mavi

IRMAK OKULLARI GAZETECİLİK KULÜBÜ YAYINIDIR ● SAYI 14 ● HAZİRAN 2018

- Ağaç Kovuğunda Yaşamak
- Kapadokya'da Tatil
- İstanbul'da Bir Kahraman
- Hayalimdeki Okul

"Eğitimde fark, IRMAK"

IRMAK OKULLARI

"Eğitimde fark, IRMAK"

IRMAK OKULLARI

İÇİNDEKİLER

Sayı : 14
Yayın Tarihi: Haziran 2018

İmtiyaz Sahibi
Irmak Okulları Adına
Metin YOLERİ
Okullar Müdürü

Yayın Kurulu
Bilge CABACI YILMAZ
Gamze KALE

Editör
Emir Mert GÜNGÖR

Kapak Tasarım
Fatih KAYA

Dergi Tasarım
Fatih KAYA
Bilge CABACI YILMAZ

Redaksiyon
Bilge CABACI YILMAZ
Gamze KALE
Türkçe - Edebiyat Bölümü

Editörden	.....	2
Adalet	.....	3
Amazon	.....	4
Fibonacci Dizisi	.....	5
Fosiller	.....	6
Elon Musk	.....	7
2018 Yılında Kaçırmamanız Gereken 8 Gök Olayı	.....	8
Centralia Şehri	.....	9
Google	.....	10
Isaac Newton	.....	11
İşçi Robotlar	.....	12
Kütüphaneler	.....	13
Leonardo di ser Piero da Vinci	.....	14
Sözlük Değiliz ki	.....	15
Teknolojinin Yararları ve Zararları	.....	16
Ağaç Kovuğunda Yaşamak	.....	17-20
Bahane Üzerine Kısa Bir Yazı	.....	21
Kıskançlık	.....	22
İstanbul Havası	.....	23-24
İstanbul'da Bir Kahraman	.....	25
Metin Tamamlama	.....	26
Hikayem	.....	27
Anı: Bosna	.....	28
Kapadokya'da Tatil	.....	29
Karınca Yılı	.....	30
Serbest Yazılar	.....	31-34
İstanbul Perisi	.....	35-36
Annem	.....	37
Köşe Yazısı : Bir Mücadele Dizisi	.....	38
Köşe Yazısı : Manzara	.....	39
Köşe Yazısı : Survivor	.....	40
Nimet	.....	41
Annem ve Babam	.....	42
Benim Halam	.....	43
Almanya Gezisi	.....	44
İtalya	.....	45
Londra	.....	46
Bir Öykü Değil	.....	47
Gidiyor Türkçemiz	.....	48
Güzelim İstanbul	.....	49
Yağmur	.....	50
Ömer Seyfettin'in	.....	51-55
Özgürlük Üzerine	.....	56-59
Dokuzuncu Ağaç	.....	60
Sultanın Bebeği	.....	61
Sonuna Kadar	.....	62-63
Ödüllü Yazılar	.....	64-75
Lebanese Cuisine	.....	76-78
Our JMUN Experience	.....	79-80
Weird But True	.....	81
Disaster Stories	.....	82-85
Modern Diller	.....	86-88

EDİTÖRDEN

Merhabalar,

Bir dönemlik emeğimiz daha tamamlandık. Sizlere bu emeği sunmanın mutluluğu ile tatile çıkıyoruz. Bu sayıyla beraber tam on dört kez çıkıyoruz karşınıza. Bu dergide de herkese söz vermeye, herkesin fikirlerini almaya çalıştık. Danışman öğretmenimizin de yardımlarıyla size elimizden gelenin iyisini sunmaya çalıştık. Bu süreçte içerik sorunları çekmedik mi? Çektik. Ama yine de gerçek bir gazeteci küçük sorunlara takılmazdı, biz de takılmadık. Bize yardımcı olanlar sayesinde bu yazımı okuyabiliyorsunuz, onlar olmasa dergimizde birçok şey eksik olurdu. Bize röportaj imkânı verenler, çalışma ortamımızı sağlayan ve daha sayamadığım birçok iyiliği dokunanlarla beraber çorbamızı hazırladık biraz da tuz ekledik.

Bizlere gelirsek dergiye hazırlarken hem çok eğlendik hem çok şey öğrendik. Sizlerin de dergimizin sayfaları arasında gezinirken yüzünüzde gülücüklerin oluşması için dergimizi en iyi konularla süslemeye çalıştık.

Bu dergide okulumuzun gazetecilerinin yazılarını, beğenilen kompozisyonları, şiirleri, ulusal yarışmalarda ödül alan yazıları ve daha nicesini bulabilirsiniz. Tek yapmanız gereken kapağı açıp kelimelerin büyülü dünyasında kaybolmak ve mutluluğumuzu paylaşmak.

Hepinize iyi tatiller...

Emir Mert GÜNGÖR 7A

ADALET

Adalet; hak ve hukuka uygunluk, hakkı gözetme anlamına gelir. Haklı ile haksızın ayırt edilmesi adalet ile sağlanır. Adalet kavramı temelde hukuk kuralların uygunluğunu içerir. Toplum içindeki davranışlarıyla ilgili olduğundan ahlâk, din kurallarıyla da ilişkilidir. Düşünürler eski çağlardan beri adalet kavramıyla ilgilenmişlerdi. Eski Yunan düşünür Platon'a göre adalet en yüce erdemlerden biri, insanın ve devletin temel davranış kuralıdır. 18. yüzyılda aydınlanma çağı düşünürleri adalet kavramını daha dar biçimde tanımlar. Onlara göre hukuka ve hukuksal eşitliğe uygunluk adalet için yeterlidir. Ne var ki, hukuk düzeni her zaman olmayabilir. Çünkü hukuk yasaların her durumda aynı biçimde uygulanmasını gerektirir. Oysa yargıç herhangi bir olayda yasayı uygularken durumun özelliklerini de göz önünde bulundurmak zorunadır. Böylece genel bir nitelik taşıyan yasanın eksik yanları uygulamada giderebilir ve adalete daha çok yaklaşılabilir.

Ural Kaya SOY 7C

Amazon

Amazon şirketi 6 Temmuz 1994 yılında Seattle'da kurulmuştur. Kurucusu Jeff Bezos'tur. Kendisi şirketin en önemi girişimcisi olduğu için hem başkan hem de "CEO" dur. İlk yıllarından patlama yaşayan bu şirket sonradan milyonerlerin ve 50'ye yakın ülkenin alışveriş sitesi olmuştur. Peki bu şirketin hikayesi nedir?

Hikâyesi: Önceki paragrafta dediğim gibi 1994 yılında kurulmuştur. İlk kurulduğunda amacı kitap ve okuma üzerindeydi. 2001 yılında e-ticaret ve bulut bilişim konseptine geçerek başarı hikâyesinin ilk adımlarını attı. Zaten büyük bir şirket olması uzun sürmedi. 2004 yılında dünyanın en büyük alışveriş sitelerinin arasına girdi. Bugünlerde ise müzik CD'si, bilgisayar yazılımı, mobilya ve bunun gibi yüz binlerce ürün satmaktadır. Ayrıca kendi elektronik ürünleri de vardır. Bunlara örnek olarak Kindle e-kitap okuyucu, Fire tabletler, Fire TV ve Echo (Akıllı Hoparlör). Bu tür büyük işlerin altında Amazon Basics markasıyla USB gibi küçük kablolu ürünler satmaktadır. Bugüne kadar da bu tarz işlerde başarıdan başarıya imza atmıştır.

Gelir (Toplam Varlık): En net geliri 88.988 milyar $ olan bu şirket toplam serveti 54.505 milyar $'dır. Bu başarıyı sadece 154.100 çalışan ile elde etmiştir.

Diğer Ülkelerde Siteleri: Amazon'un Amerika Birleşik Devletleri, İngiltere ve İrlanda, Fransa, Kanada, Almanya, İtayla, İspanya, Hollanda, Avustrayla, Brezilya, Japonya, Çin, Hindistan ve Meksika için ayrı alışveriş siteleri vardır. Ayrıca Türkiye içinde yeni bir alışveriş sitesi açmıştır.

Başka Şirketler: Amazon şirketi Twitch.tv, IMDb gibi şirketler sahiptir.

Serdar Ömer CANBEYLİ 7B

Fibonacci Dizisi

Fibonacci dizisi, her sayının kendinden öncekiyle toplanması sonucu oluşan bir sayı dizisidir. Bu şekilde devam eden bu dizide sayılar birbirleriyle oranlandığında altın oran ortaya çıkar, yani bir sayı kendisinden önceki sayıya bölündüğünde altın orana gittikçe yaklaşan bir dizi elde edilir. Fibonacci sayı dizisindeki sayıların birbirleriyle oranı olan ve altın oran denilen 1,618 sayısı ise doğada, sanatta ve hayatın her alanında görülen ve estetik ile bağdaştırılan bir sayıdır. Ayrıca Pascal Üçgeninde de fibonacci sayı dizisi bulunmaktadır.

Örneğin 0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610, 987dizisi Fibonacci sayı dizisi olarak geçiyor. Fibonacci sayı dizisinin özelliği kendinden önceki iki ardışık sayının toplamının kendisinden sonraki sayıya eşit olmasıdır. Yani her sayı kendisinden önce gelen iki sayının toplamıdır.

Fibonacci Dizisinin Görüldüğü ve Kullanıldığı Yerler

Ayçiçeği: Ayçiçeği' nin merkezinden dışarıya doğru sağdan sola ve soldan sağa doğru taneler sayıldığında çıkan sayılar Fibonacci Dizisinin ardışık terimleridir.

Kollar: Kolumuzun üst bölümünün alt bölüme oranı, altın oranı verir.

Mısır Piramitleri: Her bir piramitin tabanının yüksekliğine oranı altın oranı veriyor.

Ömer Hayyam veya Pascal veya Binom Üçgeni: Ömer Hayyam üçgenindeki tüm katsayılar veya terimler yazılıp çapraz toplamları alındığında Fibonacci Dizisi ortaya çıkar.

Çam Kozalağı: Çam kozalağındaki taneler kozalağın altındaki sabit bir noktadan kozalağın tepesindeki başka bir sabit noktaya doğru spiraller (eğriler) oluşturarak çıkarlar. İşte bu taneler soldan sağa ve sağdan sola sayıldığında çıkan sayılar, Fibonacci Dizisi'nin ardışık terimleridir.

Papatya Çiçeği: Papatya Çiçeğinde de ayçiçeğinde olduğu gibi bir Fibonacci Dizisi mevcuttur.

Fibonacci Dizisinin Fark Dizisi: Fibonacci Dizisi'ndeki ardışık terimlerin farkıyla oluşan dizi de Fibonacci Dizisidir.

0, 1, 1, 2, 3, 5, 8, 13, 21, 34, 55, 89, 144, 233, 377, 610, 987, 1597, 2584, 4181, 6765, 10946, 17711, 28657, 46368, 75025, 121393, 196418, 317811, 514229

Tütün Bitkisi: Tütün bitkisinin yapraklarının dizilişinde bir Fibonacci Dizisi söz konusudur, yani yaprakların diziliminde bu dizi mevcuttur. Bundan dolayı tütün bitkisi güneşten en iyi şekilde güneş ışığı ve havadan en iyi şekilde karbondioksit alarak fotosentezi mükemmel bir şekilde gerçekleştirir.

İnsan Yüzü: Kulaklar arasındaki mesafe, gözle üst dudak arasındaki, burnun altı ile çene arasındaki mesafe altın oran içermektedir.

Eğrelti Otu: Tütün Bitkisindeki aynı özellik Eğrelti Otu'nda da vardır.

Mimar Sinan: Mimar Sinan'ın da birçok eserinde Fibonacci Dizisi görülmektedir. Mesela Süleymaniye ve Selimiye Camileri' nin minarelerinde bu dizi mevcuttur.

Ahmet AY 7A

Fosiller

Günümüzde dünyada birçok araştırma türü vardır. Bunlardan biri de fosiller üzerinde çalışan paleontoloji. Fosil tam anlamı ile yer kabuğunun en üst bölümünü oluşturan kayaçların çoğunda, bazen iyi korunmuş bazen de erozyon sırasında yok olmuş ölü canlı kanıtlarıdır. Latince "yerden çıkma, yerden çıkarma, yerden çıkarılmış" olan fossilis sözcüğünden gelir. Bir terim olarak söylenmesi istenirse eski zamanlarda yaşamış canlıların tanınabilir artıklarına denir. Yaşamını yitiren canlılar fosilleşme denilen olay sonucu fosil özelliğini kazanırlar. Canlı artıklarının günümüze kadar fosil olarak gelebilmeleri için fosilleşme denilen birtakım fiziksel, kimyasal ve biyolojik olaylar geçirmeleri gerekmektedir. Organizmanın ölümünden sonra kalan kısımlar bozulmaya başlarlar. Eğer bu kalıntılar uygun bir ortama rastlarsa fosil hâline gelebilirler. Fosilleşme için en uygun ortam kayaçların oluşumudur. Canlı artıkları uygun ortamlarda fosil hâline gelebilir. Fosilleşme bir dizi olaylar ve evreler sonucu gerçekleşir. Ölen her türlü canlının et ve deri gibi yumuşak kısımları kısa zamanda çürüyerek ortadan kalkar. Canlı kalıntılarının ancak uygun bölümleri fosil hâline gelebilir. Bir canlı kalıntısının fosilleşebilmesi için her şeyden önce atmosfer etkisinden korunması gerekir. Denizlerde yaşayan canlıların fosilleşme olanakları, karada yaşayanlara oranla fazladır. Çünkü canlının ölümünden sonra deniz dibine inen kalıntısı örtülerek bozulmadan kalması sağlanır. Bu canlı artıkları en çok bataklıklara düştüklerinde, akarsu ya da seller tarafından belli bir yere yığıldıklarında veya buzlar tarafından örtüldüklerinde fosilleşme olanağı bulurlar. Karasal ortamlarda fosilleşme bataklıklara göre daha kolaydır. Bitkilerin fosilleşmeleri ise yaprak, kök, dal, gövde ve polen denilen çiçek tozlarının fosilleşmeleriyle olur. Organizmaların kemik, kabuk, diş, ahşap kısımlar gibi sert parçaları, kas, deri, iç organlar gibi yumuşak parçaları yanında daha fazla fosilleşme şansları vardır. Canlı organizmaların fosilleşmeye uygun ortamlarda yaşamaları, onların fosilleşme şanslarını artırır. Dünyada birçok fosilleşme çeşitleri bulunur. Bunlar otoktan fosil, allokton fosil, iz fosil, karakteristik fosil, indeks fosil ve koprolitdir. Ayrıca üç tane de fosilleşme türü vardır. Bunlar permineralizasyon, inkrustasyon ve karbonizasyon. Permineralizasyon fosil hale geçen organik kalıntılar çeşitli etkilerle değişikliğe uğrar ve buna permineralizasyon denir. Karbonizasyon bazı canlılar ve özellikle bitkiler su içine düştükleri zaman bunların yüzeylerinde ince bir kömür tabakası oluşur. Bu tabaka canlıyı dış etkilerden koruyacağından, organizmanın en ince ayrıntısına kadar korunmasına yardım eder. Kömür havzalarında en ufak detaylarına kadar korunmuş yaprak, çiçek, tohum gibi kısımlara rastlanır. Bu olaya da karbonizasyon denir. İnkrustasyon ise karbondioksitli suların tortulanmaları sonucunda canlılar bir kalker kılıfı ile kaplanır ve korunurlar ki, bu olaya da inkrustasyon adı verilir.

Kuzey ANDAÇ 7A

ELON MUSK

Elon Musk Kimdir?

Dünya çapında bilinen en önemli girişimcilerden biri olan Elon Musk, Güney Afrika'da doğdu. Henüz 12 yaşındayken geliştirdiği oyun yazılımını 500 dolara satan Musk, eğitimini tamamlamak üzere Kanada'dan ayrılıp Amerika'ya yerleşti. Fizik, işletme gibi birçok alanda eğitim gören Elon Musk, bu okulları tamamlamadan ayrıldı. İşe alımlarında da üniversite eğitimini ön plana koymayan Musk, sattığı şirketi Paypal da dâhil olmak üzere 6 şirketin CEO'luğunu yaptı. Çoğu kişiye göre Elon Musk dünyanın kurtarıcısı olarak görülüyor.

Elon Musk'ın Yaptığı Önemli İşler:

PayPal:

1999 yılında X.com'u kurarak başlattığı şirketini, Confinity'yi satın alarak büyüttü ve Paypal'ı ortaya çıkardı. Online ödeme sistemi olan Paypal, 2002 yılında dünyanın en büyük alışveriş platformlarından olan Ebay'e 1,5 milyar dolara satıldı. %11,7 hisseye sahip Musk, buradan aldığı payla 3 büyük şirkete girişti çünkü ona göre gelecek "uzay, internet ve temiz enerji"ydi.

SpaceX:

Simülasyon teorisini savunmasıyla bilinen Elon Musk'ın vizyonlarından biriyse, Mars'ı kolonileştirmekti. Roket teknolojilerini geliştirmek isteyen Musk, 2002 yılı Haziran ayında SpaceX'i kurdu. Odaklanmış fırlatma araçları geliştiren bir şirket olan SpaceX, ilk olarak Falcon 1 ve Falcon 9 roketlerini üretti. Sonrasında, Dragon adlı ilk uzay aracını üreten SpaceX, 2011'de kullanımı durdurulan Space Shuttle'ın yerini alan Falcon 9 roketi ve Dragon'un Uluslararası Uzay İstasyonu'na 12 uçuşu için 23 Aralık 2008'de 1,6 milyar dolarlık NASA anlaşmasıyla ödüllendirildi.

Tesla:

Birçok insanın elektrikli araba sektöründe iş yok dediği dönemde Tesla'yı kuran Elon Musk, temiz enerji sektörüne de bu şekilde adım atmış oldu. Hem kurucu ortak hem de ürün tasarım başkanı olan Elon Musk, ilk olarak Tesla Roadster'i üretti ve yaklaşık olarak 2500 adedini 31 ülkede sattı. Daha sonrasında, farklı modeller geliştirmeye devam eden Musk, diğer şirketlere de altyapı desteğinde bulundu. Tüm bunların üzerine bu sektördeki pazarı kanıtlayan Musk, Tesla için uzun dönemli yatırımcılar bulmayı başardı.

SolarCity:

Evlere, iş yerlerine ve devletlere güneş enerjisi sistemini kurarak oradan ihtiyaçlarını gidermeyi amaçlayan şirket, 2006'da kuruldu. 15.000 çalışana sahip SolarCity; kurulum, finansal ve sistem takibi gibi birçok alanda sorumluluğu üstlenerek hizmet veriyor. Estetik dizaynı ile ilgi çeken güneş panelleri, müşterilerini kurulum için hiçbir ücrete tabii tutmayarak geleceği maliyetsiz bir şekilde önümüze sunuyor. Geçtiğimiz günlerde Tesla'yla birleşen şirket, büyük işlere adım atacağa benziyor.

OpenAL:

Tüm dünyayı inatla yapay zekaya karşı uyarmaya devam eden Musk, yapay zekanın dünyanın sonunu getireceğine ve insanlığı yok edeceğine yürekten inanıyor. Bu sebeple, kar amacı gütmeyen OpenAI şirketini kuran Musk'ın amacı, insanlığa yardımcı olabilecek ve dost olabilecek yapay zeka araştırmaları yapmak ve bunları geliştirmek. Bu konuda, Facebook'un CEO'su Mark Zuckerberg'le de tartışmaya giren Musk'ın sonuna kadar savunduğu tek şey, yapay zekaya karşı dikkatli olmamız ve onun yanlış ellere geçmesini engellememiz. Bana göre bu kavga da kesinlikle Elon Musk haklı.

Hyperloop - Boring Company

Elon Musk'ın belki de kendisine göre "en kolay" projesi trafikte sıkılmasının ardından faaliyet göstermeye başladı. Yeraltından tüneller kazarak California'daki trafik problemini azaltmayı hedefleyen Elon Musk'a, geçtiğimiz günlerde bir diğer girişimci olan Richard Branson da ortak oldu. Tünellerin prototiplerini internete sundu. 600 km hıza ulaşan tüneller, yine gelecekten bir senaryoyu gözler önüne seriyor.

Elon Musk'tan Bizlere Tavsiye:

Gençlere en büyük tavsiyesi merak duygusunu asla bırakmamaları olan Musk, Nikola Tesla, Albert Einstein gibi isimlerin biyografilerinin okunmasını herkese öneriyor. Geleceği İnşa Eden Adam,Elon Musk - Tesla, SpaceX ve Muhteşem Geleceğin Peşinde kitaplarını okuyarak kendisi hakkında daha fazla bilgi edinebilir ve ilham alabilirsiniz.

Burak METİN 7A

2018 Yılında Kaçırmamanız Gereken Sekiz Gök Olayı

1. 31 Ocak Süper Ay Tutulması: Dev gibi görünen Ay'ın bir kısmı karanlıkta kalacak. Süper Ay yaşanırken Ay normalden çok daha büyük ve parlak görünecek. Tam Süper Mavi Ay Tutulması Pasifik Okyanusu, Kanada'nın batısı, Avustralya, Yeni Zelanda, Hawaii, Endonezya, Filipinler, Çin ve Japonya'dan izlendi.

2. 7-8 Mart 2018 Gezegenler Geçidi: Mars ve Jüpiter arasında Ay da eklenince gerçek bir gökyüzü şöleni ortaya çıktı. Burada, gezegenler Satürn, Mars, Jüpiter yan yana sıralandı.

3. 15 Temmuz 2018 Ay Venüs Kavuşumu: 15 Temmuz 2018 gecesinde gökyüzünün güneybatı tarafında Venüs ve Ay en yakın konumuna erişecek.

4. 27 Temmuz 2018 Ay tutulması: Sıradan bir ay tutulması

5. Temmuz 2018 Dünya – Mars yakınlaşması: Mars o gece gökyüzünde kızıl bir yıldız gibi parlak görünecek. Mars, Dünya ile en yakın konumuna 31 Temmuz 2018 günü erişecek. Mars 27 Temmuz tarihinde 2003'ten bu yana ilk defa bu kadar büyük görünecek.

6. 11 Ağustos 2018 Parçalı Güneş Tutulması: Parçalı Güneş Tutulması'nın en net izlenebileceği yerler Rusya'nın kuzeyi ve Çin'in kuzeydoğusu olacak. Parçalı Güneş Tutulması sırasında Ay, Güneş'in yüzde 37'lik kısmını örtecek.

7. 12-13 Ağustos 2018 Perseid Meteor Yağmuru: En görkemli meteor yağmurlarından birisi olarak kabul edilen Perseid Meteor Yağmuru sırasında saatte 60 civarında meteor gözlemlenebiliyor. 12 Ağustos 2018 gecesinde gökyüzünde Ay da olmayacağı için Perseid Meteor Yağmuru çok net şekilde izlenebilecek.

8. 12 Aralık 2018 Kuyruklu Yıldız Teması: 46P/ Wirtanen kuyruklu yıldızı Kuzey Yarım Küre'de son 5 yıldır görülecek en parlak kuyruklu yıldız olacak. 12 Aralık 2018 tarihinde en parlak görünümünü alacak olan 46P/ Wirtanen kuyruklu yıldızı 16 Aralık 2018 tarihinde Dünya'ya en yakın konumunda bulunacak.

Kaan BÜYÜKUYGUR 7B

Centralia Şehri

Centralia, Amerika Birleşik Devletleri'nin Illinois eyaleti Marion ilçesinde yer alan bir şehirdir. Bu şehir adını, madenlerinde 27 Mayıs 1962'de başlayan ve elli yıldır hiç sönmeyen yangınla duyurmuştur.

Çoğu kent sakini, 1980'lerde bir çocuğun yanan bir çukura düşmesiyle şehri terk etmiş ve yeni yerlerine taşınmışlardır. Fakat yaşamını bu şehirde devam ettirmeye çalışan on kadar kent sakini de vardır. Şehri ziyarete gelenler karşılaştıkları hayalet şehre çaresizce bakmakla yetiniyorlar. Asıl üzücü olan ise şehrin tanınmasının en büyük etmenlerinden birinin şüphesiz korku oyunlarına konu oluşturmasıdır.

Günümüzde şehirden kalanlar terk edilmiş bir iki bina ve birkaç ev. Ancak Centralia sakinleri imza toplayarak şehirlerinin yenilenmesini ve tekrar talep etmişler. Hala bir cevap alamamak onları yıldırmamış kendi imkanları ile şehri tamir etmeye çalışmışlardır.

Serdar CANBEYLİ 7B

GOOGLE'IN GEÇMİŞİ VE BİLİNMEYEN YÖNLERİ

Google'ın çıkışı tüm insanlığın hayatını baştan sona değiştiren çok önemli bir arama motorudur. Google, ilk olarak, 4 Eylül 1998 tarihinde özel bir şirket olarak kuruldu ve 19 Ağustos 2004 halka sunuldu. Google'ın kuruluş süreci 1996 Ocak ayında Kaliforniya'daki Stanford Üniversitesi'nde öğrenci olan Larry Page ve Sergey Brin'in araştırma projesiyle başladı. Google halka sunulduğu dönemde Larry Page, Sergey Brin ve Eric Schmidt 2024 yılına kadar birlikte çalışmak üzere anlaştılar. Google'ın dünya çapında veri merkezlerinde bir milyondan fazla sunucuda çalıştığı, bir milyardan fazla arama isteğini işlediği ve kullanıcıları tarafından oluşturulan verinin gün başına yirmi dört petabayt (bilgisayarlarda kullanılan veri büyüklüğüdür.) olduğu tahmin ediliyor. Kuruluşundan bugüne dek gerçekleşen büyüme hızı, şirketin temel web arama motorunun ötesinde ürünler, satın almalar ve ortaklıklar zincirinin meydana gelmesini sağladı. Google; artık salt arama motoru olmayıp Gmail gibi çok popüler bir e-posta sağlayıcı olmanın da ötesinde Google Drive gibi bulut depolama çözümlerini de sunan devasa bir şirket. Aynı zamanda yıllardır süregelen sürücüsüz otomobiller gibi şeylerdir.

Google'ın Bilinmeyen Butonu:

Herkesin bildiği üzere Google'ın altında bir "Kendimi Şanslı Hissediyorum" diye bir buton var. Bu butonun ne işe yaradığını çoğu insan bilmez. Biraz da bilinmeyen buton hakkında bilgi vereyim. Google'da kendimi şanslı hissediyorum butonunu her gün görüyorsunuz; hatta hiç kullanmadığınız için büyük olasılık böyle bir butonun farkında bile olmayabilirsiniz. Peki yıllardır Google bu butonu neden ısrarla arama motorunda ön planda tutuyor? Ne işe yarıyor?

Google'ın kurucularından Sergey Brin, katıldığı bir radyo programında, internet kullanıcılarının Google üzerinden yaptıkları aramalarda, "Şansımı Denemek İstiyorum" (I'm feeling lucky) butonunu yüzde birlik bir oranda kullandıklarını belirtti. "Şansımı Denemek İstiyorum" butonuna tıklandığında, Google, kullanıcıyı direkt olarak ilk sırada yer alan arama sonucuna düşürdüğü için bu yüzde birlik kesim, arama sonuçlarındaki reklamları görmüyor. Bu durum da şirkete yıllık tamı tamına 110 milyon dolara mal oluyormuş. Diğer yandan bu butona bastığınızda Google'ın bugüne kadar hazırladığı özel doodle'ları görüyoruz artık. Brin bu açıklamayı yıllar önce yapmıştı ve olay amacından sapmışa benziyor. Ama siz yine kendinizi şanslı hissetmeye devam edin.

Demir KIRAN 7A

Isaac Newton 4 Ocak 1642 tarihinde çiftçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya gelmiştir. Babası, Newton doğmadan 3 ay önce ölüştür. Erken doğumla dünyaya gelen Newton, çok zayıf ve çelimsizdi. Çevresindeki insanlar onun yaşayacağına inanmıyordu. 3 yaşındayken annesi 2. kez evlendi. Bunun üzerine bakımı anneannesine kaldı. Annesinin evliliğinden 3 çocuğu daha oldu. Newton, çocukluğunda yaşıtları gibi dinç, canlı ve hareketli değildi. Bu nedenle arkadaşlarının oynadığı birçok oyuna katılmazdı. Eğlencesini ve oyuncaklarını kendisi tasarlıyordu. Geceleri köylüleri korkutmak için yaptığı kandilli uçurtmalar, zamanın büyük bir kısmını ayırarak yaptığı su çarkları ve güneş saatleri onun zekâsının ne denli gelişmiş olduğunun göstergesiydi.

İlköğrenimini bölgedeki okullarda tamamladı. Dayısı William, Newton'un zekâsını fark eden ilk kişiydi. O sıralar annesi, 2. Eşinin de ölümü üzerine Woolshrope'a geri dönmüştü. Annesinin kasabaya dönmesi üzerine, annesiyle beraber yaşamaya başladı. Annesi, Newton'u üniversiteye göndermeye razı etti. Bunun üzerine Newton, 1661 yılında Cambridge'deki Trinity Collage'a girdi. Newton'un öğretmeni Issac Barrow hem ilahiyatçı hem de meşhur bir matematikçiydi. Barrow, geometri dersinde kendine özgü yöntemlerle, alanları hesaplatmak, eğrilere üzerindeki noktalardan teğet çizmek için yollar gösteriyordu. Bu dersler Newton'u diferansiyel ve integral hesabı bulmaya yönelten ilk adımlar oldu.

Newton, Cambridge Üniversitesine gitmeden önce Rene Descartes analitik geometriyi, Johannes Kepler kendi adıyla anılan üç kanundan ikisini bulmuştu. Bu gelişmeler Newton için temel oluşturmuştu. Newton yaptığı araştırmalar ve deneyler sonucu kendi adıyla anılan ''Hareket Kanunları''nı bulmasına karşın, yayınlamak için uzun yıllar beklemişti. Aynı şekilde ''Yerçekimi Genel Kanunu'nu da yayınlamak için 20 yıl kadar bekledi. Bunun tek bir sebebi vardı. Bu da Newton'un eleştirilmeye tahammülünün olmamasıydı. Çalışmalarına bir itiraz gelecek diye hep huzursuzluk duyardı.

Newton'un en önemli buluşları diferansiyel ve integral hesaptı. Isaac Newton'u tarihin en büyük üç matematikçisinden biri yapan da bunlardı. Bu kavramlar sonucunda çok büyük kolaylıklar elde edildi. Newton'un bu buluşları yaptığı yıllarda Gottfired Wilhelm Leibnitz de aynı kavramlar üstüne çalışıyordu. Leibnitz ve Newton buluşlarını yardımlaşarak geliştirmeye başladılar. Birbirlerinin niteliklerini çok iyi biliyor ve takdir ediyor olmaları çalışmalarına hız kattı.

Newton, tarihteki diğer bilim insanlarına kıyasla farklı bir hayat yaşadı. Birçok bilim adamının hayat zorluk ve sıkıntılarla geçmesine karşın, Newton uzun yıllar boyunca rahat ve mutlu bir yaşam sürdü. Isaac Newton, 20 Mart 1727 tarihinde 85 yaşında öldü.

Ural Kaya SOY 7C

Isaac Newton

İŞÇİ ROBOTLAR

ABD merkezli McKinsey Global Enstitü tarafından yapılan araştırma sonuçları robot teknolojisinin gelişmesinin insanları işsiz bırakacağını gösteriyor. Yapılan araştırmaya göre robotlar 2030 yılına kadar 400 ile 800 milyon kişiyi işsiz bırakacak. 46 ülkede 800 meslekle yapılan araştırmada robotların iş dünyasına dâhil olması sonucu olarak her beş çalışandan biri işsiz kalacak. Araştırmanın sonucuna göre iş hayatında kullanacak olan robotlar ekonomisi gelişmiş ülkelerde daha çok kullanılacak. İş kaybının üçte biri ABD, Almanya gibi zengin ülkelerde gerçekleşecek. Araştırmaya göre ABD'de 39-73 milyon kişi 2030 yılına kadar işinden olacak. Ekonomisi güçlü olmayan ülkelerde ise robotlara yapılan yatırım daha az olacağından robotların iş dünyasındaki etkinliği daha az olacak. Araştırma sonucuna göre Hindistan'da işlerin sadece yüzde 9'u robotlara bırakılacak. Robotlar en çok makine operatörlerini ve gıda sektörü çalışanlarının işlerini ele geçirecekler. Robotların etkin olacağı diğer işler ise komisyoncular, hukukçulara yardımcı iş alanları ve muhasebeciler çalışanları. En az zarar görecek meslekler ise doktorlar, hukukçular, öğretmenler, barmenler, bahçıvanlar, tesisatçılar, bakımevi çalışanları olarak raporda yer alıyor deniliyor. Şu an Amerika'nın havalimanlarında Türkiye'de olduğu gibi girişlerde insanlar üzerinizi kontrol ederken Amerika'da ise öyle adamlar yok onların yerine bir tür üstünüzü kontrol eden bir makine var. Yani şimdiden bile böyle robotlar var ise gelecekte robotların olması mümkün. Bir de bazı şirketler, robotların gelecekte korkutucu olacakları için robotları insan görünümünde yapıyorlar. Şimdi bile Ataşehir'de bir kafe de garsonların %40'ı atılıp yerine masalarda iPad'ler var. Bu da teknolojinin nasıl geliştiğine örnektir. Mesela şu an CarrefourSA 2018 yılı içerisinde CarrefourSA marketlerini yenileyip artık akıllı robotlar ürün yönlendirme sistemi gelecekmiş. Bu da teknolojinin geliştiğine bir örnektir.

Demir KIRAN 7A

Kütüphaneler

Kütüphaneler; insanların bilgiyi toplamak ve kullanmak için yapılmış olan ve herkesin ücretsiz olarak yararlanabileceği yerlerdir. Kütüphanelerin amacı, farklı dallardan farklı bilgilerin toplanıp insanlara paylaşılıp aktarılmasıdır. Tüm yaş gruplarına uygun bir şekilde eğitici etkinlikler düzenlerler ve düzenlenen etkinlikler için destek sağlarlar. Yani aslında kütüphanelerin amacı halkın kültürünün iyi olmasını ve gelişmesini sağlamaktır.

İLK KÜTÜPHANE

Mezopotamya'da yaşamış olan Asurlar, tarihteki ilk bilinen kütüphaneyi yapmışlardır. Yapılan kazı çalışmalarında, birçok tablet bulunmuştur. Bu tabletlerde birçok konu hakkında yazılar ortaya çıkmıştır. Asurların başkenti Ninova'da bulunan kütüphanede, yaklaşık olarak 26 000 okunabilir halde tablet bulunmuştur. Kütüphanenin kurucusu, Asurların en güçlü ve en büyük kralı Asurbanipal'dır.

OKUL KÜTÜPHANELERİ

Erken yaşta çocuklara okuma, bilgi edinme alışkanlığı kazandırmak için, ilk ve orta eğitim okullarının çoğunluğunda kütüphaneler bulunmaktadır. Bu tür kütüphanelerde kitapların çocuklara özellikle daha çok ilgi çekici seçilmesi, onları daha çok okumaya yönlendirir. Örneğin, günlük hayatta yapmaları gerekenleri içinde bulunduran kitaplar, hem doğru davranışları öğretir, hem de çocukların okumalarını geliştirir. Okuma kitaplarının yanında araştırma kitaplarının, ansiklopedilerin ve sözlüklerin de bulunması faydalıdır.

EN BÜYÜK KÜTÜPHANELERDEN BİRKAÇI

NEW YORK HALK KÜTÜPHANESİ

1895 yılında kurulmuş olan New York Halk Kütüphanesi, ABD'nin üçüncü en büyük halk kütüphanesidir. Bu kütüphanede Örümcek Adam ve Hayalet Avcıları gibi filmler çekilmiştir.

AVUSTURYA MİLLİ KÜTÜPHANESİ

Viyana'da bulunan Avusturya Milli Kütüphanesi, 1368 yılında kurulmuştur ve günümüzde yaklaşık olarak 7,5 milyon esere sahiptir. 1920 yılına kadar kraliyet kütüphanesi olarak bilinmiştir.

RUSYA DEVLET KÜTÜPHANESİ

Rusya Devlet Kütüphanesi, Moskova'da bulunan ulusal bir kütüphanedir ve yaklaşık 17,5 milyon esere sahiptir. Dünyanın en büyük beş kütüphanesinin arasındadır.

BEİNECKE NADİR KİTAPLAR KÜTÜPHANESİ

ABD'de olan Yale Üniversitesi'nin kütüphanesidir. Modern bir mimariye sahip olan kütüphanenin içinde pek çok nadir ve el yazısı olan kitap bulunmaktadır ve kütüphanede pencere yoktur.

TRINITY COLLEGE KÜTÜPHANESİ

İrlanda'nın Dublin şehrinde bulunan kütüphanede, yaklaşık 3 milyon kitap bulunmaktadır ve yaklaşık 200.000 eski kitaba sahiptir.

AMERİKAN MECLİS KÜTÜPHANESİ

Dünyanın en büyük ve en önemli kütüphanelerinden biri olan bu kütüphane, Washington D.C.'de bulunmaktadır ve ABD'nin en eski kültür yapısıdır. Yaklaşık 500 farklı dilde 29 milyondan fazla eser vardır.

KÜTÜPHANE HAFTASI

İnsanlar, kitapların ve kütüphanelerin değerini anlatmak için Kütüphane Haftası'nı yapmışlardır. Kütüphane Haftası, her yıl Mart ayının son Pazartesi günü başlamaktadır. Bu haftada imza günleri, kitap konulu şiir, kompozisyon ve resim yarışmaları düzenlenir.

Işık Özgü UNUTMAZ 5B

Leonardo di ser Piero da

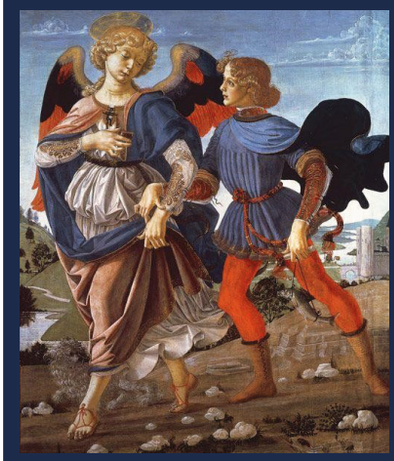

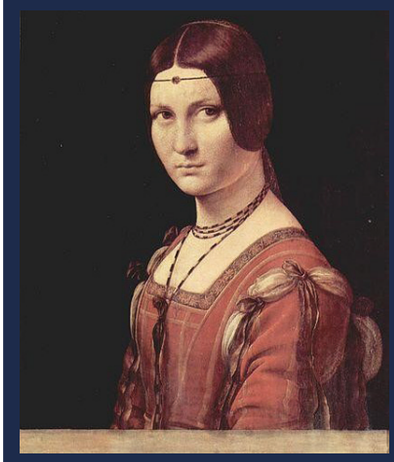

Leonardo di ser Piero da Vinci yani bizim bildiğimiz isimle Leonardo da Vinci. 15 Mayıs 1453 yılında doğmuş 2 Mayıs 1519 yılında vefat etmiştir. Rönesans döneminde yaşamış BİR İtalyan'dır. Dönemin önemli filozofu, astronomu, mimarı, mühendisi, mucidi, matematikçisi, anatomisti, müzisyeni, heykeltıraşı botanisti, jeoloğu, kartografı, yazarı ve ressamıdır. Hepimizin bildiği "Monalisa" tablosunu da Leonardo di ser Piero da Vinci yapmıştır. Da Vinci, ilköğrenim yıllarında aritmetik ve geometride öğretmenlerinin sorduğu sorulara şaşırtıcı cevaplar verecek kadar iyiydi. Bu yeteneği ile küçük yaşlarda bile dikkat çekiyordu.

Çocukluk yıllarında yapmaktan en keyif aldığı iş resim çizmekti. Sadece resim çizmiyor, aynı zamanda lir de çalıyordu. Babası ondaki yetenekleri fark edince onu Floransa'nın en önemli atölyelerinden birine çırak olarak verdi.

14 yaşında kadar Vinci'de büyükanne ve büyükbabasının yanında yaşadı. İkisinin de art arda ölmesi üzerine Floransa'ya gitti. O dönemde evlilik dışı çocukların üniversiteye gitmesi yasaktı ve maalesef Leonardo da babasının evlilik dışı bir ilişki sonucu dünyaya gelmiş çocuğuydu. Bu yüzden üniversitede okuma imkânı bulamadı.

Dönemin ünlü heykeltıraşı Andrea del Verrocchio, Leonardo'nun resimlerinden etkilenip onu çırak olarak kabul etti. Burada sadece Verrocchio ile değil, Lorenzo di Credi ve Pietro Perugino gibi önemli sanatçılarla da çalışma fırsatı buldu. Leonardo lir çalmayı da burada öğrenmişti.

Da Vinci, 1482 yılında Floransa'yı terk etti. Dünyaca ünlü, dünya tarihinin en olağanüstü iş başvurusu olarak kabul edilen mektubunu bu dönemde Milano Dükü Sforza için yazdı. Bu olağanüstü mektup sonucunda on yedi sene boyunca Milano Dükü için çalıştı. Dük için sadece resim veya heykel yapmadı, aynı zamanda bina, makine ve silah tasarımları yaptı.

İlgi alanı oldukça geniş olan Da Vinci, bu yüzden başladığı işleri zamanında bitiremiyordu.

1485-1490 yılları arasında doğa, mekanik, geometri, uçan makineler, kilise, kale ve kanal yapımı gibi muhtelif alanlarda faaliyet gösterdi. Tüm bunların yanı sıra anatomi çalışmaları yaptı ve öğrenciler yetiştirdi.

Leonardo Da Vinci'nin en belirgin özellikleri

- Bitmek tükenmek bilmeyen merakı
- Öğrenmeye duyduğu açlığı
- Bir ürün ortaya koyabilecek cesareti
- Zorluklara göğüs gerebilecek gücü
- Analitik düşünme yapısı

Leonardo Da Vinci Eserleri ve Anlamları

Tobias and The Angel

Bu küçük tablo birçok sanatçının çalışmalarına ilham veren ve 1470'lerde Floransa'da Andrea del Verrocchio'nun atölyesinde yapılan tipik bir çalışmadır. Zaman zaman Verrocchio'nun atölyesinde çalışmalar yapan Perugino'ya atfedilmiştir. Tabloda bulunan köpek ve balık bölümlerinin Leonardo tarafından resmedildiğini düşünülür.

Belli belirsiz soluk kırmızı gölgelerin olduğu siyah fonlu tablo kucağında bir gelincik türü olan kakım tutmuş Cecilia Gallerani'nin yağlı boya portresi. Cecilia, en fazla 20'lerinde… Kadının saçları kahverengi tonlarında; ortadan ayrılmış, ön kısmı çenede birleştirilen saçların kalan kısmı geride uzunca bir örgüyle toplanmış. Başına sarılı, belli belirsiz tülbent alnından geçen altın rengi ve siyah iki bantla sabitlenmiş. Uzun ince yapılı yüzü açık tonlarda, gözleri kahve yeşil tonunun karışımı ve iri sayılabilecek boyutta, hafif bir tebessümle kenarları yukarı dikilmiş olan kapalı dudakları oldukça küçük, açık kahve tonlarındaki kaşları yok denecek kadar belirsiz; uçları altın rengi bantın altında kalmış, burnu düz ve hafif uzun… Belinden aşağısı çizilmemiş gövdesi sola dönük. Başını ise soluna çevirip gözlerini tam karşısına sabitlemiştir.

Ahmet AY 7A

SÖZLÜK DEĞİLİZ Kİ...

Emir MERT

ZEVAHİR (dış görünüm)

Ali Özpetek: Havuç
Kerem Bayındır: Farklı olan
Ece Yılmaz: Bir hayvan
Derin Tunçay: Yemek

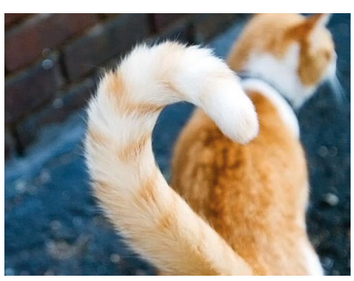

Zeyrek (uyanık)

Acar Akçin: Az bulunan
Mirel Basut: Bir müzik aleti
Can Bener: Kuyruk
Kerem Çağan Olgun: Dağınık

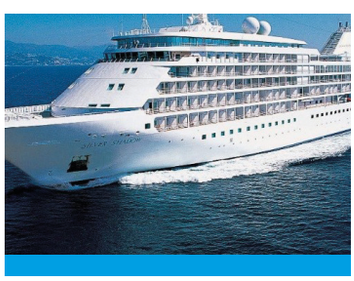

Feriştah (işin ustası)

Bora Basmacı: Acıkmış
Emin Turanlı: Gemi
Arda Kahraman: Gezmek
Emir Kıran: Aç olmayan

Tumturak (gösteriş)

Deniz Akal: Tekerlek
Beliz Basut: Eşya
Dağhan Ünal: İşsiz
Demir Kıran: Yemek

Sarfınazar (görmezden gelmek)

Metin Yoleri: Nazar değmek
Ege Yemez: Nazar boncuğu
Ömer Nemli: Azarlanmak
Ayberk Danışman: Kitap

Munis(Yumuşak)

Özdemir Çoban: Yavaş
Uras Gündüz: Lakap
Aras Arman: Boya
Nehir Karakoca: Din

TEKNOLOJİNİN YARARLARI VE ZARARLARI

YARARLARI:

1.İnternetten alışveriş yapmak mümkündür.
2. İnternet sayesinde dünyanın öbür ucunda olan kişilerle anında iletişime geçilebilir.
3.İstenen yere ulaşım araçlarıyla kolaylıkla ve hızla ulaşılabilir.
4.Eğitim-öğretim okullarda, üniversitelerde ve dershanelerde kolaylaşmıştır.
5.Teknolojinin gelişmesi, laboratuvar çalışmalarına da katkı sağlamıştır. Örneğin gelişmiş mikroskoplar kullanılmaktadır.
6.Makineler ve robotlar icat edilmiştir. Örneğin, Japonya'da bazı restoranlarda robot garsonlar vardır. Bu da insanların işini kolaylaşmıştır.

ZARARLARI:

1.İnsanlar tembelleşmiştir.
2.Çoğu teknolojik alet radyasyon yaymaktadır. Radyasyon da insan sağlığını olumsuz etkilemektedir.
3.Küresel ısınmaya neden olmuştur. Çevre kirliliği artmıştır.
4.Fabrikalar gelişmiştir. Günümüzdeki fabrikalar bacalarından zehirli gazlar salmaktadır. Bu, sağlığımızı olumsuz etkilemektedir bu zehirli gazlar solunmaya devam ederse çeşitli hastalıklar ortaya çıkabilir.
5.İnsanların büyük bir kısmı artık zamanlarını bilgisayar oyunları ve sosyal medya ile geçirmektedir. Bu da insanların tembelleştiğine bir örnektir.
6.İnternete çok zaman ayrıldığından, göz bozukluğu daha çok yaşanmaktadır yani gözlük ve lens takan insanlar çoğalmıştır.

Işık Özgü UNUTMAZ 5B

AĞAÇ KOVUĞUNDA YAŞAMAK

AĞAÇ KOVUĞUNDA YAŞAMAK

Sincapları tanırsınız. Onlar bir ağaç kavuğunu kendine yuva edinir, hayatlarını orada sürdürürler. Ben de bir gün ormanda yürürken seslerini duyup tanıştım onlarla.

Akşam saatlerinde, huzur içinde ormanda dolaşıyordum. Bir ses duymayayım mı? "Selam, tanışalım mı? Ben Bilge Sincap. En yakınındaki ağaç kavuğuna gel.'' İşte o zaman, hayatımın en sıra dışı anını yaşamıştım sanırım. Sonuçta bir sincap nasıl konuşabilirdi ki? Fakat dediklerime bakmayın. Hemen yanına gittim. Dev bir ağaç kavuğunun içine çekti beni. Şaşırmıştım. İçimden nasıl bu kadar büyük bir yere geldiğimi düşünüyordum. Şaşkın yüz ifademe bakarken Bilge sincap: '' İstersen yemek odasına geçelim. Sana çay ikram edebilirim.'' dedi ve güldü. Ben ise "evet" anlamında başımı sallayıp onu takip etmeye başladım.

Her ilerleyişimde daha çok şaşırıyordum. En sonunda altın döşemelerle süslenmiş ve üstüne fındıklar ile 'SOHBET ODASI' yazılmış bir odadan geçtik. Hemen karşımda yuvarlak bir masa gördüm. Masanın üzerinde yaklaşık beş tane, beyaz porselenden yapılmış, sarı çiçekler ile süslenmiş ve içine çay konulmuş bardak gördüm. Oturmamı söyledi Bilge Sincap. Oturduğumuz anda birkaç tane sincap yanımıza geldi. Hepsinin kafasından ayrı bir ses çıkıyordu. Sonradan onların çocukları olduğunu öğrendim. Fakat bunun için biraz zaman geçti tabii. Her neyse… Konuşmaya başladık. Sonra ne olduğunu anlamadım ama bir saat boyunca konuşmuşuz. Her şeyden sonra aklıma gelen şey ise, akşam yola çıkmamdı. Kimseye çaktırmadan saate baktım. Saat yediydi. İçimden geçirdiğim soruları buraya yazmak isterdim ama sizin gözlerinizi yormak istemem (O kadar fazla şey geçirdim içimden demek istiyorum). Bu soruları yaklaşık on dakikada kafamda cevaplandırıp Bilge Sincap'a sordum: ''Bilge Sincap, ben buraya neden geldim?'' Bilge Sincap ise cevapladı: '' Biraz daha beklemen gerek. Onu bunu bırak da, başka odaları gezmek ister misin?'' Kafam ile onu onaylayıp işaret ettiği yere doğru yürümeye başladım.

Hakikaten bu kadar büyük bir ağaç kavuğu bir daha göremezdim herhalde. Üstünde 'ZAMAN ODASI' yazan bir odaya girdik. Merak ediyordum, bu ne demekti şimdi? Bilge Sincap bana kırmızı-turuncu karışımı renkte bir düğme gösterip ona basmamı söyledi. Bir anda ne oldu bilmiyorum ama önceden olduğum odada olmadığım kesindi. Bu sefer duvarlar sarıydı ve koskoca odada sadece bir buzdolabı vardı. Bilge Sincap'a sordum: ''Bilge Sincap, bu oda ne odası? Zaman Odası'na çok benziyor fakat neden sadece bir buzdolabı var?'' Bilge Sincap ise sanki bu soruyu bekliyormuşçasına cevap verdi: "Şu an zaman değiştirdik. Aynı odadayız fakat farklı bir zamandayız. Bu buzdolabı ise sıcaklık için. Şu an Sıcak Devir'de olduğumuza göre serinlememiz için bir şeyler gerek. Bu arada merak etme, bu devirden çıkmak istediğinde çıkacağız zaten.'' İlk önce ne sıcağından bahsediyor? diye düşünmüştüm ama sonradan sıcak bir hava dalgası yüzüme vurunca ne demek istediğini anlamıştım. Bilge Sincap'a gitmek istediğimi söyleyip bu devirden çıkınca daha büyük bir şok ile karşı karşıya kalmıştım.

Bu sefer yeşil duvarlarla ve çiçeklerle kaplı, içinde bembeyaz dikdörtgen bir masa olan, parkelerde melek resimleri ile kaplı bir odadaydık. Bir yerlerden rahatlatıcı bir müzik geliyordu. Meğer biz Sakin Devir'de bulunuyormuşuz. Aslında ben de anlamıştım bir sorun olduğunu, yoksa saat öğlen yedide nasıl uykum gelebilirdi ki? Upuzun bir koltuğa yayılıp tavanı incelemeye koyuldum. Tavandaki el işlemeli resimler ne kadar da güzeldi… Tüm gün onları izleyebilirdim. Fakat '"izleyebilirdim." diyorum çünkü Bilge Sincap uzandığımdan yaklaşık yirmi dakika sonra beni uyandırıp normal devrimize ışınlandırmıştı.

Bir anda Bilge Sincap'ın "Zaman Odası"nda olmayı beklerken kendi evimde uyanınca şaşırmıştım. Ne olduğunu düşünürken cebimde

AĞAÇ KOVUĞUNDA YAŞAMAK

bir not buldum: "Merhaba, ben Bilge Sincap. Bugün benim ile sohbet edip devirleri gezdiğin için teşekkür ederim. Aslında benim konuşabilmemin sebebi bana yapılan bir sihirdi. Bu ev ise benim evim değildi. Eğer herhangi bir insanı gezdirebilirsem eski evime geri dönebilecektim. Benimle bu geziyi yaptığın için sana minnettarım. Sana şu an nasıl yazdığımı düşünüyorsan söyleyeyim, daha sihrim bitmedi. Yirmi dört saat içinde eski küçük evime ışınlanacağım. Umarım bir gün tekrar görüşürüz ve sana kendi evimi gezdiririm."

Elbette bir daha görüşemedik. Ama en azından halâ normalin dışında bir ağaç kavuğunu gezdiğimi her hatırladığımda yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Lidya KERPİÇ 5B

BİR AĞAÇ KOVUĞUNDA YAŞAMAK

Ağaçlar bize genellikle, zararlı olan çeşitli gazları içine çeken etrafa oksijen sağlayan çeşitli canlılara besin sağlayan yararlı bir bitki olarak düşünülür. Ama burada unuttuğumuz bir şey var. Ağaçlar bazı canlılara barınak bile sağlıyor. Misal, çok sevimli olan sincaplar ağaç kovuğunda yaşar. Ağaç kovuğunda yaşayan çoğu hayvanın hayatta kalma ihtimali öbür hayvanlara göre daha fazladır. Bunun sebebi ağaç kovuğunda yaşayan hayvanların küçük olmasıdır. Bu yüzden saklanacakları çok yer vardır. Tünel kazarlar eğer kazamazsa evine (ağaç kovuğuna) girer. Ağaç kovuğunda yaşayan hayvanların bir sürü avantajı vardır. Avlarını başkalarına kaptırmadan yiyebilmeleri ve kendisinden büyük ve güçlü yırtıcı hayvanlardan saklanabilmeleri örnek verilebilir. Bu avantajları evi sağlar. Örneğin, bir kurt açlıktan ölmek üzere olduğunu düşünelim. Bu kurt bir sincap görür ve sincaba saldırıyor. Şimdi sincabın saklanabileceği yerleri düşünelim. Eğer sincap evine saklanırsa kurda izini kaybettirebilir. Böylece hayatta kalabilir. Sonuç olarak, ağaç kovuğunda yaşamak büyük bir avantajdır. Bu hem etçiller hem de otçullar için geçerlidir. Besin zincirine göre etçiller otçulları yerler. Ağaç kovuğu etçillerin avlarını başkalarından saklamasını, otçulların etçillerden saklanmasını sağlar.

Onur ÖZKAYA 5C

AĞAÇ KOVUĞUM

Ağaç kovuğunda yaşayan sincapları bilirsiniz. Peki, biz ağaç kovuğunda yaşasaydık nasıl olurdu? Ormanın içinde sanki bir şehir… Tabii çevreyi hiç kirletmeyen türünden… Sanmayın ki oralara sığamayız. Çünkü şimdi içinde yaşadığımız koca pislik yaratan şehirler yerine koca koca ağaçlar dikersek sığarız elbet ki. Ben de bir ağaç kovuğunda yaşıyordum. O ağaç benim evim değildi sanki… O benim en iyi dostumdu. Kışın o dökülmüş yapraklarıyla beni sarıp sarmalar, sıcacık tutardı. Yazınsa o sıcaklarda yapraklarıyla bana gölge yapar, olmuş yemişlerini adeta özenle seçip bana doğru uzatırdı. Bu iyilikleri karşılıksız bırakmazdım tabii ki. Onu düzenli sular, gübrelerdim. Ta ki sizler onu benden alana kadar. Bir fabrika yapılacakmış güya… Hala ne bir ses var ne bir seda. Artık bir karar aldım. Tekrardan ağaç kovuğunda

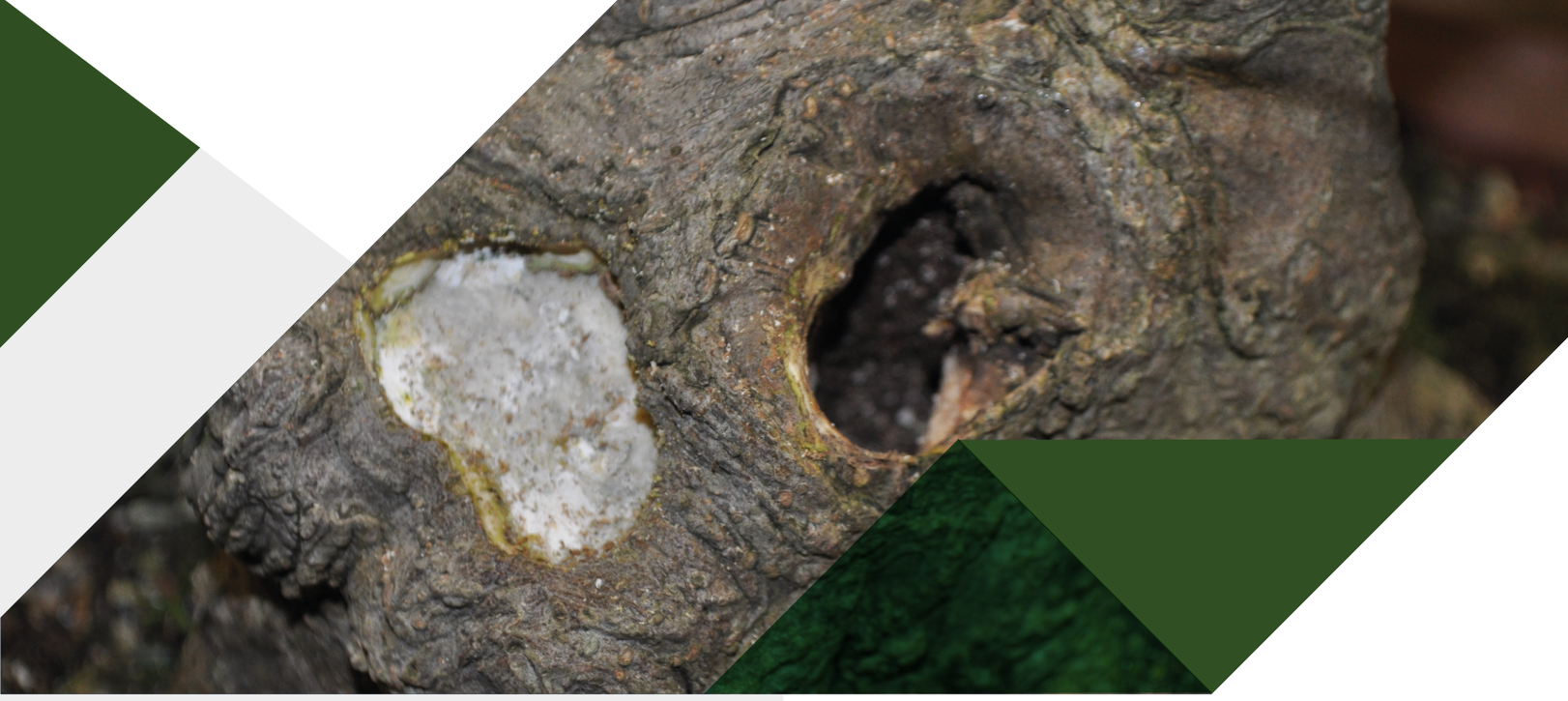

AĞAÇ KOVUĞUNDA YAŞAMAK

yaşamaya karar verdim. Ama beni çok şaşırtan bir şey oldu. Sanırım ağacım beni hatırlamıyor! O kovuğa girmeye çalıştıkça beni sanki kovuyordu. O anda aklıma bir fikir geldi. Onu güzelce sulayıp gübreledim. Artık kovuğuna girebiliyordum ağacımın. Ama hala bir sıkıntı vardı. Normalden çok daha sessizdi orman. Sanki koca dünyada bir tek ben ve ağacım kalmıştık. Ağacım bunun tek bir nedeni olabileceğini biliyordu. Tabii ben de… Koca ormanda bu kirliliğe dayanan bir tek ağacım kalmıştı. Sonradan fark ettim. Ağacımın rengi solmuştu, adeta yavaş yavaş güçsüzleşiyordu. Eğer hemen bir şey yapmazsam ağacımı kaybedecektim. Tabii yaşadığım yer olan kovuğumu da… İlk iş olarak birkaç fidan bularak onları ektim. Sadece o ormana has özel bir bitki vardı: Anında büyütme bitkisi. Hemen bu bitkiden biraz alıp hız bitkisi ve adrenalin suyu ile karıştırıp bütün fidanlara döktüm. Artık yalnız değildi ağacım. Yanında yüzlerce arkadaşı vardı. Hepsinde de yaşamaya uygun birer kovuk… Bir de hani şu en başta bahsettiğimiz sincap vardı ya işte o sincap bu ağaçları görünce bütün dostlarını toplayıp ormana gelmişti. Her şey yolunda gibiydi ormanda fakat şehirde durumlar facia olmuştu. Bütün dünyaya bu sarsıcı haber yayılmıştı. Ben de iki sincap fısıldaşırken duymuştum. Fabrikalardan sızan radyoaktif sıvılardan ve gazdan bir günde 100.000 kişi ölmüştü. Hani bunu az gibi düşünebilirsiniz ama bu sadece İstanbul'da olandır. İnsanlar kaçmak zorundaydı ama kimse nerede yaşayacağını bilmiyordu. O sırada ben de gidip insanlara benim gibi ağaç kovuklarında yaşamalarını önerdim. Öncelerde kimse kulak asmadı bana. Ama can kayıpları artınca beni dinlemek zorunda kaldılar. Önceleri sadece tek tük bir iki kişi geliyordu. Ama bir de baktılar ki burada ağaçlarla çok iyi dost oluyorlardı. Hem de bu kovuklar evlerden çok daha eğlenceliydi. Sonradan bir şey fark ettik. Bütün kovuklar dolmuştu. Diğer insanlar ne yapacaktı? Bu olay üzerine bir karar aldık. Şehirler yerine bol bol ağaç diktik. Artık herkesin yaşayacak bir kovuğu ve dost olduğu bir ağacı vardı. Eskiden ağaç kovuğunda yaşayan ben garipsenirken artık başka yerlerde yaşamaya çalışanlar garipseniyordu. Tabii eskiden, tek başımayken bu kovukta bundan daha güzel bir şey olamayacağını düşünüyordum ama yanılmışım. Bu kadar insanı ağaç kovuğunda yaşarken, daha da önemlisi doğa ile yardımlaşırken görmek çok daha keyif vericiymiş. Ağaç kovuğunda yaşamak, bu zamana kadar topluca yapılan en güzel şeymiş.

Alya ŞAVUR 5C

AĞAÇTA YAŞAM

Biz insanlar evlerde yaşıyoruz. Peki ya hayvanlar? Onlar ormanlarda, yani vahşi doğada yaşıyorlar. Sincaplar gibi hayvanlar ağaç kovuklarında yaşamlarını geçirirler, yiyeceklerini kışın soğukta ağaç kovuklarında depolarlar.

Acaba bu sincaplar nasıl yaşıyorlar? Ağaç kovuğunda yaşamayı onlar biliyor sonuçta. Bunun bir de öyküsü var. Merak ediyorsanız okumaya devam edin.

Kış gelmek üzere olduğu için sincaplar yeni ağaç kovukları aramaya başladılar. Hepsi de onları kış boyunca sıcak tutacak, daha kullanışlı ve daha büyük kovuklar arıyorlardı. Kırık da onların arasındaydı. Ama o, arkadaşlarından saklanabilecek bir ağaç kovuğu arıyordu. Kırık'ın kırık dişleri, kısa bacakları ve kısa kolları vardı ve bu yüzden diğerleri gibi fındık arayamıyordu. Arkadaşları hep onunla dalga geçer, arkasından konuşurdu. Kırık, hemen bir kovuk buldu ve yerleşti. Kış için bir sürü fındık bulmalıydı. Hemen aramaya koyuldu ama tedirgindi çünkü yeni bir ormanda olduğu için kaybolabilirdi. Diğer sincaplar da yerleşiyor ve kovuklarının içine eşyalarını taşıyorlardı. Kırık, ağaç

AĞAÇ KOVUĞUNDA YAŞAMAK

dallarından birkaç fındık alarak eve döndü. O akşam yanında getirdiği fındıklardan bir tanesini kırık dişleriyle yiyerek uykuya daldı.

Şafak sökerken Kırık kalktı ve fındık aramaya çıktı. Başka bir sincap olan Dodi ona, "Ooo, Kırık, fındık aramaya mı çıkmış? Ay, sana acıyorum! Sadece birkaç fındık bulup kış geldiğinde açlıktan öleceksin!" dedi. Kırık onu umursamadan uzaklaştı ve nefes nefese, "Neden diğerleri onunla dalga geçmiyorlar? Hıh! Neymiş o isim, Dodi!" dedi ve aramaya devam etti. Yere düşmüş ve kırılmış olan birkaç fındık buldu ve fındıklara "Ben de sizin gibi kırık ve çirkinim ama yine de sizi alıp eve götüreceğim dedi." Kırık, yeni fındık arkadaşlarını eve geldiğinde üstlerine göz, burun ve ağız yaptı. "Ehh! Sizler o zaman kışı benimle geçirebilirsiniz. Ağaç kovuğumuzda harika bir kış geçireceğiz!" diye haykırdı.

Ondan sonraki günlerde hava birden soğudu ve kar yağmaya başlamıştı. Kırık, kendisi için yeteri kadar fındık toplamıştı. Kovuğun deliğinden soğuk gelmesin diye yapraklar asarak onları perde yerine kullandı. Kış boyunca yalnız kalmayacaktı çünkü yeni fındık arkadaşları ile birlikteydi. Dışarıdaki soğukta donakalmak yerine, birlikte oyunlar oynadılar; fındık kekleri yaptılar, kısacası çok eğlendiler.

Evet, hikâyemizi bir durduralım. Sizler belki "Ya tamam, kovuk var ama bu kovuk nasıl bir betimleme bile yapılmadı!" diyebilirsiniz. Evet, şimdi kovuğun neye benzediğini, nasıl olduğunu anlatacağım.

Kovuk, karanlık değildi çünkü Kırık kovuğun etrafına küçük delikler açmıştı ve deliklerden günışığı geliyordu. Kovuk yarım metre kadardı ve Kırık için artıyordu. Kendisine bir köşe belirlemişti ve o köşesinde kitap okuyordu. Yaprak ve saman yığınlarından iki koltuk ve bir yatak vardı. Fındık arkadaşlarının durması için küçük bir döşeği de vardı. Tahtadan yapılmış olan küçük dolapta ise fındık kabuklarından kâseler ve yenecek olan fındıkları duruyordu. Yırtılır diye birkaç yedek yaprak battaniyeleri de vardı. Çok ihtişamlı bir şato gibi olmasa da Kırık'ın hoşuna gidiyordu. Hani insanlar "Evim, evim, güzel evim." derler ya? İşte, Kırık da kendi evine böyle diyordu.

Kış boyunca fındık arkadaşları ile çok güzel vakit geçirdi ve kovuğunun bütün gizli geçitlerini keşfetti.

Sincap arkadaşlara öneri: Yeni bir ev seçerken mutlaka bir acil durum geçidi olmasına dikkat edin.

Sonunda karlar eridi ve ilkbaharın gelişini kuşlar cıvıldayarak kutladılar. Kırık, kuşların namelerinden ilkbaharın geldiğini anlayarak kovuğundan çıktı. Kış onun için çok çabuk geçmişti, fındık arkadaşlarıyla eğlenerek zamanın geçtiğini anlamamıştı.

Arkadaşları ile selamlaştı. Çok garipti, arkadaşları onunla dalga geçmemişlerdi. Kırık'ın kalbi hopladı. Acaba arkadaşları sürekli ona iyi mi davranacaktı?

Renkli bir haftanın sonunda, Kırık arkadaşları ona iyi davrandığı için, onları fındık arkadaşlarıyla tanıştırdı. Bütün sincaplar fındık arkadaşları çok sevdi ve onlar için ormanın ortasına özel bir ev yaptılar.

Daha sonra, ormanda kaybolan kâşiflerin kalması için bir ağaç kovuğu oteli yaptılar ve başka ormanlarda maceraya çıktılar ama onlar başka hikâyeler…

Evet, işte bu, Kırık'ın fındık arkadaşları ile yeni ağaç kovuğunda geçirdikleri soğuk bir kışın hikâyesiydi.

Işık Özgü UNUTMAZ 5B

BAHANE ÜZERİNE KISA BİR YAZI

Bahane nedir, bilen var mı? Bahane, bizim tembel durumlarımızda kendimize uydurduğumuz sözlerdir. Bazı durumlarda kendimize veya çevremizdeki insanlara bahaneler uydururuz. Çünkü bazen tembel oluruz ve sorumluluğumuzu yerine getirmeyiz. O zaman bahane uydurmak gerekir. Ama çok fazla bahane üretmek sizi başarılı yapmaz.

Mesela, okula geç kaldığımızda ve sorumluluklarımızı yerine getirmediğimiz zaman çevremizdeki insanlara bahaneler üretiriz. Bazen de kendimize bahaneler üretiriz. Örneğin, kitap okumak istemeyiz, "Sonraki gün okurum." deyip tembellik yaparız. Yani bahane üretiriz. Ama çok fazla bahane üretirsek hayatta, derslerde ve başka şeylerde başarılı olamayız.

Mey SAKARYA 5C

Kıskançlık Üzerine Yazılar

Kıskançlık, insanı kötü hissettiren, insanın içini kemiren duygudur. Kıskanç olan insanlar hayata negatif bakarlar. Kıskançlık da diğer duygular gibi en sonunda patlayabilir ve içimizdeki kötülük bize karşı gelebilir. İçindeki kötülük, insanın en büyük düşmanıdır. Çünkü insanın içindeki kötülüğe karşı gelmesi zordur ve içindeki kötülük insana zarar verebilir.

Birini kıskandığımızda kıskandığımızı kabullenmeyiz. Kıskandığımız kişiye karşı nefret duymaya başlarız ve bu nefret, bazen o kişiyi sevmememize yol açar. Bu, içimizdeki kötülüğün bize yaptığı bir kötülüktür.

Belki de kıskanmak yerine başarı elde etmeye çalışsak negatif değil, pozitif düşünsek içimizdeki kötülük uyanmaz. O zaman daha rahat oluruz ve başkaları ile aramız bozulmaz.

Uzun lafın kısası, kıskançlık çok kötü bir duygudur. Boşuna dememişler "Al elmaya taş atan çok olur." diye. Birini kıskanmak yerine onun gibi olmaya çalışmalıyız ve içimizdeki kötülüğü aktif hale getirmemeliyiz.

Duru AKAY 5B

KISKANÇLIK

Kıskançlık, bir kişinin yaşayabileceği en can sıkıcı duygudur. Çoğu kişi, kıskançlıklarının hayatlarını nasıl olumsuz etkilediğinin farkında değildir. Kıskançlık, bir süre sonra nefrete dönüşür. Bu duygumuzu asla ve asla nefrete dönüştürmemeliyiz.

Kıskançlığımız nefrete dönüştüğünde bir süre sonra bu nefret duygusu da düşmanımız olarak karşımıza çıkar. Örneğin, birinin başarısını kıskandığımızda genellikle onun gibi olmaya çalışmayız. Sadece o kişiye nefret duyarız. Bazen onun gib olmaya çalışırız ama başaramayıp yine nefret duyarız. Aslında belki de sadece onların başarısına saygı duyup çalışmalarını kutlamalırız. Çünkü kim bilir belki de o kişi, o başarıya ulaşmak için herkesten fazla çalışmış, yorulmuş olabilir. Ayrıca şunu da söylemeliyim ki nefret, düşünebileceğiniz en büyük düşmanınızdır.

Kısacası, kıskançlığımızdan doğan kin ve nefret bize büyük zarar verir. Aslında işte o zaman, kıskandığımız kişiyi sevmekten başka hiçbir şansımız kalmaz.

Lidya KERPİÇ 5B

KISKANÇLIK

Dünya çok büyüktür ve herkes birbiri ile yaşar. Herkes birbirinden farklıdır. Bazıları üstün olabilir. Bazıları ise aynı işte kötü olabilir. İnsanlar kendilerinden üstün gördükleri kişileri kıskanabilirler. Ama aslında kıskanmak, kıskanan kişiyi zavallı gösterir. Kıskançlık ile bir yere varılamaz. Kötü niyetli bazı kişiler kıskançlığımızdan faydalanıp bizi amaçlarına alet edebilirler.

Şu bir gerçektir ki herkes kıskançlık duygusu yaşayabilir. Yaşanan en kötü duygulardan biridir. Bunu yenmek şarttır yoksa kötü sonuçlar doğurabilir. Kıskançlığı yenmenin tek bir yolu vardır: O da insanları sevmektir. Kıskançlık duygusunu yenersek inanın çok iyi bir hayata geçmiş oluruz. Kıskanmak insana kötü hissettirir, kötü şeyler yaptırır ve aslında sonunda kıskanan kişiye zarar verir.

Kısacası, kıskanmak güzel bir duygu değildir. Kıskanç olanlar en kötü ve aslında en ezilmiş insanlardır.

Alp TUNALI 5B

BİR HİKÂYE:

İSTANBUL HAVASI

Hikâyemiz İstanbul'da Menekşe Sokağı'nda evden atılmış, bir köşede oturarak doğum yapan bir kadın ile başlar. Kadın çocuğu hiç sevmedi, hep nefret etti ondan. Kocasının vasiyetine bile yazılmamış dul bir kadın. Bu şanssız ve hayatından bıkmış kadın, çocuğuna çok fazla sevgi gösteremeden hayata gözlerini yumdu. Sokakta yaşayan bakımsız çocuk, annesinden daha da zor bir hayat geçireceğini az çok annesinin öldüğü o gece anladı. Sokağın ortasında her uyandığında annesini yanında göremeyince belki de annesinden hiç sevgi görmediği için üzülmedi.

Ayağı kalktı, etrafa baktı, Menekşe Sokağı'nın her zamanki gibi boş olduğunu gördü. Bir anda durup ağlayası geldi. Fakat güçlü olması gerektiğini düşünerek bu isteğini durdurdu. Nerede olduğunu, adını, kim olduğunu, nereden geldiğini bilmeden yürümeye başladı. Yürüdü, yürüdü, yürüdü... Menekşe Sokağı'ndan çıktığında yabancılarla karşılaştı. "Dilencidir ne olacak, bu çocukların hayatı da güzel geçmiyor." diye düşünerek yürümeye devam etti insanlar. O sırada karşıdan gelen yaşlı bir adamın dikkatini çekti çocuk. Bilirsiniz yaşlıların bir konuşma tarzı ve o konuşmanın içinde, derinlerde saklı olan öğüt ve bilgelik vardır. Eh, bu yaşlı adam da tam öyleydi işte! Baktı çocuk üzgün süzgün. Kibarca bir selam verdi çocuğa, aynı zamanda yeni neslin aydınlığına. Çocuk korktu. Üstüne üstüne gelen bir yabancıdan kim korkmaz ki? Ve yine klasik bir soru: Adın ne senin? Karşıdan cevap yok. Adam etrafına baktı ve çocuğu kolundan tuttuğu gibi evine götürdü.

Adamın yıkık dökük bir evi vardı. Eski olduğu her halinden belliydi. Çocuğun bakımını yaptı. Yüzü gözü açıldı çocuğun. Sıra geldi eğitime. Çocuk ne A'yı ne B'yi ne C'yi ne de düzgün konuşmayı bilmiyordu. Adam içinden "Çalış babam çalış, ne olacak bu çocuk? Eh, zamanla o da öğrenecek hayatın işleyişini" dedi. Bir anda hayal meyal kendi çocukluğu geldi aklına. O da evde eğitim görmüş fakat genç yaşa geldiğinde gerçek babasının onu büyüten adam olmadığını öğrenince zavallı adamı terk edip gitmişti. Bir anda adamın aklına çocuğa İstanbul'u gezdirmek geldi. Çocuğa baktı, elinden tutarak onu yatağa götürdü. Çocuk çok garip ve korkutucu rüyalar gördü o gece. Zor bir gece geçirdi kısacası. Uyandığında yaşlı adamı karşısında dururken buldu. Çalışmaya başladıklarında çocuk biraz zorlansa da hızlı, iyi bir öğrenci olduğu ortaya çıktı. Hemen okumayı söktü. Zaten okumayı sökünce her şey daha kolay. Artık daha akıcı konuşabiliyordu da. Böylece her şeyi daha iyi anladı. Birisi sorduğunda cevap verebilmesi için onun bildiği eski adlardan olan Selahaddin ismini koydu adam ona. Zaman zaman müstakbel oğlunun elinden tutup onu dışarı çıkarırdı. Adamın evi şehre yakın olduğundan hemen oturabilecekleri ve planlarını yapabilecekleri bir yer bulabilmişlerdi. Plan, İstanbul'u keşfetmekti.

İstanbul'un en güzel ve ünlü yerlerinden olan Ayasofya'nın yakınında oturdukları için şanslılardı. İçeri girdiklerinde adam başladı anlatmaya: "Bak çocuğum, bunlar senin geleceğin için çok önemli unsurlar. O yüzden beni çok dikkatli bir şekilde dinle lütfen. Bu içinde olduğumuz bina Ayasofya Müzesi, Doğu Roma İmparatorluğu'nun İstanbul'da yapmış olduğu en büyük kilise olup aynı yerde üç kez inşa edilmiş. İlk yapıldığında Büyük Kilise olarak tanımlanmış. Aynı zamanda katedral işlevi de görmüş. Birinci kilise, İmparator Konstantios tarafından 360 yılında yapılmış. Aslında Ayasofya'yla ilgili bildiğim çok bilgi var fakat seni sıkmak istemiyorum. Şöyle bir gezip ikinci durağımıza gidelim." dedi. Yine şanslılardı çünkü Topkapı Sarayı çok yakınlarındaydı. Topkapı Sarayı'na ulaştıklarında biletlerini aldıktan sonra içeriye ilk adımlarını attıkları anda adam başladı anlatmaya: "Bu da muhteşem Topkapı Sarayı. İstanbul'da Sarayburnu sırtlarında yaklaşık 400 yıl Osmanlı Devleti'nin idare merkezi olan bir saray, düşün yani." dedi ve ekledi:

"Sultanahmet ile Haliç ve Boğaz sahilini kaplıyordu. İnşasına Fatih Sultan Mehmet zamanında 1465 yılında başlandı. Boşuna gelmedik ya! Gezelim hadi." Beraber yürürlerken adamın bir anda beli tutuldu. O sırada da çocuk susamaz mı? Birlikte bir yere oturdular ve bir su istediler. Adamın acısı geçince Topkapı Sarayı'na da veda ederek oradan ayrıldılar. Adam, "Artık geç oldu, hadi eve gidelim de yarın gezeceğimiz yerler için enerji toplayalım." dedi. El ele tutuşup evlerine doğru yürürlerken bir anda bir adam Selahaddin'in üstüne atladı ve çocuğu kolundan yakalayarak kaçmaya başladı. Yaşlı adam, yaşından

BİR HİKÂYE:

İSTANBUL HAVASI

beklenmedik bir şekilde çevik hareket ederek adamın kafasına bastonunu geçirdi. Adam aldığı darbeyle yerlerde kıvranırken çocukla yaşlı adam da hızla uzaklaştı. Tempoyu aşırı artırmış bir şekilde yürürken adam, "Bu da sana ders oldu, gözünü her zaman açık tutmalısın." dedi. Selahaddin de bembeyaz olmuş suratıyla evet anlamında başını salladı. Eve vardıklarında adam çocuğun yatağını kurdu ve İstanbul tarih ve bilgi turunun 2. günü için yataklarına kuruldular. Çocuk rüyalarında yetişkinliğini gördü, çok ünlü bir tarihçi idi ve İstanbul'u avucunun içi gibi biliyordu. Sabah olduğunda çocuk bir anda hiç olmadığı kadar ait hissetti İstanbul'a kendini. İstanbul'un o büyülü havası vücudunun her yerini kaplıyordu. Giyindikten sonra dışarı çıktılar. Çocuk dört yıllık hayatının en mutlu gününü geçiriyordu. Rüzgâr saçıyla oyun oynuyor, güneş ise ona birkaç gündür ilk kez sahip olduğu baba kucağının sıcaklığını hissettiriyordu. Adam çocuğun elini tuttu ve çok daha güzel bir güne adım attılar. Adam, "Bugün sana İstanbul Boğazı'nı gezdireceğim." dedi. Gemiye bindiklerinde adam başladı anlatmaya:

- İstanbul Boğazı, Karadeniz ile Marmara Denizi'ni bağlayan 29.9 km uzunluğunda bir su yoludur. Boğaz'ın iki yakasının birbirine en yaklaştığı nokta Anadoluhisarı ile Rumelihisarı arası 698 metredir." deyince çocuk başladı kahkahalarla gülmeye. Gülmek bulaşıcıdır derler ya, adam da başladı gülmeye. Birlikte güle oynaya şanslarına turkuaz olan muhteşem İstanbul Boğazı'nın üstünden geçtiler. Tur bittiğinde eve doğru yürürken adamın aklına çocuğun eğitim görmesi gerektiği geldi. Bir gün geçtiğinde adam çocuğu bir okula yazdırdı. Çocuk okuldan çok memnun kaldı.

Aradan yıllar geçti. Çocuğun spor yapması gerektiği her halinden belliydi. Adam çocuğa bildiği bütün sporları anlattı. İçinden üç tanesini seçmesini istedi. Selahaddin yogayı, tekvandoyu ve tenisi seçti. Adam çocuğu günübirlik yoga dersine yazdırdı. Daha ilk gidişinde, "Baba bunu sevmedim, sadece kızlar var."dedi. Tekvandoyu denediğinde ise, "İnsanları dövmek hoşuma gitmiyor."dedi. Tenisi ise çok beğendi. Öğretmeni sürekli onun çok yetenekli olduğunu söylüyordu. Dört yıl böyle çarçabuk geçip gitti. Ortaokula geldiğinde tarih dersinden çok hoşlanmaya başladı. Aslında o birkaç kızdan da hoşlanıyor fakat erkek çocuklarının dalga geçmesiyle gittikçe daha içe dönük biri hale geliyordu. Zaman böyle su gibi akarken çocuğun hayatı gittikçe bir düzene sokuldu. Kendi kendine yeni bir hayat bakış açısı oldu.

Yıllar çarçabuk geçti. Bu çarçabuk geçen yıllardan bir gün, küçükken gördüğü rüyanın gerçekleştiğini fark etti. Bu ona güç verdi. Çok çalışarak tarih bölümü için üniversitelerden kabul aldı. Çok iyi bir üniversiteden onur derecesiyle mezun oldu. Bunların hepsi yaşlı adamın gözlerinin önünde oldu. Çocuk ondan hiçbir zaman ayrılmak istemedi. Sonuçta tarihçi olmasını sağlayan kişi oydu. Genç adam, bir gün işten eve uçarak geldi. Bir kızla tanışmıştı. Bu sevda bir süre devam etti ve mutlu son! Kızla evlendiler. Fakat bu mutlu olaydan önce adamın Selahaddin'den gizli bir şekilde, onun ağzından yazdığı bir günlüğü ona verdi. Böylece Selahaddin küçüklüğünü hiç unutmadı. Selahaddin berbat başlayan hayatını, başrolde İstanbul'un havası ve ihtiyar adamdan kazandığı güçle muhteşem bir hayata dönüştürmüştü.

Beyza ÇELEN 5B

İstanbul'da Bir Kahraman

O Gölge'ydi. O diğer çocuklara göre çok sıradandı. Aslında sıradan olmanın yanında korkunçtu. Evet, zaten bildiğimiz gibi "Gölge" diye isim olmaz ama arkadaşları onu o kadar içine kapanık, o kadar soğukkanlı, o kadar karanlık bulmuştu ki ona "Gölge" demeye başlamışlardı. Hiç kimse gerçek adını bilmiyordu (annesi ile babası dışında) ama zaten annesi ile babasının nerede olduğunu bilen de yoktu, o yalnız yaşıyordu.

Günlerden çarşambaydı ve hava soğuktu. Gölge de okuldan evine dönüyordu. Yavaşça gıcırdayan eski kapıyı açtı ve içeri girdi. Evi de kendisi gibi karanlıktı. Sandalyesine oturdu ve iç çekti. Bir sırrı vardı ama hiç kimse bilmiyordu: Annesiyle babasını bulmak.

Kapı çaldı ve Gölge yavaşça kapıya yöneldi. Kapıyı açınca bir polis memuru olduğunu gördü. Uzun bir bıyığı, polis kıyafeti ve soğuk bakışlarıyla Gölge'yi heyecanlandırdı. Memur konuşmak için ağzını açtı. "Sanırım doğru adresteyim. Sen Gölge misin?" Gölge kafasını "Evet" anlamında salladı. Memur içeri geçti ve ikisi sandalyelere otururak konuşmaya başladılar. "Bakanlık senin ailesiz olduğunu söyledi. Bildiğim kadarıyla iki yıl önce sabah kalktığında anneni ve babanı bulamamışsın. Uzun süre beklediğinde de gelmediklerini görünce yalnız yaşamaya devam etmişsin. Neden yetimhaneye götürülmemişsin sen? Resmen saçmalık bu!" diye homurdandı. "Birkaç gün sonra okulu bırakıp annemle babamı bulmaya gideceğim." dedi Gölge kararlılıkla. "Şu an ailen İstanbul'da. İstanbul'un neresinde oldukları bilinmiyor. Onu sen bulacaksın. Yarın yola çık. Sana güveniyorum." diyerek kapıdan çıktı memur.

Bir sonraki gün çok daha sıcaktı hava. Gölge çantasının içine artık kalan bayat ekmek, biraz su, kıyafetler, para ve kimliğini koydu. Hazırdı. Evinin anahtarını da aldıktan sonra, sokağından tren istasyonuna ilerlemeye başladı.

Kalkmak üzere olan trene binmeden önce bilet satın aldı. Neyse ki önceden geriye beş koltuk kalmıştı. Tren hareket etmeye başladı ve Gölge de dışarıyı seyretti. Tren kısa sürede şehrin dışına çıkmıştı. Dağlarda birkaç yabani keçi vardı. Bir süre sonra Gölge kafasını soğuk cama dayayarak uykuya daldı.

Tren İstanbul'a vardığında Gölge hemen trenden indi, karşı yakaya geçip Galata Kulesi'nin yakınlarını arayıp tarihi mekânı gezmeye karar verdi.

Galata semtinde ailesi yaşıyorsa şanslıydı, her gün Galata Kulesi'ni ziyarete gidebilirdi. Yakından geçen bir adama, "Burada mı yaşıyorsunuz?" diye sordu. Adam ona dönüp, "Evet, hemen şuradaki apartmanda." diye cevap verdi, sarı bir apartman göstererek. "Garip Hanım'ı ve Acayip Bey'i tanıyor musunuz?" diye heyecanla sordu Gölge. "Hayatımda bu isimleri olan hiç kimseyi tanımıyorum, diyerek ayrıldı. Gölge birkaç kişiye sorup onlardan da aynı cevabı aldığında, başka bir yere gitmesi gerektiğine karar verdi.

Hemen otobüse binip aramaya devam etti. Köprüden geçerken boğazın fotoğrafını çekti.

Sıra Bağdat Caddesi'ndeydi…

İstanbul'un en kalabalık caddelerindendi Bağdat Caddesi. Gölge bir ara sokağa girerek oradan geçen genç bir kıza sordu, "İyi günler, Garip Hanım ile Acayip Bey'i tanıyor musunuz?" Kız biraz düşündü ve sonra cevap verdi, "Evet! Tanıyorum, hemen şu köşedeki apartmanda oturuyorlar. İkisi de acayip bir şekilde garip!" dedi ve hemen o köşede duran turuncu apartmanı gösterdi. Gölge, heyecanla dairenin numarasını alarak kapıyı çaldı. Kapıyı kısa saçlı bir kadın açtı. Gölge, üzüntüyle kafasını eğdi; kadın annesine benzemiyordu. "Belki sadece ev işlerine yardım eden biridir." diye geçirdi içinden. Kadın, yüzünü ona yaklaştırarak konuştu, "Merhaba küçük bey, kimsin sen bakalım? Benim oğluma da benziyorsun…" diyerek yaşaran gözlerini sildi. "Ben annemi ve babamı arıyordum. Sizin isimleriniz tanıdık geldi de." Kadın gülümseyerek, "Bizim de oğlumuz yok… Birkaç yıl önce …" kadın cümlesini bitiremeden evin içinden biri onu çağırdı ve o da Gölge'ye bakarak, " Üzgünüm ama gitmeliyim." dedi ve kapıyı kapattı.

Gölge o kadının annesi olup olmadığını merak etti ama sonra "Dünyada senin gibi aynı durumda olan birçok kişi var." diye geçirdi içinden.

Tekrar otobüse binip evine gitmek için bilet aldı. Artık annesiyle babasını arayası yoktu. Kapıyı açtı ve içeri girdi. Akşam olmuştu.

Sabah onu uyandıran ses, hızlı ve sert bir şekilde kapısının çalınmasıydı. Hemen kapıyı açtı ve önceden gördüğü polis memurunu gördü. "Gelmelisin, annenle babanı bulduk!" diye haykırdı memur. Gölge ve polis memuru, polis arabasına atlayarak yola koyuldular.

Vardıklarında, annesine ve babasına benzeyen iki figür gördü. Onlara koştu... ve…ve…

Annesi onu uyandırdı. Evet, rüya görmüştü. Hiç kimse onu gerçekte bırakıp gitmemişti ve İstanbul'u gezmeye çıkmamıştı. Ailesine hemen rüyasını anlattı ve birlikte gerçekten Istanbul'u gezmeye karar verdiler.

Gölge en çok Galata Kulesi'ni beğenmişti. Galata Kulesi hakkında yorumları "Muazzam ve büyüleyici" idi.

Galata Kulesi'nin yüksek katlarının birinden kafasını uzattı. Hafif bir gülümsemeyle Haliç'e doğru baktı. O sırada tatlı bir rüzgâr eserek Gölge'nin saçlarını dağıttı. Gölge artık bir arkadaşı olduğu için de mutluydu: İstanbul.

Başlangıcı sona getirelim:

O yine bir macera istiyordu çünkü o, Gölge'ydi…

Işık UNUTMAZ 5B

Metin Tamamlama

Bugünümüzü çalan iki hırsız var, geçmişe ilişkin pişmanlıklarımız ve geleceğe ilişkin kaygılarımız. Bu iki hırsız bugünün tadını çıkarmamızı engeller. Geçmişte olan şeylere karşı olan pişmanlıklarımız ve gelecekte olabilecek şeylere karşı kaygılarımız bizim bugünümüzü çalar. Eğer bu iki hırsızın aklımıza gelmesine izin vermezsek bugünümüzü çalamazlar. Bunları aklımıza getirmek yerine bugünün tadını çıkarmalıyız. Geçmişte yaşananlar geçmişte kalmalı, gelecekte olabilecek şeyleri de gelecekte düşünmeliyiz.

Duru AKAY 5B

Bugünümüzü çalan iki hırsız var, geçmişe ilişkin pişmanlıklarımız ve geleceğe ilişkin kaygılarımız. Bu iki hırsız bugünün tadını çıkarmamızı engeller. Bugünümüzü, çevremizdeki güzellikleri ve ânı güzel yaşayamayız. Zihnimiz geçmiş veya gelecekle meşgul oldukça hayattan zevk almamız ve elimizdeki işi güzel yapmamız imkânsızlaşır. Bu nedenle ânı yaşamayı öğrenmeliyiz.

Doruk MUNGAN 5B

Bugünümüzü çalan iki hırsız var, geçmişe ilişkin pişmanlıklarımız ve geleceğe ilişkin kaygılarımız. Bu iki hırsız bugünün tadını çıkarmamızı engeller. Zamanı yaşamamız geçmişe ilişkin pişmanlıklarımız ve geleceğe yönelik kaygılarımızdan dolayı önlenmektedir. Bu iki şey bugünün hazlarını da etkiler. Bugünün hazlarını yaşayamazsak bir daha pişman oluruz. Bu kısır döngü böyle sürer gider.

Onur ÖZKAYA 5C

Bugünümüzü çalan iki hırsız var, geçmişe ilişkin pişmanlıklarımız ve geleceğe ilişkin kaygılarımız. Bu iki hırsız bugünün tadını çıkarmamızı engeller. Geçmişte ya da gelecekte yaptıklarımız ya da yapacaklarımız üzerinde fazla düşünmemeli, bizi etkilemesine izin vermemeliyiz. Bunun yerine pişmanlıklarımızdan ders çıkarmalı, gelecek için daha tecrübeli davranmalıyız.

Müfit Eymen UĞUR 5B

HİKÂYEM

Dedemin kavak ağacından kesilmiş parçalara şekil vermesini izlemek, en büyük zevkimdi. Saatlerce bir köşede oturur, onun becerikli ellerinin tahtaya şekil vermesini hayranlıkla izlerdim. Büyüyünce dedemin yanında çalışmak istediğimi babama defalarca söyledim. Babamın cevabı hep aynıydı: Hayır! Oysa ben yapmak istediğim şeyi yapabilen ama yapmak istemediğim şeyi yapamayan biriyimdir.

Babam ne derse desin dedemden gizli ders almadan edemedim. Her gün okulda ödevlerimi bitirirdim. Sonra okul çıkışında koşa koşa dedemin yanına gider, ondan en fazla yarım saat kavak ağacı oyma dersi alırdım. Sonra eve gidince de "Ödevlerimi yaptım." derdim. Birkaç hafta sonra dedem hastalandı ve hastaneye kaldırıldı. Hastanedeyken beni yanına çağırdı ve bana kendi kavak ağacı oyma dükkânının anahtarını verdi. Babam sormadan edemedi ve "O ne çocuğum?" diye sordu. Ben de söylemeden edemedim: " ...bu da dedemin kavak oyma dükkânının anahtarı." dedim. Babam çok kızdı. Beni kolumdan tutarak odama götürdü ve kapıyı sertçe kapattı. Sonra elimden anahtarı aldı ve bana bağırıp ceza verdi. Ardından dışarı çıktı. Kapıyı öyle sert kapattı ki kalbim yerinden çıkacaktı. Salonda annem ile konuşmaya başladı. Onları çok net duyuyordum. Çünkü odam tam konuştukları odanın yani salonun yanındaydı. Gece olduğunda odamdan yavaşça çıktım ve salondaki masanın üstünde duran dedemin dükkân anahtarını aldım. Anahtarın üstünde bir not buldum. O kadar kötü ve titrek bir yazıydı ki bir an dedemin yazdığına bile inanmadım. Not şöyleydi: Dükkâna girdiğinde tam karşında yatan bir kedi göreceksin. O kedinin sağ patisinin altında benim atalarımın atalarından kalma bir öğretim kitabı bulacaksın.

Dükkâna baktığımda daha başlanmamış hatta yarım kalmış olan heykeller vardı. Kitaptan her şeyi öğrendim ve bütün oymaları bitirdim. Sonra sabah olmadan eve geri döndüm. Sabah babam dükkâna gelince her şeyi anladı. Sonra hemen benden özür diledi, cezamı kaldırdı ve artık bu işi yapmama izin verdi.

Çok mutluydum. Çünkü artık istediğim işi düzgün bir şekilde yapabilecektim.

Melis AYBAR 5B

BOSNA

Benim anneannem Boşnak'tır. Üç yaşındayken Sarayevo'dan annesi ve babası ile İzmir'e gelmişler, bu yüzden anneannemin orada akrabaları var. Anneannemin bizle ilgili en büyük hayali bize Boşnakça öğretmek. Ben ve kardeşim, kendimizi ifade etmek ve tanıtmak haricinde hiçbir şey bilmiyoruz. Biz, bu akrabalardan sadece İzo, Bisa, Ajna (Ayna),Ena, Azijada (Aziyada), Nermin ve Adam' ı tanıyoruz. Boşnakçayla ilgili öğrendiğim en önemli şeyler kızların adlarının her zaman "a" la bittiği ve "j" lerin "y" diye okunmasıdır.

2018'de Bosna'da bir düğüne gitmiştik. Düğün, Türkiye'deki hiçbir düğüne benzemiyor du çünkü düğünde sadece nikâh kıyılıyordu. Düğünlerde gelin ve damat da dâhil herkes masalarına oturarak yemek yer. Sonrasında pasta kesilir ve aile büyüklerinin gitmesi beklenir ve parti yapılır. Benim Bosna'daki en güzel anım, İzo'yla birlikte çarşıda gezdiğimiz zamandı. İzo'nun bizi annemin yanından alarak çarşıdaki camileri gezdirdiği zamandı. İzo, bizimle Türkçe konuşmaya çalışmıştı ama biz hiçbir şey anlamadık çünkü çok değişik bir aksanla konuşuyordu. Daha sonra İzo bizi bir kitapçıya soktu ve Boşnakça kitaplar aldık.

Bence Bosna'daki en güzel şey, çevabçiçi ve ıspanaklı börektir. Her Bosna'ya gittiğimizde İzo bize en sevdiğimiz yemeklerin en güzellerini yedirir. İzo, çok iyi bir insan çünkü o bizi çok sever ve bize hep istediklerimizi alır. Benim en sevdiğim İzo. Bosna'ya gittiğimiz zaman hep dağlara giderdik ama artık akraba ziyaretleri yapıyoruz.

Bosna seksenli yılların sonlarında bir savaşa girdiği için apartmanlarda hep kurşun izleri vardır. Bence Boşnaklar çok iyi ve sevecen insanlar. Anneannem Boşnak olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum çünkü insanın ailesinde farklı kültürden insanların olması çok güzel bir şeydir. Büyünce Boşnakça öğrenip orada yaşamak istiyorum.

Ela BÜLBÜL 6B

KAPADOKYA'DA TATİL

İlkbaharda Paskalya tatilinde annem ile Kapadokya'ya gitmiştik. Akşam bindiğimiz otobüs ile Nevşehir'e vardık. İki gece üç günlük bir tatildi. İlk gün peri bacalarının olduğu yerleri gezdik. Yıllar boyu şekil alan peri bacaları muazzamdı. Mağaralardaki resimler çok ilginçti. O dönemde insanların bu kadar yetenekli olması çok güzel. Dünyanın ilk ve tek peri bacasına yapılmış jandarma binasını gördük. Akşam da bir mağaranın içine yapılmış restoranda oraya özgü yemekler yedik. Bir süre sonra mağaranın ortasına gelen semazenler dans etti.

İkinci gün önce Turasan şarap fabrikasını gezdik. Oldukça ağır kokuyordu. Çıkışta minicik şişelerde ufak şaraplar satılıyordu. Artık İstanbul'da ne zaman Turasan'ın aracını görsem aklıma o fabrika geliyor. Daha sonra da bir taş fabrikasına gittik. Ama sıradan taşlar değil, cilalandığı zaman takı vb. yapılan özel taşlar. Özellikle bazı taşlar çok nadir bulunduğu için çok değerliymiş. Ben o taşları burç taşlarının cilalanmışına benzettim. Oradan üzerinde mavi ve pembe taşlar olan bir çift küpe aldım. Küpenin en güzel yanı bence hem renkleri hem modeli hem de taşlarının gerçek olması.

Üçüncü gün sabah çok erken kalkıp sıcak hava balonlarına binmek üzere yola çıktık. Sabah çok erken olduğundan hava çok soğuktu. Balonun şişmesi çok uzun sürdü ama sonunda şişti. Balona bindiğimiz zaman sepetin içinde ufak bölümler olduğunu gördük. Her bölmenin içine birkaç kişi giriyordu. Balon yükseldikçe hava soğuyordu. Hayatımda yaşadığım en güzel deneyimdi. Yukardan bakınca aşağıda bir kirpinin dikenlerini andıran peri bacaları vardı. Yaklaşık bir saat yukarıda kaldıktan sonra yere indik. Bizi orada birileri bekliyordu. Şampanya patlattılar, sonra gelen otobüse binip oradan ayrıldık. Hayatımın sonuna kadar unutmayacağım bir şeydi. Sanırım Kapadokya tatilinin en sevdiğim kısmı bu olmuştu.

Son olarak bir seramik fabrikasına gittik. Orada seramiğin nasıl yapıldığını gördükten sonra mağazadan alışveriş yaptık. Ben üstüne desen çizilmiş bir çift küpe ve minyatür sürahi aldım. Annem ise kocaman bir yoğurt kâsesi aldı. Sonra otobüse bindik ve İstanbul'a geri döndük. Asla unutmayacağım bu deneyimden birçok anı biriktirmiştim.

Jülide İdil AYDIN 6A

KARINCA YILI

Claudia Mills 1954 yılında New York kentinde doğdu. Altı yaşındayken annesinin kendisine verdiği deftere şiirler yazarak yazmaya başladı. Felsefe eğitimi gördü ve çocuk edebiyatı üzerine uzmanlık tezi hazırladı. Elliden fazla çocuk kitabı yazdı. Otobüs seyahatlerini roman ve resimli hikayeler yazmak için kullanmıştır. "Karınca Yılı" kitabını yazarken karınca uzmanları ile görüşmüş ve bu konudaki bilimsel araştırmaları öğrenmiştir.

Kitabın serim bölümünde Nora'yı tanıyoruz. Annesi, babası ve ablası bilimsel araştırmalar yapan, on yaşındaki kız Nora'nın da en büyük hayali bir bilim insanı olmaktır. Nora'nın karınca çiftliği ile çalışmalarını okurken bir yandan da arkadaşlarını tanıyoruz.

Kitabın düğüm bölümünde Nora karınca çiftliğine sahip olmuştur ve makalesi ile ilgili yazılara başlamıştır. Bu sırada en yakın arkadaşları Mason ve Brady köpeklerini temizlemeye çalışırken sınıflarından Emma ise kedisi ''Değerli Kek'' ve kıyafetlerinden başka bir şey düşünmüyordu. Yine yakın arkadaşlarından biri olan Amy ise insanların hayvanlara yanlış davrandıklarını söyleyip bunu düzeltmeye çalışıyordu. Bir de öğretmenleri ''ikna edici konuşmalar'' ile ilgili bir ödev verince işler rayından çıktı.

Kitabın çözüm bölümünde, Nora makalesini ''Doğa'' adlı dergiye göndermiştir ancak yanıt yaşının küçük olması nedeniyle olumsuzdur. Ancak Nora, ikna edici konuşmasının okul dergisine çıktığını görünce duygulanır.

Kitaptaki kişilerden Nora; ciddi, azimli, sorumluluklarını bilen ancak yerinde duygusal bir kızdır. Mason ve Brody; güvenilir, eğlenceli, Nora'ya göre daha az ciddi ve birbirlerinden asla ayrılmayan iki kafadardır.

Mason ve Brody'nin köpeğinin doğayla geçirdiği dış çatışma esere eğlence katmıştır. Dunk ile Emma'nın yaşadığı ''Köpekler mi daha iyidir yoksa kediler mi daha iyidir?'' sorusuna dayanan dış çatışma, esere devamlılık katmıştır. Kitap bir yeni yıl sabahında başlar. Kitapta en çok kullanılan mekan, Nora'nın okulu ve evi olmuştur.

Kitap çocuklara bilimin hayattaki önemini ve asla pes etmemeyi öğretir. Bu kitap hem görsel yönden çok güzel hem sürükleyici hem de öğretici bir kitap. Herkese tavsiye ederim.

Ekin Deniz EROL 6B

SERBEST YAZILAR

Kerem Çağan OLGUN 6C

Hareket Eden Oda

Salı Pazarı'nda eskiden Rum Okulu olan bir yer var. Bu okulda çeşitli sergiler gerçekleştiriliyor. İstanbul Bienali için annem ve babamla üç hafta önce buradaki sergiyi gezdik. Birçok katta sergi alanları var. Ama benim özellikle beğendiğim balkon gibi bir yerden aşağıya baktığım sergi odası oldu. Annem bu balkonlu alana "galeri" dendiğini söyledi.

Pedro Gomez- Egana'ya ait olan sanat eserinin adı, "Eşyaların Etki Alanı". Çok kısa zamanda gezmemiz gereken binaya girdiğimizde hızlıca uğradığım ilk odada bu sergi vardı. Oda karanlıktı ve sadece turuncu bir renk göreceğimi düşünmüştüm ama hareket eden bir oturma odası manzarasıyla karşılaştım. Sanki havada uçan adalar gibi ayrılmış bölümlerden oluşan bir odaya bakıyordum. Bu görüntü bana garip bir şeyin olacağını düşündürmüştü. Tam bunları düşünürken odanın altındaki boşlukta ve kenarlarda hareket eden insanları gördüm. Ne olacağını merak ettim. Ayin yaparmışçasına dolaşıyorlardı. Sanatçının ne anlatmak istediğini tahmin etmeye çalıştım. Bu eser evdeki her şeyin yıkılabileceğini anlatıyordu bana.

Kısa olan bu ziyaretten çıkardığım bir şey varsa görüntüsü en ilginç eser buydu. En azından en geniş alana ve en sürpriz hareketlere sahip olan eserdi.

Çevreci Küçük İşçi

Kahramanımız küçük bir çocuk. Sanırım benden birkaç yaş daha büyüktür. O çevremdeki ağır işçilerden biri.

Okul servisini yakalamaya çalışırken her sabah erken saatlerde onu görüyorum. Kirli kırmızı şapkası ile tekerlekli kocaman toplama arabasını çekiyor. Sokak köşesinde kullanılmış kâğıtları, kartonları, plastikleri ve cam şişeleri çöp kutusundan toplamakla meşgul. O çocuğu uzaktan da olsa kolayca tanıyorum. Kullanılmış kâğıtları, kartonları, plastikleri ve teneke kutuları çöplerden topluyor. Bunu her gün yapıyor.

Çevre kirliliği konusunda bir okul projesinde çalışana kadar, çevreyi kurtarmak için bu çocuğun yaptıklarının ne kadar önemli olduğunu hiç düşünmemiştim. Bence o çocuk muhtemelen geri dönüşümü önemsemiyor, sadece biraz para kazanmaya çalışıyor. Ancak yine de bu adsız küçük işçiler, yaşadığımız dünyayı koruyor.

Bu insanlar hepimiz için önemli. Bunu para için yapsalar da para için yapılan çoğu şeyden daha anlamlı ve olumlu.

SERBEST YAZILAR

Kediler ve Sahipleri

Kediniz berbat ve sinir bozucu bir tüy yumağı olsa bile onları harika yapan bir şeyler her zaman vardır. Bazı sahipler, evcil hayvanlarının harika şeyler yapacağını iddia ederek sabırsızca büyük beklentiler içine girerler. Evlerinde besledikleri kedinin dünyanın en şirin ve en zeki hayvanı olduğunu düşünerek kendi kendilerinin gözlerini boyarlar. Bu yüzden yaptıkları her şaşırtıcı ufak harekette hemen heyecanlanırlar.

Şimdi size anlatacağım kediler ise gerçekten bu beklentiyi karşılıyorlar. İlkinin adı Saffet. Tekir bir kedi. Onu yaralı olarak evimin önünde enikken bulmuştuk. Onu öyle gören kim dayanabilirdi ki? Biz de hemen hastaneye götürdük. Bilmediğimiz, onun hastalık ve ameliyatlarının hiç bitmeyeceğiydi. Saffet o kadar çok ameliyat geçirmesine rağmen hâlâ mutlu ve hayalperest bir şekilde yaşamayı seviyor. Bu nereden mi anlıyorum? Çünkü üç kedimizin içinde patisini itiraz etmeden uzatarak iğne olan tek kedi o.

Diğer kedimiz ise sarman ve dişi bir kedi olan Sarfinaz. Bu kedide özel olan onun öğrenmeye açık olması. Gözünüzde canlandırın; kapıları iki patisi ile açmayı beceren, su içmek istediğinde miyavlamadan anneannemi çağırmasını bilen, yatakta uyumak için çarşafların değişmesini bekleyen, bunlar yetmezmiş gibi keyif çatarak vahşi doğayı anlatan belgeselleri izleyen bir kedi. Bunlar sizi çok hayrete düşürmemiş olabilir ama sabah belgesel izlemek için televizyonun önüne geçmesi, bazen de patisi ile kumandayı itmesi bence insanı bir hayli şaşırtıyor.

Bizim özel kedilerimiz var ve beklentilerimizi karşılıyorlar. Her kedinin mutlaka bir özelliği vardır. Önemli olan beklentilerimiz değil, onların bizlerle paylaşmayı seçtiği özelliklerdir.

Martı Jonathan Livingston

"Martı Jonathan Livingston" kitabı Richard Bach tarafından 1972 yılında yazılmış, uçmayı öğrenmeye çalışan bir martının hikâyesini anlatan bir kitaptır.

Martı Jonathan, öğrenmeye meraklı olan bir martıdır. Yemek yemek için uçmak yerine, yeni uçuş biçimlerini keşfetmek için uçmaya çalışır. Tabii yaşadığı yerdeki martılar onun bu davranışını anlamaz ve onaylamazlar. Ama Jonathan inançlı ve kararlı bir martıdır, bu yüzden denemekten hiç vazgeçmez. Sonunda yapmak istediklerini başararak kendisi gibi hisseden martıların öğretmeni olur. Yeni uçma tekniklerini öğreteceği bir yere gelerek aynı heyecanı hisseden martılara bildiklerini öğretmeye başlar.

Hayatta keşfedilecek şeyleri merak etmeyi anlatan hikâyenin kahramanı Jonathan, bana kedim Sarfinaz'ı çağrıştırıyor. O da her şeyi merakla izleyen bir kedi ve diğer kedilerden çok farklı. Zaten Jonathan da Heybeliada'da her gün gördüğüm martılardan farklı bir martı. Sınırlarını aşmaya çalışan ve tutku ile uçan bir martıdır.

SERBEST YAZILAR

İletişim

İhtiyaçlarımızı ve düşüncelerimizi birbirimize ifade etmek için kuvvetli bir iletişim biçimine sahibiz: Dilimiz.

Her toplumun ve kültürün, onu oluşturan ve onlardan etkilenen bir dili vardır. Kullandığımız dil yoluyla kendimizi anlatır ve düşüncelerimizi paylaşabiliriz. Bu bizi güçlü bir topluluk haline getirir.

Basit bir "merhaba" sözcüğü dostça bir mesaj verir. Arapça bir kelime olan merhaba, "Benden size zarar gelmez." anlamı taşımaktadır. Bu kelime ile başlayan bir iletişim bizi bambaşka dostluklara götürebilir.

Her ne kadar insanların kullandığı diller kadar zengin dillere sahip olmasalar da hayvanların da kendi aralarında güçlü bir iletişimi var. IQ'su daha gelişmiş balina ve yunus gibi hayvanlar, farklı tonlarda sesler ile anlaşırken hayvanların çoğu, sesleri dışında davranış biçimlerine dayalı ortak bir dil kullanmaktadır. En güzeli ise insan toplumlarından farklı olarak hayvan gruplarında yabancı dil yoktur. Ortak bir dile sahipler ve çok şanslılar.

Ben de şanslıyım (Aslında bir yandan da şanssızım.) kedim Sarfinaz, evdeki diğer kedileri bırakıp benimle son derece güçlü bir iletişim kuruyor.

Susadığında beni onu takip etmeye zorlayarak tuvalete götürüyor ve açmam için küvet musluğunu patisiyle işaret ediyor. Bu, size o kadar ilginç gelmemiş olabilir ama sabah okula hazırlanırken izlemek istediği belgesel kanalı için patisiyle kumandayı uzatması bence hayret vericidir. Hâlâ sizi şaşırtamadım mı? Peki, ya izlemeyi çok sevdiği National Geographic Wild'ı açmadığımda televizyondaki kanalın amblemine kızgın bir şekilde miyavladığını görseniz ne dersiniz?

Sonuç olarak şöyle diyebilirim: Hem hayvanlar hem de insanlar için, iletişim kurmak hangi dil ve hangi biçimde olursa olsun daima gelişmeyi sağlar.

Beni En Çok Duygulandıran Kitap

Sanırım okuduğum tüm kitaplar arasında en sevdiğim ve en zarif anlatıma sahip olduğunu düşündüğüm kitap "Siyah İnci"ydi. Bu kitabı okumadıysanız veya hakkında bir şey bilmiyorsanız kitap, bir atın onun sahiplenen insanlarla birlikte geçirdiği yaşamını anlatıyor.

İlk bölümlerde uzun anlatımların olması benim gibi bir okuyucuyu başta sıkabiliyor. Fakat kitap zamanla sizi içine alıyor. Bunun

SERBEST YAZILAR

nedeni, Siyah İnci'nin her bölümde yeni bir olaya tanık olmasıdır. Hikâye ufak beyaz lekeleri olan siyah bir atın sahipleri ve arkadaşları arasında geçer. Siyah İnci, yeni şeylere tanık olurken yaşadıklarından ders alır. Bazen çok kötü, bazen de çok güzel olaylara tanık olur. Karakterinin güzel tarafları vardır; bu yüzden Zencefil gibi pek çok arkadaşa sahiptir. Farklı ailelerin yuvalarına girmiş ve çiftliklerinde yaşamıştır. Yarış atlığından, özel araba ve yük taşımaya kadar pek çok işe koşulmuştur.

Siyah İnci'nin yaşadığı pek çok şey, özellikle kitabın sonu beni biraz duygulandırdı. Hayvanlarla empati kurmayı öğrettiği için bence çok güzel bir kitap. Okumanızı öneririm.

Çatışma

Bir düşünün, insanların duyguları neden vardır? İnsanların arasında her zaman büyük ilişkileri gerçekleştiren duygular vardır. Ya bu duygular olmasaydı nasıl olurdu? İnsanların birbirleriyle iletişim kurmayan robotlar olduklarını bir hayal edin.

Duygularımız ve duygularımıza bağlı inançlarımız sayesinde iletişim kurmayı isteriz. Peki, iletişim kötü yollara gidebilir mi? Sadece çatışmalar mı bizi bu yola sokar?

İnsanlar bazen birbiriyle konuştuklarında heyecanları nedeniyle çatışmaya girebilirler. Ama bu, çatışmanın her zaman kötü bir iletişim biçimi olduğunu göstermez. Bazen bunlardan çok güzel fikirler ortaya çıkabilir ya da insanların anlaşamadıkları konulara çözüm üretebilir. Eğer çatışma olmasaydı sevgi de olmazdı.

Negatif düşünceler olmasaydı iyimserlik diye bir kavram olmazdı. Bu iki kavram insana birlikte gelmiştir. Tıpkı birçok zıtlıklar gibi. İkisi de birbirini tamamlar. Bu nedenle çatışmanın olmadığı bir iletişim biçimini düşünemeyiz.

Kerem Çağan OLGUN 6C

İstanbul Perisi

"İstanbul Perisi"nin yazarı Betül Avunç'tur ve roman türündeki bu kitap 2016'da basılmıştır. Tudem yayınlarından çıkan ve 144 sayfa olan "İstanbul Perisi"nin konusu, Pelin'e verilen ödev nedeniyle İstanbul Perisi'nin Pelin'i İstanbul 'da gezdirmesidir.

Pelin Moda'da yaşamaktadır. Okuldan eve dönerken her gün aynı köşkü görür. Halk, bu köşke "Perili Köşk" der. Bir gün, her zamanki gibi eve dönerken bir melodi duyar. Bu melodi, Perili Köşk'ten gelmektedir. Melodi, Pelin'i kendine doğru çekmektedir. Pelin Perili Köşk'e girer. İçeri girdiğinde şaşkınlıktan donup kalır çünkü içerisi çok düzenli ve temizdir. Köşkte Pelin, Keroessa isimli yaşlı bir peri ile tanışır. Pelin, Keroessa'yı çok sever fakat eve geldiğinde geç kaldığı için anneannesinden azar işitir. O günden sonra her gün Keroessa'ya uğramaya başlar. Bir gün okulda Pelin'e bir ödev verilir. Bu ödevde, hafta sonu boyunca İstanbul'u gezip İstanbul hikâyelerini bir proje olarak sunmak gerekmektedir. En güzel proje okulun önündeki panoya asılacak ve bir hafta boyunca orada sergilenecektir. Fakat Pelin, ödevini hazırlamak için yardım alabileceği hiç kimseyi bulamaz. O anda İstanbul Perisi Keroessa, Pelin'in yardımına koşar. Pelin, İstanbul Perisi ile geziye çıkmak için ailesinden gizli evden kaçar. Kaçışı kolay olmaz ama başarır. Keroessa ile yolculuğa çıkarlar. Bunu Porfirion yardımıyla yaparlar. Porfirion, bir balinadır ve bir balıkçı teknesinin kılığına girmiştir. Yolculukta bir sürü güzel manzaraya tanık olurlar. İlk olarak Fenerbahçe'nin önlerindeki Bizans İmparatoriçesi Theodore'yi ziyaret ederler. İkinci olarak Pelin'in en büyük hayali olan denizkızlarını ziyaret ederler. Bu sırada denizkızlarına dönüşebilmek için sihirli yosundan yerler. Hep beraber Poseidon'un sarayını ziyaret ederler. Orada bolca gülüp eğlenirler. Sonra tekrar insan olup üçüncü olarak Kız Kulesi'ni ziyaret ederler. Bu sırada Kız Kulesi'nde yaşayan Tombul Prenses'le tanışıp onun hikâyesini öğrenirler. Dördüncü olarak Galata Kulesi'ne uğrarlar. Galata Kulesi'nde Pelin, Uçan Adam'ı duyunca çok şaşırır. Uçan Adam ile karşı karşıya geldiğinde odan uçmasını ister ama lodos rüzgârı daha gelmediği için Uçan Adam uçamaz. Bu sırada Pelin, Keroessa'dan Uçan Adam'ın hikâyesini öğrenir. Eve dönmek üzere teknelerine giderlerken Adil Bey ile karşılaşırlar. Pelin, Adil Bey ile tanışır. Hatta Adil Bey'in yaşadığı bir olaya tanıklık bile eder. Sonra eve dönüş yolunu tutarlar. Pelin'in kaybolduğunu sanan ailesi ve komşuları evde ağlamaktadırlar. Pelin'i görünce çok sevinirler. Pelin, ailesine yaşadığı maceraları anlatır. Ailesi izinsiz bir şekilde evden çıktığı için Pelin'i Ankara'ya, iş gezisine götürür. Pelin, oradaki otelde ödevini yapıp tamamlar. Ankara'dan eve, evden de okula gider. Öğretmen tek tek ödevleri okur ve en güzel ödevin Pelin'inki olduğunu söyler. Pelin'in ödevi okulun girişindeki panoya asılır. Pelin tekrar Perili Köşk'e gittiğinde Keroessa'yı bulamaz. Morsalkımlar onun başka bir kente gittiğini söyler. Pelin, Keroessa'yı bir daha göremez.

Bu kitaptaki ana karakterler Pelin ve Keroessa'dır. Pelin, dokuz yaşında bir kız çocuğudur. Davranışlarından nasıl biri olduğunu çıkarabiliriz. Örneğin, önünden geçtiği bir köşkten melodi duyunca hemen Perili Köşk'e girer. Bundan Pelin'in ne kadar meraklı olduğunu anlarız. Ayrıca Perili Köşk'e girdiğine göre cesaretlidir de. Keroessa'yla tanıştığında hemen samimi olur, buradan arkadaş canlısı bir kız olduğunu anlarız. Herkese güvenen bir kızdır. Bunu da Keroessa'ya güvenmesinden, böylece mor salkımlar ve rüzgârla konuşabilmesinden anlıyoruz. Keroessa ile gezideyken kurabiyelerini Mor İmparatoriçe ile paylaşmasından paylaşmayı seven biri olduğunu anlıyoruz. Sonuç olarak Pelin, iyi kalpli bir kızdır.

Keroessa ise yaşlı bir peridir. Üstüne üstünlük normal bir peri de değildir; İstanbul perisidir. Perili Köşk'te yaşar. Yemyeşil gözleri vardır. Tozpembesi saçları her zaman rüzgârda dalgalanır. Ayrıca mor salkımlarla ve rüzgârla konuşabilir. İstanbul'un bütün tarihini bilir. Yardımsever biridir. Bunu Pelin'in ödevinde yardım etmesinden anlıyoruz. Sonuçta da iyi kalpli biridir.

Kitaptaki ana sorun, Pelin'e İstanbul'la ilgili bir ödev verilmiş olmasıdır. Bu ödevde yapılması gerekenler İstanbul'daki mitolojik öyküleri bulup yazmak, öykülerde geçen yerleri gezmek ve sunmaktır. En güzel ödev, okulun girişindeki panoya asılacaktır. Pelin de kendi ödevinin okulun girişindeki panoya asılmasını istemektedir. Fakat bu ödevi yapmaya çalışırken karşılaştığı bazı sorunlar olur. Bunlardan biri Pelin'in

İstanbul Perisi

komşusu olan İdil Abla'nın evde olmamasıdır. İdil Abla, üniversitede arkeoloji bölümünü okur. Bu nedenle İdil Abla'nın yardımı gerekmektedir. İdil Abla bir kazıya gitmiştir ve bir aydan önce gelmeyecektir. Bu nedenle babası onu kütüphaneye götürecektir. Fakat diş doktorları toplantısı yüzünden Ankara'ya gidecekleri için onunla gidemezler. Bu yüzden bu da işe yaramaz. Pelin tek başına gitmeye yeltenir fakat izin verilmez. Anneannesi de diz ağrısından dolayı onu geziye götüremez. Nurten halası onu götürecektir fakat Nurten hala da Pelin'in küçük kuzeni olan Ali'nin ateşi çıktığı için gelemez. Bu sefer amcasının oğlu olan Selami'yi çağırmak isterler ama bu sefer Pelin istemez. Sonra Keroessa'nın İstanbul Perisi olduğunu öğrenir. Bundan dolayı artık geziye Keroessa ile gideceğine karar verir. Sorun bu şekilde çözülmüş olur.

Pelin geziye çıkmadan önce ve sonra, bazı mitolojik öğeler olduğunu öğrenir. Bunlardan örnek vermek gerekirse Zeus'un bir Gök tanrısı olduğunu öğrenir. Poseidon'un da bir Deniz Tanrısı olduğunu öğrenir. Haberci Hermes'i, bereket tanrıçası Demeter'i ile aşk ve güzellik tanrıçası olan Afrodit'i öğrenir.

Gezileri yaparken Pelin, birkaç tane efsane de öğrenir. Bizans İmparatoriçesi'nin yani Mor İmparatoriçe'nin Efsanesi'ni, Kız Kulesi'ndeki Tombul Prenses'in efsanesi'ni, Galata Kulesi'ndeki Uçan Adam'ın efsanesi'ni ve Adil Bey'in öyküsünü öğrenir.

Bu kitapta pek çok olağanüstülük de yer alır tabii ki. Bunlar; Keroessa'nın bir peri olması, Karyadit'lerin Pelin'e gülmesi, Pelin'in morsalkımlarla ve rüzgârla konuşabilmesi, Poseidon'un çocuğunun gerçek hayatta olması, bir balinanın üstünde bir balıkçı teknesinin yapışık olması ve onu deniz aracı olarak onu kullanmaları, her bir efsanenin gerçek olması, deniz kızlarının olması ve hep beraber suyun altına inip deniz kızlarıyla oyun oynayıp yemek yemeleridir.

Bu öyküdeki mekânlardan biri Perili Köşk'tür. Giriş kapılarındaki demirler paslanmıştır. Girişinde mermer merdivenler ve merdivenin yanında ise iki tane heykel vardır. Bu heykellerin ismi "Karyaditler"dir. İçeride ise kocaman bir salon vardır. Yerler satranç tahtası gibi siyah - beyaz mermerlerle döşelidir. Duvarlarda ise karşılıklı iki boy aynası durur. Tavana kadar yükselen aynalar, yılan gibi kıvrılan üst kata çıkan sağlı sollu merdivenler vardır. Merdivenlerin korkulukları pembe camdan yapılmıştır. Salonun tavanı ise kocaman bir tabloya benzer. İçerisi çok temizdir. Bahçesinde de mor salkımlar ve mor salkımların arasında bir bank vardır. Mekân olarak denizin altı da vardır. Denizin altı; rengârenk balıklarla kaplıdır, denizatları ve yunuslar, denizkızları, deniz kabukları ve yosunlar vardır. Ayrıca Poseidon'un sarayı da denizin altındadır. Sarayda kabartmalarla süslenmiş üçgen bir çatının altına sıralanmış sütunlar vardır. Sarayın kocaman bir bahçesi ve bahçesinde incilerle dolu bir havuzu vardır. Sarayın içi, deniz yaratıkları şekline heykellerle süslenmiştir. Halılar gibi gözüken mozaikler yeri kaplamıştır. Mobilyalar, denizdeki deniz kabuklarındandır. Kitapta başka bir mekân olarak Kız Kulesi yer almaktadır. Burada bütün odalar çok dağınıktır fakat çok güzel bir manzarası olan bir balkonu vardır. Galata Kulesi'nin girişinde tam dokuz kat merdiven, içerisinde yuvarlak bir salon ve çok güzel manzaralı bir balkon vardır.

Bu kitaptan birçok mesaj çıkarabiliriz. "İnsanları güldürmek iyi bir şeydir.", "Kulak verilirse doğanın seslerini duyan ve can kulağıyla dinleyen herkes doğanın dilini çözebilir." "Ailelerimizden izin almadan başka bir yere gitmemeliyiz." "Yaptığımız her şeyin bir sonucu vardır." gibi mesajlar bunlardan bazılarıdır.

Eserin bende uyandırdığı duygular; mutluluk, üzüntü, sevinç ve şaşkınlık oldu. Bu eserde en beğendiğim kısım, Pelin'in denizkızlarıyla oynaması ve bir balon balığı olmasıydı. O bölümde bayağı güldüm. Pelin'in denizkızlarını çok güldürdüğü için kitabın o kısmını çok sevdim. Aslında bütün kısımları beğendim, beğenmediğim kısım yoktu. Bunun nedeni de yazarın yetenekli olmasıydı tabii. Bu kitabı herkese ve özellikle de hayalperest arkadaşlarıma öneririm.

Su DEMİRAĞ 6B

annem

On üç yıl oldu tanışalı onunla. Sesini çok daha önceden duymuşsam da yüzünü ilk kez 29 Kasım sabahı gördüm. Nefesinin sıcaklığını ve ölene kadar unutmayacağım o kokusunu ilk o gün içime çektim. Yüzündeki her ifade değişikliğini o günden beri takip eder oldum. Hayatı onun vasıtasıyla algılamak benim için çok daha kolaydı. Zamanla, onu daha iyi tanıma fırsatı buldum. Yüreği kocaman bir insandı o. Sevgi dolu, merhametli, cana yakın ve özverili. Bir yandan da telaşlı, kaygılı ve kimi zaman karamsar. Onun en çok olduğu gibi olmasını sevdim. Alçakgönüllü, gösterişten uzak ve mükemmelliyetçi. Bu son özelliği beni zorlamadı desem yalan olur. Onun beklentilerini karşılayamama korkusu içimi kemirdi çoğu zaman. Onu hep gururlandırmak, hep mutlu etmek isteği duydum içimde. Oysa o bana her zaman beni her şartta seveceğini söyler dururdu. Birlikte öyle çok şey paylaştık ki şimdi içimde büyüyen bağımsız olma duygusu bazen beni huzursuz ediyor. Sanki onu yalnız bırakıyormuş ve paylaştığımız bunca anıya haksızlık ediyormuş gibi hissediyorum kendimi. Onun sevgisiyle büyüyen ben, onun adalet duygusuyla haksızlığa direnmeyi öğrendim. Vicdanlı olmayı en büyük değer kabul eder her zaman. Mutlu olduğu zamanlar etrafına saçtığı neşe görülmeye değer. Ancak kızdığında çeker kendini köşesine. Kavga etmek zordur onunla. Kırıldığında iletişimi keser ve kapanır kendi dünyasına. Hayatta bir ağaç gibi dimdik durmayı öğrendim onun sayesinde. Bu konuda ona ne kadar teşekkür etsem de yeterli olmayacak sanırım. Yaşadığım her sorunun benim için bir deneyim olduğunu ve bu yüzden de korkmamam gerektiğini öğretti. Yeteneklerimi beraber keşfettik, başarılarımı beraber kutladık ve en önemlisi de sırlarımızı beraber paylaştık. Bazen de aramızda fırtınalar koptu ve bu ikimizi de çok sarstı biliyorum. Ancak birlikte ortak noktayı bulup sorunları silip süpürdük beraber. Özellikle geçen yıl döktüğümüz göz yaşlarının en az üç kovaya eş değer olduğundan hiç şüphem yok. Ölümler, sıkıntılar, tartışmalar ve daha bir sürü üzücü olay. Ama ne olursa olsun beni hiç yalnız bırakmadın. İşte bu yüzden bugün seni anlatmayı seçtim canım annem.

Şarma TURGUN 7C

Bir Mücadele Dizisi

Günlük yaşamımda birçok dizi izliyorum. Say, say bitmez. Bunların arasında beni güldüren ve etkileyenler var. Bugün bahsedeceğim dizi beni etkileyen dizilerden biri. Adı 13 Reasons Why (Ölmek İçin 13 Sebep). Diziden kısaca bahsetmem gerekirse Hannah adında bir karakterimiz var ve Hannah intihar etmiş. İntihar etmeden önce de kendisini öldürmesine sebebiyet veren 13 olay ve 12 kişiye kasetler bırakmış. Hannah ölmeden önce kasetlerde ilk sözü geçen kişiye bu kasetler dizisini bırakmış. Kasetleri alan her kişinin, kasetler dizisini kendi adından sonra sözü geçen kişiye verme zorunluluğu var. Bu şekilde bir sistem işleniyor. Dizinin ilk sezonu Mart 2017'de Netflix uygulamasında yayınlandı. Mart 2018'de ise yine Netflix 'te tarafından dizinin final sezonu olduğu düşünülen ikinci sezonun yayınlanması bekleniyor. Birinci sezon sonrası bazı gençler Hannah'dan etkilenip intihar etmiş ve arkalarında kasetler bırakmış. Hatta bu yüzden dizi linç edilip eleştirilere maruz kalmış. Dizinin ikinci sezonunda intiharın çözüm yolu olmadığı ve yanlış bir şey olduğunun anlatılması planlanıyor. Diziyi izleyip bitiren biri olarak dizinin "ergen dizisi" olduğuna katılmıyorum. Üstelik intihar etmenin bile "ergence" olduğunu savunan ve düşünen insanlar var. İntihar etme duygusu her insanın yaşayabileceği bir his ve bu his hiçbir şekilde hafife alınmamalı. İkinci sezonda anlatılmak istenen şey güzel gözüküyor fakat bunu kamu spotu gibi gözümüze sokarlarsa hiç hoş olmaz.

Dizinin ağır olduğunu kabul etmek lazım. İlk olarak konu ve tema açısından çok büyük bir manevi acıdan bahsediyoruz. Kasetlerde yaşanan olaylar ise sizi her defasında daha çok üzüyor. İşin içine oyunculuklar da girince o acıyı izleyici olarak hissedebiliyorsunuz. Bahsedilen manevi acı dayanılır gibi değil. İnsan izledikçe kendi haline ve sorunlarının ufak tefekliğine seviniyor. Oyunculuklar muazzam, edilecek tek söz yok.

Herkesin aksine ben dizinin pozitif bir şeyler anlatmayı amaçladığını düşünüyorum. Çünkü dizi sırasınca sadece kasetlerdeki olaylar anlatılmıyor. Kasetler dinlenildiği sırada Hannah'nın arkasında bıraktığı karmaşa ve çevresindekilerin duyguları da anlatılıyor. Diziyi izleyince insan böyle bir olayın ne kadar acı verici ve kötü olabileceğini hatırlıyor. Sırf bu yüzden diziyi izlerken hayata daha bir neşe dolu baktığımı hatırlıyorum.

Bazı insanların Hannah'ya özenmesi ise –biraz ağır olabilir– çok iğrenç. Dizilerden etkilenmek gayet normal fakat intihara özenmek gibi bir durum söz konusu olmamalı. Bir insan nasıl intihar etmeye ve arkasında kalanları büyük bir acı içinde bırakmaya özenebilir? Benim aklım bunu almıyor. Bu şekilde yoktan var olan bir sorun yaratmak daha da gereksiz. İnsanın kendi kendine huzurunu kaçırması… Anlayamıyorum. Eğer insan herhangi bir şeye pozitif bakarsa veya içindeki iyiliği görmek isterse benim bakış açımı çok rahat yakalayabilir.

Nehir KARAKOCA 7C

Şimdi keyifle, bazılarımızın nezih bir sokakta, bazılarımızın da Ortaköy veya Kandilli'de oturduğu zevkli zevksiz apartmanların yerinde eskiden basit ve sade, kendi kendine yeten ve tek katlı bile olsa ülkemizin bir zamanlar sahip olduğu aynı zamanda hem modern hem de geleneksel Türk mimarisini devam ettiren evler veya kabartmalı kartonpiyerler ve ihtişamlı kapıların boy gösterdiği köşkler vardı.

İnşaatçıların ve müteahhitlerin bitmeyen yağmalama arzusu ve yeni yetme mimarların âdeta gecekondunun amatörce modifiye edilmiş tasarımlarını barındıran mimari zevkleri işte bu eski ama güzel, Amerikalıların tabiriyle "oldies and goldies" evleri yağmalayıp yerine sıkıcı, gri siyah asansörlü, eski ve zevk sahibi evlerin tırnağı bile olamayacak konutlar yaptı. Parası olanlar da en yüksek katını satın alıp asansörden inerken geçen o uzun süreden büyük keyif aldı çünkü kendini hem daire hem de kişilik olarak daha yüksek hissetti!

*

Türkiye'nin modern, "şapkalı hanım" dönemlerinin o güzel evlerinin duvarlarını çınlatan Chopin ve Beyer'lerini veya sanatsever asil ailelerin düzenlediği davetlerde kalın dudaklı kadınların o tok ve boğuk seslerini artık duyamıyoruz. Neden mi? Taşeronların akşam eve gidip iki ayağını hanımlarına ovdurtma arzusuyla acımasızca çaktığı çivilerden; aldırmadan döktüğü betonlardan…

Bazen hep düşünürüm, eğer bu yağmalama dürtüsü insanlara aşılanmasaydı, Türkiye'ye akın akın gelen turistlerin gözlerini sadece geleneksel yemeklerimiz değil, gururla övüneceğimiz tatlı sokaklarda gizli kalmış eski ve güzel köşklerimiz, zevk sahibi sade evlerimiz de almaz mıydı?

İşte!

Güzelim konaklarımızın, ince zevkli evlerimizin yok oluşuyla, en azından benim düşündüğüm şeyler bunlar. Şimdi soralım ülkemizin sözde pırlantaları, inşaatçı ve müteahhitlerimize:

"Bitmek bilmeyen yağmalama arzunuzun ne zaman biteceği meçhul. Ama Topkapı Sarayı'nın uçsuz bucaksız arazisi de jübileniz olacak gibi duruyor. Kaşıkçı elmasını da hatırı sayılır bir müşterinize promosyon olarak vermeye ne dersiniz?"

Ali NİKRAVAN 7C

MANZARA Yağmalıyorlar!

Galiba TV8'de en çok izlenen yarışma programı Survivor. Bana ise bu çok saçma geliyor. Çünkü geçen senelerinkine çok benzeyen oyunları yirmi bir tur oynatıp görmemiş gibi ödülleri kullanan insanları izliyoruz. Bu iki yıl içerisinde doğru düzgün kadro değişimi bile olmadı, "All-Star" dedikleri şu takım ismi Acun Ilıca'ya birkaç bölümlük zaman kazandırdı ancak bu All-Star sayesinde önceki yılın bölümkilerinden farklı bir tat alamıyoruz.

Tek sorun bu da değil, hindistan cevizi yiye yiye düşünme problemi yaşayan oyuncular yarışmak yerine başkalarının kuyusunu kazarak veya kavga çıkartıp izleyicilerin odağını kendisine çekerek kanabileceğini düşünüyor. Hayır, bir de böyle üst turlara çıkıyorlar. Acun bizim bir yarışma programı izlememizi değil, kavgacı, güvenilmez ve sinsi insanların diğerlerini koyun gibi güdebileceğini öğrenmemizi istiyor.

İnsanlar da bunun gibi garip bir teknikle çekilmiş bir programın Ünlüler'e karşı Gönüllüler, All-Star'a karşı All-Star, All-Star'a karşı Gönüllüler diye Cin Ali Kitapları gibi bir programın doğuşunu izliyor.

Survivor işte bu kadar saçma bir program ancak buna rağmen insanlar yarışmacılarla bir bağ kuruyor, onunla üzülüyor, onunla sinirleniyor. Bu bağ kurulduğunda da at gözlüklerini takıyor, sevdiği oyun, "muz eflatundur" dese bile onu savunup öbürkülerine televizyon karşısından bağırıp çağırıyor. İnsanların sevdiği kişiyi savunmasını bıraktım, iki yarışmacı ayrı kulvarda koşarken biri düşüp sakatlandığında onu seven insanlar bu olayın suçunu öbür yarışmacıya atıyor ve ona sinirleniyorlar.

Madem seviyorsunuz böyle mükemmel içerikli yarışmaları, al aileni yanına, kendine en yakın sahile kur çadırını, her hafta aynı yarışmaları yapın, sonra birbirinizi yiyin. En azından hareket etmiş ve ölmeden önce gerektiği kadar Survivor'u deneyimlemiş olursunuz. Sonra bunun saçmalığını anlayınca da evine gider, mandalinanı soyar, çekirdeğini çitler, Survivor'ını bir de bu deneyimlerinle izlersin.

Uluç Kaan ERİŞ 7A

Survivor

REHBER KARGA

NİMET

Artık her gün özenle topladığı narin safran çiçeklerinin çıktığı toprağın tapulu malıydı o da. Mezar taşı almaya parası yoktu Nimet'in ablasına. Ablasının keskin yeşil gözlerini çizdi lalettayin bir kartona, şekilli kaşlarının üstüne de güzel yazısıyla "ablam" yazdı. Soyadını yazıp doğum tarihini eklemenin anlamı yok, diye düşündü. Küçük bir sedir fidanının altına gömdüğü ablasının yeşil gözlerine kimse vurulamazdı artık. Fakir olsalar bile tek özgüven kaynağı o yeşil gözleriydi ablasının. Onu fakir olmaktan korurdu, kendi deyişiyle. Ama artık onu keskin gözleri değil, hayırlısıyla büyüyecek o sedir fidanı koruyacaktı.

Nimet güzel resim çizerdi. Ablasını defalarca çizmişti. Evin her bölümüne. Teksir kâğıtları yetmiyordu belki yüzündeki uçsuz bucaksız ormanı çizmeye ama teksir kâğıtlarını hep onun için fedâ ederdi.

Ablasını gün ağarmadan gömmüştü Nimet. İğne oyası başörtüsünü de yorgan yapmıştı ona. Densiz rüzgâr belli ki götürecekti örtüyü ama üşürdü o. Dayanamazdı soğuğa. Ne sahlepler kaynatmıştı Nimet son zamanlarında ablasına. Tüberküloz üşütmüştü onu. Her an ağzına peçete kapatmaktan dudakları çatlamış, kabukları gün geçtikçe biçimsizce dökülüyordu. Yalamaktan dudaklarını.

Gün ağardı. Nimet üç kere öpüp başına koydu iğne oyalı örtüyü. Ablasının toprağından alıp soluk yanaklarına sürdü. Ablasının nasırlı ellerini hissetti. Onlar da çatlamıştı. Ne güzel elleri vardı eskiden. Tırnakları karanfil gibi uzanırdı. Bazen kesmezdi ablası. Zar zor aldığı kalitesiz boyalarla özenlice boyardı tırnaklarını. Ojeye paraları yetmezdi. Asetona da. Arap sabunuyla çıkarırdı. Ama ikisinde de kabiliyet var. Belli.

Nimet sahili tercih etti eve dönerken. Hiç sanmayın Büyükdere'de yalısı var. Tarabya'nın yukarılarında ücra bir mahallede oturuyorlardı iki kardeş. Annesiyle babasına çarpmıştı kaliteli bir Mercedes. Babası da kendisi ölmeden bir gün önce demişti, "Öleceksem layıkıyla bir Mercedes ezsin beni. Tofaş lastiği tutmaktan ellerimiz nasır bağladı. Hiç olmazsa ömrümde Mercedes'in kavçuğuna kafam, elim, tüm vücudum doysun…"

Anneleri cevapta gecikmemişti:

_"Ne biçim konuşuyorsun be sersem herif! Mercedes'miş! Ne ölümünden bahsediyorsun? Lastik koklaya koklaya tinerciye döndü! Aklı noksandı da zaten ben ne evlenirdim bu işe yaramazla babam ısrar etmeseydi?"

Nitekim "layıkıyla" bir Mercedes ezdi ikisini beraber. Anası ne kadar tövbe ettiyse de. Arabadan inen mühendis çocuğu ne kadar özel hastanelerde tedavi ettirdiyse de ikisi de Mercedes'in lastiğine doydular. Fazlasıyla.

Birkaç ay sonra da, ablası ölmüştü işte. Evin soluk duvarlarına o ışık getiriyordu yalnızca çimen gözleriyle. "Aferin Nimet! Anana, babana, ablana da mukayyet olamadın! Aferin kızım!"

O gece veresiyeyi açma zamanıydı. Hesabı topladı. Annesini, babasını, ablasını enine boyuna topladı. Mektepte ne öğrendiyse kâğıda yazdı. Sonra bir teksir kağıdına çizdi üzüntüsünü. O veresiye defterini. Gözyaşı damlalarını.

*

Ertesi sabah sisti. Duman, çatlak pencerelerden evin içine nüfuz ediyor, Nimet'in gece açık unuttuğu külüstür radyo tekliyordu.

Ve Nimet, bilekleri kesik, sabah kahvesi üzerine dökülmüş duruyordu. Kafası aşınmış mutfak masasına dayalı, saçları dağınıktı. Çocuklar camdan bakıyordu hiç de alışık olmadıkları o manzaraya. Bir tanesi annesine:

"Yanındaki lokumu alabilir miyim anneciğim?" diye sordu. Annesi çocuğunun elini sıkıca kavrayıp evine gitti.

Nimet'in zayıf, çelimsiz vücudu o gecekonduda kaldı. Belki aylar, yıllar boyu. Şimdi toz toprak olmuştur.

Arkasından konuşulurken aklı başında biri söyledi:

"Kızcağız mezar taşıyla uğraşmayı da kendi mezar taşıyla uğraşılmasını da istemiyordu tabii…".

Ali NİKRAVAN 7C

ANNEM VE BABAM

Bir insanı kim en iyi anlayabilir? En yakın arkadaşı mı, ailesi mi yoksa kendisi mi? Bu sorunun cevabı birçok farklı şekilde verilebilir. Benim bu soruya cevabım ailedir. Aile öyle bir kavramdır ki insanın kalbinin içini yumuşatır. İnsanın kalbini kırabilir ve kırabileceği gibi iyileştirebilir de. Aile demek mutluluk, üzüntü, kızgınlık, sevinç, heyecan ya da en basit şekilde sizin benliğiniz anlamına gelir. Bana göre sizi en iyi aileniz tanır. Sanki sizin düşüncelerinizi görebiliyormuş gibi anlarlar sizi. Konuşmanıza gerek bile kalmaz. Öyle bir şey olur ki gözleriniz sizin isteğiniz dışında konuşmaya başlar. Ama sadece belirli bir seyirciye: Ailenize, anne ve babanıza. Bu yazımda en çok annem ve babamdan bahsetmek istiyorum. Bence onlar bu dünyada beni en çok anlayan iki insan. Bana sevinci, mutluluğu, üzüntüyü kısacası şu 14 yıllık yaşamımda bana her duyguyu tattıran onlar. Onları izledim, bazen davranışlarım onlarınkine benzedi. Bazen kendi karakteristik özelliklerim gelişti onlardan farklı olarak. İnkâr edemeyeceğim bazı gerçekler var bu hayatta. Onlar olmasaydı ben boşlukta kaybolmuş olurdum. Beni kendimden bile iyi tanıdıklarını düşünüyorum bazen. Ne iyi yapıp yapmadığımı biliyorlar. Kendim hakkında bana bir kılavuz oluyorlar. Düşünüyordum bir yandan, onları dinlerken "Kendimi daha bilmeden onlar nasıl beni tanıyorlar?" diye. Bir şekilde tanıyorlar. Yapacağım seçimleri önceden sanki biliyorlar, neyi sevdiğimi hiç şaşırmaksızın biliyorlar.

Anneme ben bunu severim, bunu sevmem dememe gerek kalmıyor bile. Babam benim neyi başarıp başaramayacağımı biliyor. Ben kendimden vazgeçmek üzereyken beni onlar tekrar rayına oturtuyorlar. Beni ufak bir şeyle sevindirebiliyorlar. Ben ufak şeylerden mutlu olmayı onlardan öğrendim. Bu bazen bir resim, bazen bir kitap hatta bazen bir anının bahsi bile olabiliyor. Bu yazıyı onlara adamak beni şu anda gözyaşlarına boğmaya yetiyor bile. Danıştığım ilk kaynak onlar oluyor her zaman sorgulamaksızın. Her şeyi biliyorlarmış gibi onları soru yağmuruna tutuyorum bazen. 14 yıldır onları bu soru yağmuruna tutuyorum ve onlar hiç bıkmadan yorulmadan bana cevap veriyorlar. Yapmak zorunda değiller ama bunun değerini ben daha yeni anlamaya başlıyorum. Benim davranışlarıma bazen gülüyorlar, bazen de tebessümle karşılık veriyorlar. Eğer yanlış bir hareket yaptıysam düzeltiyorlar. Gerektiğinde kızıyorlar da. Aslında her biri değerli bir hazine benim için. Henüz çok gencim, biliyorum. Ama ailem sayesinde hayatın değerini anlamaya başladığımı düşünüyorum. Annem beni duygu danışmanım oluyor her seferinde. Kafam karışık olduğunda danıştığım ilk insan oluyor kendisi. Kendisini üzdüğümü düşündüğüm her andan pişmanlık duyuyorum. Onu çok seviyorum. Babam, benim ne hissettiğimi ona söylemeden anlıyor. Bunu nasıl yaptığını anlamıyorum. Herkesten saklayabilirken hislerimi onlar beni açık bir sözlükmüşüm gibi anlıyorlar. Beni her seferinde şaşırtıyorlar. Annem ve babam olmasaydı ben bu dünyada ne yapardım bilmiyorum. Anne ve babaların değerlerini bilmek çok önemli. Bir göz açıp kırpmasında hayatınız değişebilir. "Bir insanı en iyi anlayan kişi kimdir?" diye sormuştum. Sizin farklı bir cevabınız olabilir ama benim deneyimlerime göre anne ve babamızdır bizi en iyi anlayan kişiler. Beni en iyi bilen, anlayan, bazen beni benden daha iyi tanıyan kişilerdir onlar. Annem ve babam…

Serpil Rana ÖZHEKİM 8A

BENİM HALAM

Bu yazımda halamla uzun yıllardır paylaştığımız hayatımızdan bahsedeceğim. Aslında hayatımda büyük yeri olan halamı anlatacağım. Ailemiz okula başladığımda derslerimle ve eğitimimle halamın ilgileneceğini söylediğinde içimdeki ilk duygu büyük bir korku olmuştu. Çünkü halamın sert, katı kuralları olan disiplinli biri olduğunu biliyordum. Tabii bunlar o günkü düşüncelerim. Bu gün tamamen farklı düşünüyorum. Halam fiziki olarak minik görünümlü, kısa boylu, hafif beyazlaşmış saçları olan, sert ama şeker gibi bakan gözleri ile bana göre eşsiz güzellikte bir kadın. Şöyle düşündüğümde birlikte yaptığımız ne kadar çok şey var. Birinci sınıfta ilk okumaya başladığımda saatlerce birlikte kitap okurduk. Ödevlerimi yaparken bana anlattıkları, düzenli çalışmam, sorumluluklarını yerine getirmem konusunda verdiği öğütler… Başta da söylediğim gibi sert bir insandı. Kardeşim ve ben onun sözlerini dinlemediğimizde üstümüze düşen görevleri yerine getirmediğimizde çok kızar, bizi cezalandırırdı. O zamanlar ona çok kızar, bazen "Keşke gelmese, görmesem!" derdim. Ama bu gün geriye baktığımızda aslında bize hayat dersi verdiğini iyi ve kötüyü öğrettiğini çok net anlıyorum. Biz onun sayesinde büyürken düzgün, iyi insan olmayı öğrenmişiz. Aslında halamla paylaştığımız o kadar çok şey var ki… Birlikte neler yaptık: İnsan vücudu projeleri, nerf savaşları, sahilde piknik yapmak, sokak hayvanlarını beslemek ilk anda aklıma gelenler. Ben ateşlenip hasta olduğumda sırtıma viks sürüp beni sıkıca yorganlara sarması, onunla sarmaş dolaş birlikte uyuduğumuz geceler… Yıllar böyle geçip gitti. Ben büyüdüm, halam simdi de bana kızıyor, yine kuralları var ama şimdi ben onu çok iyi anlıyorum. Kızdığında çok tatlı oluyor, sarılıp öpesim geliyor. Çünkü onun kalbini, beni çok sevdiğini, iyiliğimi istediğini biliyorum. Seneye İngiltere'de kazandığım tiyatro okulunda eğitimime devam edeceğim. Şimdi olduğu gibi her gün halamla birlikte olamayacağım, tabii ki yanıma gelecek, ben de tatillerde İstanbul'a geleceğim ama son sekiz yıldır olduğu gibi her gün bir arada olamayacağız. Ama bana öğrettiği, dikkat etmemi söylediği her konu aklımda. Yanımda olmasa da halamın gösterdiği yolda eğitimime devam edeceğim.

Halam tanıdığım en güçlü, en sevgi dolu, en komik, en yardımsever yani en muhteşem insan. İşte benim halam bu. Hani sorarlar ya "Büyüyünce kim gibi olmak istersin?" diye, ben hiç düşünmeden "Halam gibi!" diyorum. Seni çok seviyorum halacığım.

Emel ŞENSOY 8C

Almanya Gezisi

İki yıl önce, doğum günümde ailemle Almanya'ya gittim. Hayatımda ikinci kez yurtdışına çıkıyordum ve heyecanlıydım. O kadar heyecanlıydım ki çok erken bir saatte uyandım ve yerimde duramadım. Uçakta geçirdiğim zamandan sonra ineceğimiz yeri ve çevresini görmeye başladım. Her yer yemyeşil ve temiz görünüyordu. Frankfurt Havaalanı'na indik ve orası devasaldı. Akrabalarımız havaalanından çıkarken bizi sevinçle karşıladılar. Uzun süredir görmediğimiz için sarılarak hasret giderdik. Sonra bavullarımızı alıp yola koyulduk. Onlar Frankfurt'a yakın küçük bir köyde yaşıyorlardı. Köy deyince aklıma ilk gelen şey Türkiye'deki köyler oldu ancak düşündüğümden çok farklıydı. Oldukça modern, en fazla iki katlı bahçeli evlerden oluşuyordu. Her yer uçaktan gördüğüm gibi düzenli, temiz ve yemyeşildi. Atilla amcama bu düzen ve temizliği nasıl sağladıklarını sordum ve bence aldığım cevap çok ilginçti: Almanya'nın her yerinde herkes kendi evinden, bahçesinden hatta kendi evlerinin önündeki kaldırımlardan sorumluydu. Örneğin kar yağdığında evinizin önünde kaldırımları küremek zorundaymışsınız. Eğer küremez ve evinizin önünde biri düşer ve zarar görürse, bütün bakım masraflarını siz karşılamak zorundaymışsınız.

Kaldığımız süre boyunca babamla birçok yer gezdik. Bunlardan en çok aklımda kalan iki yer Goethe Haus ve hayvanat bahçesiydi. İlk önce Goethe Haus'tan bahsetmek isterim. Joahann Wolfgang von Goethe 1749-1832 yılları arsında yaşamış Alman edebiyatçı, politikacı, ressam, doğa bilimci ve filozoftur. Goethe bu evde doğmuş ve ölünceye kadar burada yaşamıştır. Bu ev İkinci Dünya Savaşı'nda yok edilse de aslına uygun şekilde tekrar yapılmıştır. Evi gezerken odalarda ailesine ait eşyalar, kendi çizdiği tablolar ve çok sayıda kitap vardı. En çok ilgimi çeken oda çalışma odası - kitaplarını yazdığı oda – idi. İkinci olarak en sevdiğim yerlerden biri Frankfurt Hayvanat Bahçesi'ydi. Bu hayvanat bahçesi şehrin merkezinde olup ulaşım açısından çok kolay bir noktadadır. Hayvanat bahçesi 1858 yılında kurulmuş ve hala ziyaretçi akınına uğramaktadır. Yaklaşık 450 tür ve 4500 hayvana ev sahipliği yapmaktadır. Burada beni en sevdiğim yerlerden biri flamingoların olduğu yerdir. Tesadüf şu ki farklı yıllarda olsa da hem babam hem de benim aynı yaştayken o flamingoların önünde fotoğrafımızın bulunmasıdır.

Her ne kadar güzel bir yolculuk olsa da her güzel şeyin bir sonu vardır.

Dilan KARAASLAN 8C

İtalya

Annem yurtdışına yaptığımız gezileri genellikle bir yıl öncesinde planlar. Bizim için en uygun ve en ekonomik rotayı belirler. Bu gezi rotalarından biri de iki yıl önce gittiğimiz İtalya'ydı. Bu ülkede birkaç şehri gördük. Bunlar Floransa, Roma, Vatikan, Venedik, Siena, Pisa ve Cinque Terre oldu. İtalya'da hemen hemen gördüğümüz tüm şehirler tarihin içinde yaşıyor gibiydiler. Yeni bir bina görmek oldukça ender bir durumdu. Tarihi ve kültürel dokularını günümüze kadar büyük bir ustalıkla koruyarak taşımışlardı. Gezdiğimiz yerler arasında beni en fazla etkileyen Vatikan oldu. İtalya'nın içinde ayrı bir ülke olarak yer alıyor olması, Roma'dan neredeyse yürüyerek o ülkenin içine girmemiz beni şaşırtmıştı. Ayrıca Papa'nın görkemli Vatikan binası yanında son derece mütevazi bir binada yaşıyor olması da beni düşündürmüştü. Vatikan binasının içi ise uzun koridorlarında yer alan tüm duvar ve tavanları kaplayan resimleri ile insanı çok etkiliyordu. İnsanın hemen boya fırçaları ve palet alarak bir şeyler çizesi geliyordu. Hatırladığım bir diğer şey ise Michelangelo'nın David heykeli. Bu heykeli görmek için Galleria Dell'accademia'ya birkaç saat bekleyerek girebilmiştik. Michelangelo bu heykeli 1500'lü yıllarda yapmış. Günümüzde ise David heykeli halen sapasağlam duruyor. Pisa şehrinde yan yatmış duran Pisa Kulesi ise bana daha önce gördüğüm görselleri ile karşılaştırdığımda oldukça ufak görünmüştü. Zaten biz de diğer turistler gibi parmaklarımızın arasında duran klasik Pisa Kulesi fotoğrafı almıştık. Venedik şehrinde ise bir tam gün ve gece kaldık. Ama annem öyle bir otel seçmiştik ki sanki bir film setinde gibiydik. Orası da bana gerçek dışı bir yer gibi gelmişti. Ne çok maske vardı. Maskelerin oldukça pahalı olduğunu hatırlıyorum. Hatta denemelik fotoğraf çekimi için bile birkaç euro istiyorlardı. Beş toprak parçası anlamına gelen Cinque Terre ise çiçekleri ve rengârenk evleri ile her toprağı kullanılmış küçük yerleşim yerleri idi. Eskiden buralara Osmanlılar saldırdığı için halk bu toprağı çok az olan engebeli yerlerde yaşarlarmış. Şimdilerde ise yaşayanların çoğu yaşlı insanlardan oluşuyor. En ufacık toprak parçası bile tarım için kullanılıyor. "İtalya'da en çok neyi sevdin?" derseniz ben yemeklerini çok sevdim. Harika, çeşit çeşit, enfes pizzalar; dondurmalar… Yemeye doyamadığım tiramisular, makarnalar… Bir yer var ki hele Roma'daki meşhur Alfredo restorandaki Alfredo soslu Fettucine makarnadır. "Her yol Roma'ya çıkar!" derler. Sizlerinki de çıkar umarım.

Can SADAGHİANİ 8C

LONDRA

Londra… Shakespeare'i Shakespeare yapan, Dickens'in sözcükleriyle başka bir boyut kazandırdığı, Churchill'in tuvallerine yansıttığı, Beatles'ın Abbey Road'unun bulunduğu, "Bohemian Rhapsody"nin yazıldığı, Led Zeppelin'i bir araya getiren Londra… Freddie Mercury'nin AIDS olduğunu basına açıkladığı kent, Elton John'un homoseksüelliğini ilan ettiği, "The Phantom of the Opera"nın yazıldığı, Hitchcock filmlerinin çekildiği Londra… Paddington Bear'in kaybolduğu, Sherlock Holmes'un cinayetlerin peşine düştüğü, Harry Potter serisinin kaleme alındığı Londra, dünyanın en büyüleyici kentlerinden biri Londra…

Bence bir kentin güzelliğini ortaya koyan; onun mimarisinden, sanatından ziyade tarihsel zenginliğidir. "Tarihsel zenginlik" kavramıyla o kentin bugüne kadar karşılaştığı her türlü olaydan bahsediyorum, özellikle de büyük olaylara öncülük eden olaylardan,çünkü bence esas güzellik burada gizli. Örneğin Fransız Devrimi, dünyaya milliyetçilik akımını yayan, Fransa Kralı 16. Louis ve Kraliçe Marie Antoinette'in idamlarıyla sonuçlanan en önemli tarihi olaylardan biri. Bugün Paris'te, halkın Bastille Hapishanesi'ni basarak Fransız Devrimi'ni başlattığı yerde bir anıt duruyor. Bu anıt çevresinde de Fransız Devrimi ayaklanmaları sırasında zarar görmüş binaların, zeminin hasarı korunuyor ve bu hasarın Fransız Devrimi sırasında gerçekleştiği belirtiliyor. Londra'dan bir örnek vermek gerekirse 2. Dünya Savaşı'ndan bahsetmek isterim. 2. Dünya Savaşı bombardımanlarının en etkili şekilde görüldüğü kentlerden birisi olmuştur Londra. Özellikle Cromwell Road'da (kentin tam merkezindeki Kensington semtinde) büyük bombardımanlar gerçekleşmiştir. Cromwell Road'da Victoria & Albert ve Natural History Müzesi'nin yanından geçerken aynı şekilde binalarda savaştan kalma büyük bir hasarın izleri görülür. Hasarın yanında şu yazmaktadır:

"Duvarlardaki hasar 2. Dünya Savaşı (1939-1945) bombardımanlarının sonucudur ve çatışma zamanında müzenin ayakta kalan değerlerine adanmış bir anıt olarak kalmıştır." "Tarihsel zenginlik" kavramıyla işte ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Cromwell Road'da yürürken müzenin duvarlarındaki hasar gözünüze çarpıyor ve hasarın yanındaki yazıları okuyunca müzeye, bulunduğunuz yere bakış açınız tamamen değişiyor. Duvardaki hasarı daha iyi inceliyor, şu an ayak bastığınız zeminde bombardıman sırasında belki de insan cesetleri olduğunu düşünüyorsunuz, sokağı savaş döneminde gözünüzde canlandırmaya çalışıyor, derin düşüncelere dalıyorsunuz. Söz konusu bu hasar inanılmaz güzellikteki müze binasının bir kusuru olarak görünebilir belki bazılarına, duvarda deliklerden bahsediyoruz sonuçta! Ama bence duvardaki bu delikler müzenin güzelliğini kat be kat güzelleştirmiş, Londra'yı güzelleştirmiş…

Londra'nın tarihsel zenginliği bir yana, edebi ve sanatsal açıdan da muhteşem bir kent. Kentin her yanında müzeler, kitapçılar ve tiyatrolar var. Binaların mimari güzelliğini kelimelere dökemiyorum bile… Charles Dickens, Virginia Woolf, George Orwell, Jack London, Daniel Defoe, Elizabeth Bowen Londra'da doğup büyüyen yazarlardan aklıma ilk gelen isimler; aynı zamanda gelmiş geçmiş en iyi yazarlar! Freddie Mercury, Mick Jagger, Paul Mccartney, John Lennon, Sting, Roger Waters, Robert Plant, Amy Winehouse aynı şekilde Londra doğumlu en iyi müzisyenlerden.

Tarih kokan sokaklarıyla, yemyeşil parklarıyla, medeni insanlarıyla, Londra her özelliğiyle dünyadaki en güzel kentlerden biri. Virginia Woolf'un "Bayan Dalloway" romanında kaleme aldığı gibi "… tek başına Londra'da yürümek en güzel dinlenmedir."

Alvin ÖZHEKİM 8B

BİR ÖYKÜ DEĞİL

Bir öykü değil Çanakkale,
Tüm vatan tek yürek
Siperlerde.

Bir öykü değil Çanakkale,
Aç, susuz…
Yokluk bir devasız dert
Sıradan bir köylünün kahraman,
Savaşın suçlu olduğu bir destan.

Bir öykü değil Çanakkale,
15'li çocukların gözleri kararmış,
Ana karnındaki çocuk çoktan yetim kalmış,
Analar yüreklerine taş basmış.

Bir öykü değil Çanakkale,
Vatanı uğruna ölenlerin destanı!

Duygu Suece TİMUR 8A

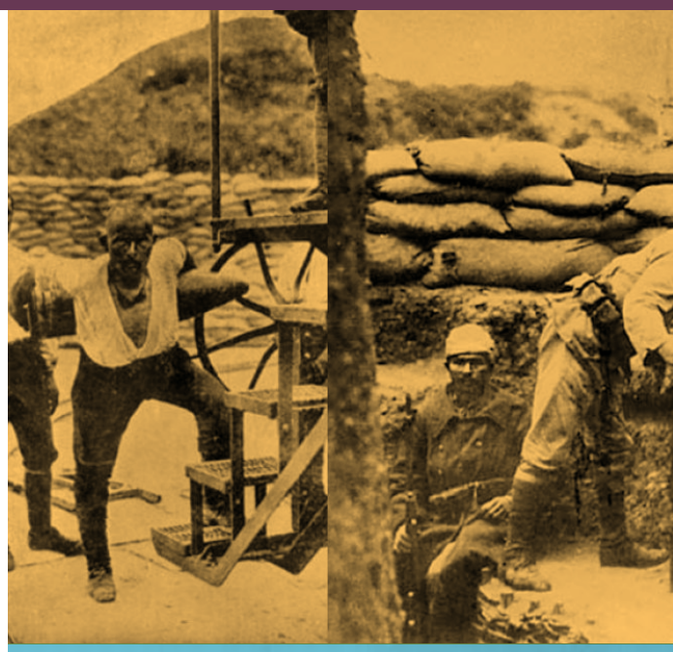

Gidiyor Türkçemiz

Bugünün küçükleri, yarının büyükleri,
Hepsi unutuyor güzelim Türkçemizi.
Yerine tatsız tuzsuz bir dil,
Yitirdik anlam derinliğimizi.

Hani söz vermiştik Atamıza?
Zenginleştirecektik dilimizi.
Bağımsızlığımın anahtarı,
Söz bayrağımızı.

Korktuğum başıma geldi,
Gidiyor işte Türkçemiz.
Kitaplarda saklı hazine,
Türkçemiz elden gidiyor!

Bakın orada işte,
Kanatlanmış uçuyor!
Neden kimse umursamıyor?
Sözlükler dolusu kelime,
Tarih olup gidiyor.

Kaybettik savaşı, gitti Türkçemiz,
"Nobody save" edemedi dilimizi.
Özür dileriz Atam,
Tutamadık daha sözümüzü.

Zeynep Dilara BEKALAN 8B

GÜZELİM İSTANBUL

Güneşin ilk ışıklarıyla aydınlandığında,
Büyülü bu şehrin grisi, mavisi.
Sabah gözümü açtığımda,
İçime havasını çektiğim,
Şiir gibi…
İşte asırlar öncesinden gelen şehir.

Boğazın dalgaları arasında,
Kaybolmuşken ben,
Hayallere dalmış, bir öykü yazıyorken,
Martılarla seslenen,
Güzelim İstanbul.

Sokaklarında yürürken,
Kimi yalnız, kimi öfkeli.
Kimi dertli, kimi sevecen,
Her adımında bir dünya saklı,
İşte tarih kokan,
Güzelim İstanbul.

Çok katlı binaların arasından kaçmış,
Patiska perdeli bir camın ardında.
Kedi miyavlamalarıyla süslenen,
Güzelim İstanbul.

Büyük zaferler gördün,
Ve mağlubiyetler.
Uğruna savaşlar,
Ve barışlar,
Topraklarında kan ve gül…
Tarihin akışında,
Nice olaylara şahit oldun,
Güzelim İstanbul.

Hakkında yeni şeyler öğrendikçe,
İnsanın duygularını karıştıran
Karmaşık biri gibisin,
Güzelim İstanbul.

Dünyanın başka bir yerinde,
Senin gibisi yok.
Eşsiz bir tablo gibi zamansız,
Güzelim İstanbul.

Senin içinde yaşıyorum,
Her gün seninle yürüyorum,
Acılarına ve sevinçlerine ortak,
Nice anılar biriktiriyorum.
Güzelim İstanbul.

Serpil Rana ÖZHEKİM 8A

YAĞMUR

Yağmur sende vurup durma,
Şu cama.

Seni görmek istemiyorum artık,
Seni sevmek istemiyorum artık.

Yağmur sende vurup durma,
Şu cama.

Hüznümü yok edemezsin,
Ben kapılıp gitmişim artık.

Yağmur sende vurup durma,
Şu cama.

Beni unutmanı istiyorum artık .

Git artık git,
Yalnız kalmak istiyorum.

Yağmur sende vurup durma,
Şu cama.

Efe RENDA 8C

ÖMER SEYFETTİN'İN FORSA ÖYKÜSÜ ÜZERİNE

Kara Memiş adında Hızır'ın geçtiği yerlerden geçmiş, maceraları dillere destan Edremitli bir gemici varmış. Bu gözü kara bahriyeli hayatını güvertelerde geçirir, bilinmedik diyarlara yolculuklar yaparmış. İflah olmaz bir vatansever olan Kara Memiş'in cihad sırasında bir adadan kaçırdığı ipek ciltli güzel karısı ve Turgut adında doğumundan itibaren çok az görüşebildiği oğlu dışında pek kimsesi yokmuş. Büyük başarılar, maceralar, efsanelerin başkahramanı olan Kara Memiş yine bir seferi sırasında Maltalı acımasız korsanlara esir düşmüş. Yıllar boyuncu kıbleyi bile bulamadığı rutubetli geminin alt katında ayakları zincirli bir şekilde kürek çekmiş. Esareti süresince kalbindeki vatan sevgisi ve dünya güzeli karısı sayesinde bitmemiş, umudu onu sağ tutmuş. Ne olursa olsun birkaç dua okumaya, umudunu yitirememeye karar vermiş Kara Memiş. Yıllar süren esaretin ve çilenin usandıramadığı bahriyeli 50 yaşına geldiğinde düşman korsanlar tarafından bir çiftçiye satılmış. Şartlar onun için değişmese de her durumda iyiyi gören gemicimiz kuru ekmeğe bile razı olup ayaklarındaki zincirlerden kurtulmanın hevesiyle çalışmıştır. Sonunda adı sanı bilinmeyen ıssız bir adaya bırakılmıştır Kara Memiş. Yıllar boyu aç susuz kalmıştır ve ne olursa olsun umuda kürek çekmiştir. Günlerden bir gün umutları, en derin istekleri kabul olmuş, ufukta bir Osmanlı gemisi belirmiştir. Yıllar tecrübeli denizcinin yüzünü kırıştırsa da şanını eskitememiştir. Sahildeki yurttaşlarını gören Kara Memiş onlara doğru koşup sevinçle sarılmış. Denizciler kim olduğunu öğrendikleri gemiciyi bir kadırgaya bindirip kıyafetlerini değiştirmişler. Kara Memiş'i "Bey"lerine götürmüşler. Kara Memiş'i kolundaki yara izinden tanıyan Turgut Reis babasına sevgi ve hasretle sarılmış. Yılların hasretini duyduğu oğluna kavuşmak gençleştirmiş bizim ihtiyar denizciyi ve kalbindeki sönmemiş vatan sevgisi güçlendirmiş onu. Karaya cenk için çıkan Türk askerlerine katılmış ve cihada gitmiş Osmanlı ordusuyla, şehit olduğunda al bayrağa sarılmak üzere…

BİR MEKTUP

Sevgili Kara Memiş,

Ben Doğa. Bir genç olarak senin hikâyeni okuyunca çok etkilendim. Ülken ve vatanın için yaptıkların, esarette yaşadıkların, çektiğin acılar ve tüm bu zorluklara rağmen bir gram bile azalmayan vatan sevgin ve umudun beni çok etkiledi. Günümüzde yoksunluğunu çektiğimiz bir değeri hatırlattın bana: umut. N'olursa olsun vatan için, sevdiklerimiz için azimle zorluklara dayanmamız ve kurtulacak olmanın düşüncesiyle direnmemiz gerektiğini gösterdin bana. Bu yozlaşmış değeri tekrar gün yüzüne çıkardın yaşam hikâyenle. Ben senden yıllar sonrasında, 2017'nin Türkiye'sinde yaşıyorum. Beton duvarlar arasında yalnızlaşmış, bencillik ile asıl benliğini kaybetmiş, vatanının ne zorluklar ile ele geçtiğini unutmuş gençler var etrafımda. Hiçbiri senin gibi düşünmüyorlar, hiçbirinin yüreği seninki gibi "vatanım" diye çarpmıyor. Gençlerin ruhu, benliği tuşlar arasında yok olup gidiyor. Son umutla sisteme dayanmaya çalışan birkaç genç de âdeta dalgalar arasında kaybolup gidiyor. Ayakta kalabilen bazıları aynen senin gibi tek dayanakları olan umutla bir şeyler yapmaya çalışıyorlar; ülkeleri için, milletleri için, bizler için… Senin hikâyeni okuyup seninle tanışan gençlerin değerlerine biraz daha sahip çıkacağını umut ediyorum. Çünkü ben satırlar arasında seninle tanışınca hikâyeni okuyunca değerlerime daha çok sahip çıktığımı hissettim. Sahiden bu kadar acıya nasıl dayandın?

ÖMER SEYFETTİN'İN FORSA ÖYKÜSÜ ÜZERİNE

Küçücük oğlundan, dünya güzeli karından ayrılmaya nasıl gönlün el verdi? Nasıl dimdik durabildin seni batırmaya çalışanların karşısında ve nerden biliyordun olayların mutlu sonla biteceğini? Ayağına vurulan demir prangalar ayaklarını kanatırken ailene duyduğun özlem hiç canını acıtmadı mı? Hiç ümidini kaybetmedin mi? Herhalde tüm bu acılara ve yapılan işkencelere bir gün ailene ve vatanına dönme ümidiyle dayandın. Ben senin yerinde olsam herhalde senin yaptıklarını yapamaz, dayandıklarına dayanamazdım. Öykünü okurken sana olan hayranlığım katlanarak arttı. Sen benim atam olduğun için seninle gurur duydum. Senden mektubuma cevap isteyebilseydim ülkene döndüğünde, savaştan ve sürgünden sonra neler yaşadığını anlatmanı isterdim.

Saygılarımla,

VATAN

Vatan; üzerinde dil, din, kültür birliği sağlayan bir milletin hayatını sürdürdüğü toprak parçasıdır. Vatan, özgürlük bayrağının dalgalandığı yerdir. Vatan, her millet için en kutsal değerdir. Başlangıçta bir toprak parçası olarak kabul edilen vatan için pek çok savaşlar yapılmış, uğruna pek çok kan dökülmüş ve pek çok can feda edilmiştir. Biz Türkler için "vatan" kelimesinin ayrı bir anlamı vardır. Bizim için vatan küllerinden var olmuş bir milletin yeniden doğuşu, yokluk içindeki çaresiz halkın her şeye dur diyerek göğsünü siper etmesidir. Bizim için vatan; var olmamıştır, yokluktan var edilmiştir. Bizim için vatan annelerin gencecik çocuklarının saçlarını kınalayarak "Vatana kurban olsun" diye cepheye göndermesidir. Bizim için vatan -30 derecede cepheye mermi taşıyan Şerife Bacı'nın bebeğinin battaniyesini ıslanmasın diye mermilerin üzerine örtmesidir, küçücük bebeğini kaybetme pahasına… Bizim için vatan, Mustafa Kemal'in verdiği kurtuluş mücadelesi ile yeni Türkiye'nin doğuşu, Mehmet Akif'in İstiklal Marşı ile al bayrağın "korkma"dan dalgalanmasıdır. Bizim için vatan; bayrağını, milletini ve ülkesini çok sevmektir. Vatan, sevdiği uğruna ölmektir. İnsan bazen ümidini kaybeder, morali bozulur, zorluklar yaşar ve kendisini koskocaman evrende yapayalnız hisseder. Böyle durumlarda insanı hayata bağlayan, ayakta tutan ve insana yaşama sevinci veren bazı değerler vardır. Vatanı için canını feda etmiş Kara Memiş gibi kahramanlar ve biz gençler için vatan ve bayrak sevgisi bu değerlerin en önemlisidir. Bizler bugün bu topraklar üzerinde mutlu ve özgürce yaşayabiliyorsak atalarımıza çok şey borçluyuz. Çünkü onlar bizler için canlarını feda ettiler. Bu nedenle bu cennet vatanı gelecek kuşaklara en güzel şekilde bırakacağız.

Ne mutlu vatanına sahip çıkanlara…

Ne mutlu Türk'üm diyene!

Bilge Doğa BACINOĞLU 8C

ÖMER SEYFETTİN'İN PERİLİ KÖŞK ÖYKÜSÜ ÜZERİNE

DOLANDIRICILIK BİR SUÇTUR!

Ömer Seyfettin'in öyküsü Perili Köşk'te benim en çok ilgimi çeken kavram "Dolandırıcılık". Dolandırıcılık en genel anlamı ile aldatma amacıyla yapılan kasıtlı bir eylem olarak tanımlanabilir. Dolandırıcılık karşımıza farklı şekillerde ve farklı yüzlerle çıkıyor. Hemen her defasında da şaşırtıyor. Tıpkı öyküde olduğu gibi. Dolandırıcılar çoğunlukla insanların boşluklarını, çaresizliklerini, ihtiyaçlarını, duygularını ve inançlarını kullanarak onları kandırıyorlar. Konuyu biraz daha açmak gerekirse dolandırıcılık kimi zaman karşımıza dini inanç ve duyguların istismar edilmesinde, kimi zaman hesaptan ve /veya kredi kartından izin ve onay alınmadan para çekilmesinde, kimi zaman da hastalıklara çare bulunduğu iddiası ile satılmaya çalışılan sahte ilaçlarda ve tedavilerde kendini gösteriyor. Bu verdiğim örneklerden dini inanç ve duyguların istismarı en yaygın görülenlerden bir tanesidir. Özellikle tarikatlar, birtakım dernekler dini inançları sömürerek yardım toplamanın arkasına saklanarak para toplamaktadırlar ve bu paraların çoğu zaman nereye gittiği ve nasıl kullanıldığı bilinmemektedir. Dolandırıcılık bir suçtur. Dolandırılan maddi ve manevi zarara uğratmaktadır. Dolandırılan mağdur olandır. Siz siz olun, dolandırıcılara inanmayın, kanmayın! Fark ettiğinizde de vatandaşlık görevi olarak mutlaka polise bilgi verin. Benim başıma gelmez diye düşünmeyin!

SERMET BEY

Sermet Bey'di onun adı.
Gündüzü cefa, akşamı sefa gibi yaşardı.
İyi yaşar, sazı-sözü severdi.
Okurdu, çalardı, söylerdi.

Çoluğu çocuğuna sahip çıkar,
Onları okutur,
Hayata hazırlıklı olmalarını ister,
Karısına, annesine şefkat ve iyilik beslerdi.

Boş inanç ve dedikodulara kanmaz,
Elleri ile tuttuğu gerçeklerin peşinde gider,
Cesareti ve aklı ile yaşar,
Hak ve adaleti korurdu.

Can SADAGHIANI 8C

ÖMER SEYFETTİN'İN PERİLİ KÖŞK ÖYKÜSÜ ÜZERİNE

PERİLİ KÖŞK

Ömer Seyfettin'in Perili Köşk hikayesinin yazılmasının nedenlerinden bir tanesi de toplum içinde çocukların cin ve peri korkularını yenmelerini sağlamaktır. Öykü ayrıca Süt Kardeşler adıyla 1976'da Kemal Sunal'ın başrol oynadığı film olarak karşımıza çıkmıştır.

Ömer Seyfettin'in Perili Köşk hikâyesi bir ailenin köşk kiralama arayışlarıyla başlar. Ailenin babası Sermet Bey, bir köşk beğenir ve tutmak ister. Ancak bekçi ve köşkün sahibi Hacı Niyazi Efendi, Sermet Bey'e tutacakları evin perili olduğunu söylemesine rağmen Sermet Bey adamı dinlemez, 3 yıllık kirayı peşin vererek evi kiralar. Eve taşındıktan sonra garip olaylar olmaya başlar. Hatta evin temizlikçisi bahçelerinde beyaz bir hayalet görür. Bu olayların üzerine Sermet Bey hayaleti yakalamaya karar verir. Bir gece bahçede hayalete pusu kurar ve sonra hayaleti yakalar. Hayalet aslında Hacı Niyazi Efendi'dir. Onları evden kaçırarak peşin aldığı paranın üstüne yatmak istemektedir. Ancak Sermet Bey durumu anlayınca Hacı Niyazi Efendi'ye altı yıllık kirayı aldığına dair bir kâğıt imzalatır. Böylelikle Sermet Bey ve ailesi evde oturmaya devam ederler.

BİR MEKTUP

Merhaba Sermet Bey,

Bugün torunum sayenizde birtakım korkularını yendi. Bu olayı size anlatmak istiyorum. Bugün torunumu arkadaşlarının yanına parka götürüyordum. Sizin evin önünden geçerken "Dede bak bu ev perili!" dedi. Şaşırdım. Belli ki çocuk korkmuş, elimi sımsıkı tutuyordu. Ben de ona senin o peri kılığına girmiş ev sahibini nasıl yakaladığını anlattım. Umarım korkularını yenmiştir, seni de bu cesur hareketinden dolayı tebrik ediyorum.

HER DUYDUĞUMUZA İNANMAMAK

İnsanların kendi çıkarları doğrultusunda yalan söyleyerek insanları kandırabileceğini Perili Köşk öyküsünde görüyoruz. Öykünün kahramanlarından olan köşk sahibi Hacı Niyazi Efendi, belki sahip olduğu "hacı" sıfatından da ötürü bulunduğu toplumda itibar gören bir kişidir. Ancak öykünün sonunda insanları kendi maddi çıkarı için hiç düşünmeden kandırdığını ve hatta onların başlarına çok büyük felaketler açtığını görüyoruz. Öykünün ana karakteri olan Sermet Bey ise bilime inanan, duyduklarına değil gördüklerine değil dokunduğuna inanan daha pozitivist biridir. Onun bu yönü ve cesareti Hacı Niyazi Efendi'nin yalanı ortaya çıkararak okuyucuya bir ders verir. Bu nedenle her birey konuştuğu kişinin itibarına göre değil de konuşulan konuların gerçekliğini araştırarak iş yapmalıdır. İnsanların olduğu mevkilere veya çalıştıkları mesleklere göre onlara itibar edemeyiz. Bu, bizi önyargılı yapar. Çünkü insanların dürüstlüğü mesleklerinden ya da oldukları mevkiden değil kendi vicdan ve kişiliklerinden yola çıkılarak anlaşılır.

Halil Kerem KILIÇ 8A

ÖMER SEYFETTİN'İN TÜRKÇE REÇETE ÖYKÜSÜ ÜZERİNE

Sevgili Belkıs,

Daha iş için Almanya'ya geleli bir hafta oldu ve duyduklarıma inanamıyorum. Neler oluyor sana? İki gün önce banka müdürü bankadaki bütün paramızın çekildiğini söyledi. Bu parayla bir araba alıp kendine de bir şöför tutmuşsun. Her gün geziyormuşsun. Üstelik kuyumcudan bir sürü mücevher sipariş etmişsin. Terzilerden çıkmıyormuşsun. Nereden çıktı bütün bunlar? Benden öc mü alıyorsun? Bunu duyar duymaz Eleni ile konuştum. Eleni bana hastalandığını ve doktor çağırdığınızı söyledi. Sen doktorun reçetesini uyguluyormuşsun. Bu ne biçim bir doktor? Bizimle dalga mı geçiyor? Gelir gelmez seni başka bir doktora götüreceğim. Ruh doktoruna! Bir hafta sonra oradayım. Lütfen artık daha fazla alışveriş yapma! Bütün paramızı bitirmenden korkuyorum. Kendine dikkat et!

Kocan Mustafa

LOKMAN HEKİM

Belkıs Hanım yatak döşek
İnliyordu kendinden geçerek
Öleceğini sanıyordu
Tek umudu bir doktordu.

Sen çok iyi bir doktordun
Kadın hastalıklarından anlıyordun
Ama Belkıs Hanım'ın bir şeyi yoktu
Sadece canı sıkılıp bunalıyordu.

Sen ona yazdın bir reçete
Verdin Belkıs Hanım'a bir tavsiye
Can sıkıntısı geçsin diye
Çıksın alışverişe, gezsin her gün araba ile.

Belkıs Hanım mutlu oldu
Yüzü kanla canla doldu
Dedi sonra "Sen doktor değilsin
Doktordan öte Lokman Hekim'sin."

Doruk KARTAL 8A

ÖZGÜRLÜK ÜZERİNE DÜŞÜNCELER

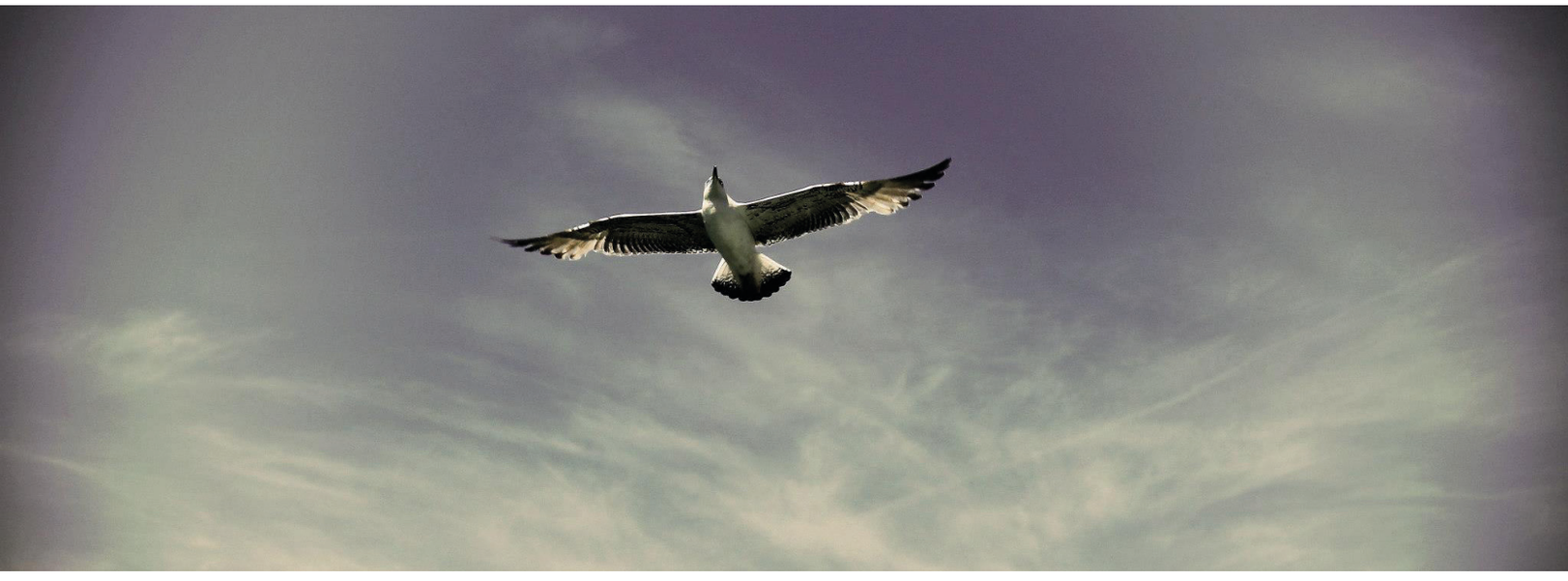

Özgürlük nedir sizce? Mücadele midir yoksa bir tür haykırış mıdır? Özgürlüğü tek göremezsiniz. Özgürlüğü içinizde yaşarsınız. Özgürlük içinde birçok anlamı barındıran güçlü bir kavramdır. Bireysel özgürlük, politik özgürlük, düşünce özgürlüğü, inanç özgürlüğü ve bunun gibi bir sürü farklı çeşitte özgürlük kavramları vardır. Biz tarihte görürüz ki hangi çeşit özgürlük olursa olsun insanlar bunun adına savaşmış, ölmüş ve canlarını feda etmişlerdir. Fransa ve İngiltere arasında geçen yüzyıl savaşlarında kendini öne çıkartmış, döneminin imkânsızlıklarına rağmen bir kadın olarak Jeanne d'Arc ülkesinin özgürlüğü için savaşmıştır. Sırf kadın olduğu için diri diri yakılmıştır. Ölümü günümüzde hala önemini kaybetmeden yankılanmaktadır. Kendi tarihimizdeki Kurtuluş Savaşı mesela. Yoktan var olmaya çalışan bir devlet hem bağımsızlıkları hem de özgürlükleri için savaşmıştır. Hem Türk halkı hem de askerler bu mücadele uğruna toplara tüfeklere sarılarak canlarını feda etmişlerdir. Günümüze daha yakın bir tanık olarak Nelson Mandela'nın mücadelesini örnek verebiliriz. Siyahların toplumda söz sahibi olmaları için mücadele etmiş, savaşmıştır. Kısacası özgürlük uğruna çok fazla can feda edilmiş, ölümler yaşanmıştır. Özgürlük, uğruna feda olunacak bir tutkudur. Özgürlüğün ne denli önemli olduğunu Victor Hugo şu sözüyle anlatmıştır: "Aşk için hayatımı feda ederim ama özgürlük için aşkımı da feda ederim." Özgürlüğünüz varsa bu dünya var olmuşsunuzdur.

Serpil Rana ÖZHEKİM 8A

Özgürlük, bir insanın uğruna mücadele edebileceği en önemli şeydir. Çünkü özgür olmayan bir insan için nerdeyse diğer kavramların hiçbir değeri yoktur. Komutan Manlius der ki, "Bütün anlaşmazlıkların ve savaşın kaynağı olan zenginliği istemiyoruz. İstediğimiz, sadece özgürlüktür." Buradan da anlayabileceğimiz üzere eğer onların özgürlüğü ellerinden alınırsa zenginliğin hiçbir yararı olmaz. Sadece bir çeşit özgürlük yoktur bu hayatta. İnsanların fiziksel özgürlükleri ellerinden alınabileceği gibi düşünceleri de kısıtlanabilir. İnsanların, diğerlerinin düşüncelerini kısıtlamasının birçok sebebi vardır. Onlara kendi düşüncelerini benimsetmek, çıkar sağladıkları bir işin bozulmasını engellemek ya da sadece tek bir şekilde düşünmelerini sağlamak istiyor olabilirler. Ama bunu ancak bir süre yapabilirler. Çünkü eninde sonunda o insanlardan en az birkaç tanesinin zihninde yankılanan, onlara öğretilenlere aykırı düşünceler açığa çıkar. Zamanla diğerleri de anlar o düşüncelerin kendilerine ait olmadığını ve isyanlar, haykırışlar başlar. O zamandan sonra onları kimse durduramaz. Patrick Henry'nin dediği gibi "Ya özgürlük verin bana ya da ölüm." sözleri yankılanır her yerde. Özgürlükleri kısıtlanan insanlar da bu yüzden hazırdır savaşmaya ya ölene ya özgür olana kadar.
Sonuç olarak bir insan için özgür olmayan bir yaşam hapishanedir. Gerek bedensel, gerek zihinsel olsun. Paul Eluard da "Özgürlük'' adlı şiirinde şöyle demiştir: "Yıldızlı tasvirlere, toplara, tüfeklere, kralların tacına, yazarım adını." Burda da özgürlüğün diğer tüm varlıklardan daha önemli olduğu vurgulanmıştır. Canlılar için özgür olamamak yaşamakla eş değerdir.

Güneş ÖZEN 8B

ÖZGÜRLÜK ÜZERİNE DÜŞÜNCELER

Özgürlük; uğruna savaşlar yapılan, destanlar yazılan, şehitler verilen, benim bu yazıyı yazabilmemi, senin de bu yazıyı okuyabilmeni sağlayan kavram. Özgürlük şairlere ilham veren onu "Okul defterlerine, sıralara, ağaçlara, kumlara, karlar üstüne, okunmuş yapraklara, bembeyaz sayfalara, yaldızlı tasvirlere, toplara, tüfeklere, kralların tacına, ormanlara ve çöle, çın çın çocuk sesine, en güzel gecelere, günün ak ekmeğine, tarlalara ve ufka, kuşların kanadına, denize, vapurlara, azgın dağın üstüne" yazdıran kavram. Paul Eluard'ın dediği gibi:
"Bir tek sözün şevkiyle
Dönüyorum hayata
Senin için doğmuşum
Seni haykırmaya
Özgürlük"

Bir şarkı yazdım, adı özgürlük. Kendi ismimi koydum şarkıya, bizim ismimizi koydum, hepimizin. "Ben ezelden beridir hür yaşadım, hür yaşarım. Hangi çılgın bana zincir vuracakmış, şaşarım." demişti Mehmet Âkif. Sanırım bu, en güzel tanımı özgürlüğün. Atalarımız - başta Atatürk olmak üzere - milli mücadeleyi başladılar, bitirdiler. Sayısız kayıp verdiler, sırf sen, ben özgür olalım diye. "Çalışmadan, yorulmadan, üretmeden rahat yaşamanın yolunu alışkanlık haline getirmiş milletler; evvela haysiyetlerini, sonra hürriyetlerini ve daha sonra da istikballerini kaybetmeye mahkûmdurlar!" diyor atalarımız. Haklı, çalışacağız, daha çok çalışacağız. Türk milleti zekidir, Türk milleti çalışkandır. Biz atamızın ve silah arkadaşlarının canlarını ortaya koyarak bizlere kazandırdıkları özgürlüğü, çalışmalarımızla ve eğitimimizle taçlandıracağız ve onları gururlandıracağız, yapmamız gereken bu. Nasıl atalarımızın özgürlük için haykırışlarını tüm dünya duyduysa, tüm dünya şimdi de bizim çalışmalarımızın gür sesiyle yankılanacak. Özgürlük; her millet için en önemli şeydir fakat galiba bizim için farklı bir önemi var:
"Ya istiklal, ya ölüm!"

Yiğit ERDOĞAN 8C

ÖZGÜRLÜK ÜZERİNE DÜŞÜNCELER

Özgürlük, TDK'de "dış etkenlerden bağımsız olarak insanın kendi iradesi ile karar alabilmesi" olarak tanımlanır. Bence özgürlük kimsenin baskısı, eleştirici düşünceleri olmadan duyguları dile getirmektir. Benim için olduğu gibi tüm insanlar için de farklıdır özgürlüğün tanımı. Bir çocuk için olgunlaşmaya başlamış buğday başakları arasından koşarken hissettiği rüzgârdır özgürlük. Bir denizci için, geminin üzerine vuran dalgaların huzur verici sesi, bir yazar için beyaz bir kâğıda siyah mürekkeple karaladıkları olabilir özgürlük. Bir ülke içinse yıllar süren mücadelelerden sonra kimseye bağlı olmadan yaşayabilmek, kendini yönetecek olan bireyleri halkın seçmesi olarak tanımlanır. Herkese, her şeye göre değişse de tanımı; tüm yüreklerde uyandırdığı huzur, bağımsızlığın verdiği doyumsuz mutluluk aynıdır.
Özgürlük, bembeyaz bir sayfaya benzer. Asla ve asla kimse tarafından kirletilmemelidir bu beyaz sayfa çünkü özgürlük, yıllarca zorluklarla boğuşmuş insanların sokaklarda yankılanan haykırışları, çektikleri binlerce işkence sonucunda birçok engeli aşarak kazandıkları bir değerdir. Aynen Voltaire'in de söylediği gibi "Özgürlük, adaletten başka bir şey değildir."
Kısaca Dostoyevski'nin "ekmekten tatlı, güneşten güzel" olarak tanımladığı özgürlük, yaşamımız için çok önemlidir. Herkese, her şeye göre farklı bir tanımı olsa da herkesin sesi, herkesin haykırışıdır özgürlük. Evrensel ve vazgeçilmez bir değerdir, asla küçük görülmemeli. Paul Eduard'ın "Özgürlük" adlı şiirinde "kumlar, korlar üzerine yazarım adını" diyerek dile getirdiği gibi her yere yazılmalı, herkesçe benimsenmelidir. ÖZGÜR KALIN!

Bilge Doğa BACINOĞLU 8C

ÖZGÜRLÜK ÜZERİNE DÜŞÜNCELER

Özgürlük çok geniş bir kavramdır. Hakkında yüzlerce şiir, makale, deneme yazılmıştır. Herkes özgürlüğün ne kadar gerekli olduğundan, özgür yaşanmayan hayatın nasıl bir sürgün olduğundan bahseder. Ancak hiç durup düşündünüz mü, cidden özgür müsünüz? Büyük ihtimalle düşünmeden hemen "evet" yanıtını verdiniz. Bu okuyacaklarınızdan sonra fikriniz değişebilir. Aslında, çoğumuz özgür değiliz. Doğumdan ölüme kadar ne yapacağımız, ne olacağımız toplumun koyduğu saçma kurallar tarafından belirlenmiştir. Öyle olmasa da etrafımızdaki herkes bunu düşünmektedir. Güzellik standartlarına uymamız, belirli bir şekilde davranmamız beklenir. Bu standartlara uymazsak da "anormal" olarak adlandırılırız. Belirli bir kiloda, boyda olmamız, eskiden günümüze gelen düşünce tarzlarını sorgulamadan kabullenmemiz istenir. Biz de bunlara uymaya çalışırız. Mücadele etmeyiz, kendi isteğimiz gibi değil diğerlerinin isteği gibi yaşarız. Bu inançlar bizi o kadar zorlar ki kendimizi tam bu kurallara uymayınca "garip" hissederiz. Kafamızdaki "Ama neden?" sorusunu cevapsız bırakır, umursarız. "Sen kızsın, böyle davran!" "Erkek adam ağlamaz." gibi sözlerle hayatımızı şekillendirmeye çalışan diğerlerinin, bunu yapmasına izin veririz. Peki, söyleyin bana, bu özgürlük mü? Anlamsız alışkanlıkların, davranışların hayatımızı kontrol etmesine izin vermek özgürlük mü? Sizce sağlıklı ve mutlu olan bir yaşam yerine, gereksiz ve geri kafalı insanların yaşamını yaşamak özgürlük mü? Cevap, tabii ki hayırdır. Özgürlük kendi düşüncelerini ve değerlerini yansıtabilmek, başkasının kontrolünde değil kendi kontrolünde olmaktır. Bu yüzden içinizdeki sesin haykırışlarına bir kulak verin, kendiniz için yaşayın, başkası için değil. Kafanızda hep yankılanan, duymaktan yorulduğunuz "Böyle gelmiş böyle gidecek!" sözünü atın. Siz, siz olun. Özgür olun.

Ayşegül Duru BAYDEMİR 8B

Dokuzuncu Ağaç

Size Türk adetlerinden "göbek bağı" atma ya da saklama ile ilgili bir anımızı anlatacağım. Eski Türk geleneklerinden biridir göbek bağı gömme geleneği. Bu âdete göre bebeğin bağı nereye gömülürse o bebeğin bağın bulunduğu yere göre bir yaşam süreceğine inanılır. Tam olarak ne zaman başlamıştır bilinmez ama günümüze geldiğimizde hala süregelmektedir. Ancak bizimkiler birkaç ay önceye kadar bir çantanın içinde duruyormuş. Annemin tabii ki bundan haberi yoktu. Annem kardeşimle benim göbek bağlarımı seneler önce Almanca mimarlık kitabının arasına koyması için babama vermiş. Ne şekilde olduğu anlaşılmadı ama biz göbek bağlarımıza seneler sonra yine kavuştuk. Bunun üzerine annem geçen yaz İngiltere'ye gittiğimizde yanına bizim göbek bağlarını aldı. Birimizin yaşı 14, birimizin yaşı 10 ve hala göbek bağlarımız bir yerde değildi. Bu annem için katlanılabilir bir durum değildi. İngiltere'deyken annem göbek bağlarımızı "Sarayın yakınlarına gömeceğim." diye tutturdu. İlerideki eğitim hayatımızın İngiliz topraklarında olmasını istiyordu. Biz de sarayın yakınlarında bulunan bir parka gittik. Yanımıza çaresizlikten kazma kürek bulamayacağımız için iki-üç plastik kaşık, sağlam bulduğumuz ağaç dalı, bir de şeffaf bir ambalaja sardığımız göbek bağlarımızı aldık. Malum burası İngiltere, güvenliği ile dünyaca bilinir. Hele bir de sarayın yanında olunca… Parkta ilerlemeye başladık. Annem göbek bağlarımızı gömebileceği uygun bir yer gözüne kestirdikten sonra çevreye bakındık. Parkın saraya en yakın olan kısmına doğru ilerledik. Biz de kardeşimle "Eğer bir İngiliz polisi bizi görürse ne yaparız, ne ederiz ?"diyerek gülüşüyorduk. Annem uzaktan etrafı gözlememizi söyledi. Kardeşimle gülüşürken bir yandan da etrafı gözlemeye başladık. Annem de önünde bulunduğumuz ağacın sondan kaçıncı ağaç olduğunu öğrenmek için ağaçları saymaya başladı. Biz zaten kardeşimle gülmekten ölüyorduk. Annem "Sondan dokuzuncu ağaç!" dedi. Çantasından kaşıkları ve dalları çıkardı, çömeldi. Yirmi, yirmi beş santimlik bir çukur kazdıktan sonra göbek bağlarımızı ağacın dibine gömdü, üstünü iyice toprakla kapladı. Bizi gören olmadığı için çok mutlu olduk. Çünkü İngiltere'de saraya en yakın olduğumuz yerde polis "Ne yapıyorsunuz?" diye sorsa Türk âdetini de göbek bağını da nasıl anlatırdık. Kimyasal madde gömdük zannederlerdi. Başımız belaya girerdi. Bundan sonra ne zaman İngiltere'ye gitsek parkın sonundan dokuzuncu ağaca kadar sayar, sonra oraya gideriz. Ama göbek bağlarımız şu anda o ağacın altında mı, yoksa sincaplara yem mi oldu, bilmiyoruz. Yine de bizim için unutulmaz bir anı oldu. Umarım annemin hayalleri de gerçekleşir.

Beyza BAKIRCIOĞLU 8A

Sultanın Bebeği

Bir adım yok ama ne önemi var. Ben sultan bebeğiyim, büyük bir imparatorluk ailesinin küçük sultanı Dürrüşehvar Sultan'ın biricik bebeği. Keçeden yapılmış yumuşacık bir bedenim, sarı saçlarım ve ince bir ustalığın eseri olan çok güzel gözlerim var. Biricik sahibim Dürrüşehvar Sultan'ın en gözde oyuncağıyım. Sultan bensiz hiçbir yere gitmez, doğduğu yer olan Çamlıca'daki köşkte de sonradan yaşadığı sarayda da nereye gitse nerelerde dolaşsa beni hep kucağında taşır. Bahçede bile benimle birlikte dolaşır. Bensiz bir yere adım atmaz. Bu yüzdendir ki ben dünyanın en mutlu oyuncağıyım. Sultanım 1914 yılında babası Abdülmecit Efendi'nin Çamlıca'daki evi Mecit Efendi Köşkü'nde doğmuş. Benim hayatımda bu köşkte başladı. Dört yıl burada kaldık. Son derece güzel ve süslü bir evimiz vardı; bahçemizde baharda sümbüller, yazın ise güller açardı. Çevrede oturan herkes bahçemizi görmeye gelirdi. Sultanım bu bahçede benimle beraber koşturur, annesine demet demet çiçekler toplardı. Sonra bir gün, sultanım dört yaşına iken bütün aile toplanıp Dolmabahçe Sarayı'nın "Veliaht Dairesi"ne taşındık. Burası sarayın bahçesinde, denizin kenarında büyük bir köşktü. Yüksek tavanları ve büyük salonları benim gözüme uçsuz bucaksızmış gibi görünürdü. Sultanım burayı da çok sevdi, birlikte çok mutlu günlerimiz oldu. Sultanımın benim dışımda da çok oyuncağı vardı. Babası Abdülmecit Efendi kızına çok düşkün bir babaydı, onun eğitimi ve güzel yetişmesi için yurt dışından değişik oyuncaklar getirtmişti. Bunların içinde zekâ geliştirici oyuncaklar bile vardı. Özellikle bir "puzzle" vardı ki sanıyorum o devirde başka hiçbir sultanda böyle bir oyuncak yoktu. Bazen sultanım bu "puzzle" ile oynarken beni bir köşeye koyardı. O zaman çok üzülürdüm. Fakat oyunu bittiğinde koşarak yanıma gelir ve beni kucaklardı. O zaman üzüntüm hemen yok olur, en sevdiği oyuncağın ben olduğumu anlardım. Öyle ya, ben sultanın biricik bebeği idim, diğer bebeklerine bana olduğu kadar düşkün değildi. Sultanımın babası aynı zamanda bir ressamdı. Resimlerinin çoğu sultanıma aitti. Atölyesinde saatlerce kızının resimlerini yapmak için zaman geçirirdi. Bu yüzden sultanımla birlikte ben de zamanımın çoğunu atölyede geçirmek zorunda kalıyordum. Ama mutluydum. Çünkü her zaman sultanım ile birlikteydim. Günlerden bir gün, sultanım sekiz yaşına geldiğinde tekrar taşındık. Bu sefer Dolmabahçe Sarayı'nda oturacaktık. Sultanım çok heyecanlıydı, tabii ben de… Dolmabahçe Sarayı çok ihtişamlı bir yerdi, dünyanın en güzel sarayı olduğu söylenirdi. Benim bebek gözümle ise saray dünya ile eş değerdi. O kadar büyüktü ki her yerini gördüm, diyemem. Tabii sultanımın artık büyümüş olması ve zamanını daha çok eğitim ve öğretimle geçirmesi bunun en büyük sebebiydi. Babası bu konuda çok hassastı ve bu yüzden matematik dışında pek çok yabancı dil ve müzik eğitimi almak zorundaydı. Sultanım bu yorucu derslerden hiç şikâyet etmezdi, öğrenmeye çok hevesli bir çocuktu. Ama ben onun biricik bebeği, tek sırdaşı olarak biliyordum ki içlerinde en çok piyano dersini severdi. Piyano çalmak onun için büyük bir aşktı. Dersleri dışında kalan zamanlarda piyano odasına kapanıp saatlerce çalışırdı. O zamanlarda yanında sadece ben olurdum. Beni köşedeki koltuğa oturtur ve piyanonun başına geçerdi. Onu dinlemek benim için dünyanın en büyük mutluluğuydu. En güzel günlerimi o odada ve o koltukta geçirdim diyebilirim. Sonra bir gün geldi ve bu güzel günler geride kaldı. Sultanım on yaşına geldiğinde Cumhuriyet ilan edilmiş ve üstünden bir yıl geçmişti. Saray ailesinin Türkiye'yi terk etmesine karar verildi. Bir gün içinde tüm aile eşyalarını toplayıp İsviçre'ye doğru yola çıktı. Sultanımı o gün son kez gördüm. Tarih 5 Mart 1924'tü. Bugün bile çok net hatırlıyorum. Sultanım yanında götüremeyeceği için pek çok eşyasını ve tüm oyuncaklarını bırakmak zorunda kaldı. Ben kocaman bir bebektim ve bir çantaya sığmazdım. Sultanımın bana son kez sıkı sıkı sarılışını ve döktüğü gözyaşlarını unutamam. O günden sonra da hayatım sarayın tavan arasındaki sandıklarından birinde geçti. Uzun yıllar diğer oyuncaklarla birlikte karanlık bir sandıkta kaldım… Taa ki 2000'li yılların başına kadar. Bir gün birden sandığın kapağı açıldı ve bütün oyuncaklarla birlikte ben de gün ışığına çıktım. Beni bir güzel temizleyip tamir ettiler. Sonra da diğer oyuncaklarla birlikte şimdi sergilendiğim müzeye doğru yola çıktım. Beni görmek isterseniz, şu an Dolmabahçe Saray Koleksiyonları Müzesi'ndeyim. Dürrüşehvar Sultan'ın diğer oyuncakları ile birlikte müzenin en değerli parçalarının arasındayım. Sultanımı çok özlüyorum. Ama yine de çok üzgün değilim. Çünkü beni görmeye gelen misafirler arasında bir sürü çocuk var. Onları gördükçe mutlu oluyorum.

Bu nedenledir ki bence ben, dünyanın en şanslı oyuncağıyım…

Begüm EKMEN 8C

SONUNA KADAR

Mum ışığının altında mektup yazan yaşlı kadının zümrüt yeşili gözlerinden dökülen yaşlar, parşömeni ıslatıyordu. Gençliğinde kızıl renkli olan saçları ağarmış ve seyrekleşmişti. Çilli yüzündeki kırışıklıklar mum ışığında daha çok belli oluyordu. Yatağının başucunda asılı olan fotoğraflarda iki tane yüz göze çarpıyordu. Bu yüzlerden biri kızıl saçlarını salık bırakmış, çehresinde muzip bir sırıtış taşıyan bir genç kızdı. Yanındaki ise kömür karası saçlarını sıkıca örmüştü. Ela gözlerinden ne kadar mükemmeliyetçi ve bilmiş bir kız olduğu anlaşılıyordu. Ama bu bilmişlik, sinir bozucu yahut ukala bir bilmişlik değildi. Tam aksine ela gözlerinden yansıyan o bilmişlik, kıza şirin bir hava katıyordu. Bu iki kızın da çok yakın arkadaş olduğu kızıl olanın kumral olana sımsıkı sarılmasından anlaşılıyordu. Diğer bir fotoğrafta ise kuzguni saçlı kız, kızıl olana derste anlamadığı konuyu anlatmaya çalışıyordu ancak beyhude. Kızıl olan uyuklamaya başlamıştı. Şimdi ise yaşlı kadın yıllar önce daha gencecik yaşında ölen dostuna, her sene olduğu gibi mektup yazıyordu. Cevap gelmeyeceğini biliyordu elbet. Biliyordu bilmesine ama umut öyle güçlü bir duyguydu ki dizginlenemiyordu. Mektubunu bitirdiğinde beceriksizce katlayarak cebine koydu. Yavaş adımlarla askılıktan paltosunu almaya gitti. Paltosunu giydikten sonra anahtarını cebine attı ve kapıdan dışarı çıktı. Normalde dışarısı ayaz olurdu ama bugün farklı olarak rüzgârlıydı. Esen meltem, yaşlı kadının ak saçlarını savuruyor ve onun titremesine sebep oluyordu. Gökyüzüne baktı kadın. Gökyüzü bugün harikuladeydi. Gökyüzünün üstündeki yıldızlar, insanoğlunun kurduğu hayallerle eş değerdi. Çok parlaktılar, bir o kadar da onlara ulaşılması zordu. Meltemin bir kez daha tüm gücüyle esmesiyle, paltosuna biraz daha sarıldı kadın. Görünüşe bakılırsa hava bile kuzguni saçlı kızın ölümüne tepkiliydi. Yolda yürürken gözüne, bir yerlerden çok tanıdık gelen bir selvi ağacı çarptı. Ağır adımlarla ağacın yanına doğru yürüdü. Ağacın gövdesine dokundu yaşlı kadın. Ağacın pürüzlü dokusunu hissetti derken gözüne zar zor kestirebildiği, ağacın gövdesine kazınmış bir yazı gördü. Yazıyı okumaya çalıştı. "Sonuna kadar" yazıyordu üstünde. Gözlerinden, her an akmaya hazır olan gözyaşları dökülürken dudaklarının ucunun kıvrılması bir oldu. Aklına geçmişte yaşadıkları hatıranın akın etmesine karşı koyamadı. 50 sene önceydi, 15-16 yaşlarında olan iki genç kız, çilek ve böğürtlen çalılıklarının arasında koşturuyorlardı. En azından dışarıdan bakıldığında öyle gözüküyordu. Hakikate bakacak olursak eğer, ela gözlü olan kız, kızıl saçlı olanı kovalıyordu ama nafile. Kızıl olan o kadar hızlıydı ki ona yetişmek çok güçtü. Sonunda nefes nefese kalan kızlar bir ağacın altında soluklanıyorlardı. Kumral olan lafa girişti:

— Tamam, şimdi günlüğümü geri ver seni havuç kafa!
— Onu okumadan asla!
— Hadi ama en iyi arkadaşlar birbirlerinin özellerine saygı duyarlar.
— En iyi arkadaşlar, ne olursa olsun birbirlerinden sır saklamazlar.

Her zaman, söylenen lafa cevap yatıştırabilen kız şu anda sessiz kalmıştı. Normal şartlarda sinirlenmesi gerekirdi ancak dostu bu konuda oldukça haklıydı. O yüzden sükût etmeyi tercih etti. Arkadaşının, kendisinin günlüğünü okumasını seyretti. Bazı bölümlerde, yüzünde çillerine uyum sağlayan bir gülümseme oluşurken bazı bölümlerde de kaşları havaya kalkıyordu. En sonunda okumayı bitirdi ve suratında hınzır bir gülümsemeyle zümrütlerini, karşısında oturanın hafif sinirli elalarına dikti.

— Mete'den hoşlandığını biliyordum.
— Hayır, hoşlan…
— Tabii, canım tabii! O yüzden günlüğün her sayfasında Mete'nin mavi gözlerinden bahsediyordun.
— Harika bir arkadaşsın(!)
— Biliyorum.

Bir kaç saniye sonra kumral olanın yüzünün kıpkırmızı olmasıyla kızıl olan kahkaha atmaya başladı. En sonunda diğeri de dayanamadı ve gülmeye başladı. Tüm günleri ağacın altında yapılan esprilerle ve dedikodularla geçti. Güneş batmak üzereyken kızıl saçlı olan bir soru sordu.

— Ölünceye dek dost kalacağız değil mi?
— Öldükten sonra bile dostluğumuz devam edecek, bundan emin olabilirsin.

Arkadaşının verdiği cevapla, içinde açıklanması imkânsız olan, yalnızca gerçek bir dosta sahip olanların anlayabileceği türde bir rahatlama oluştu. Kumral olan gözlerini şefkatle dostuna dikti ve şöyle dedi:

— Düşünsene ikimiz yaşlandığımızda bir araya geliyoruz ve birlikte eski anılardan konuşuyoruz. Ne kadar tatlı olurdu değil mi?

SONUNA KADAR

Kızıl olan sadece tebessüm etmekle yetindi, ardından kendisine sarılan arkadaşının kollarını omuzunda hissetti. "Sonuna kadar" diye fısıldadı arkadaşı. Ardından ela gözleri yerde sivri bir taş aradı. İstediği taşı bulunca ağacın üstüne "Sonuna kadar" yazısını kazıdı. Böylece o günü ölümsüzleştirmiş oldular.

Sonunda yaşlı kadın elini ağacın pürüzlü yüzeyinden çekti. Derin bir nefes aldı ve yoluna hızlı adımlarla devam etti. Bir mezarlığın önüne geldi. "Hey" diyerek mezar taşının ucuna çömeldi yaşlı kadın. Elindeki mektubu yalan yanlış toprağa gömdü.

"Sensiz geçen yılların sayısı en sonunda 50'ye ulaştı ve ben hala senin yokluğuna alışamadım." diye devam etti, elini soğuk mermerin yüzeyinde gezdirirken. İşte tam bu sözden sonra gözyaşlarına hâkim olamadı yaşlı kadın.

"Hatırlıyor musun? Bir keresinde senin günlüğünü çalmıştım sen de peşime düşmüştün. İşte o gün hayatımda geçirdiğim en güzel gündü diyebilirim." Ayaklarını yere sürttü, kendini cırcır böceklerinin çıkardığı melodiye kaptırdı. "Demiştin ki yaşlandığımızda bir araya gelerek eski anılardan bahsedecektik." Yaşlı kadın, zümrüt gözlerini gökyüzüne dikmesiyle bir yıldızın kayması bir oldu. "Ne olur dostuma kavuşayım!" diye diledi yaşlı kadın. "O günden sonra ben hep seni bekledim. Belki gelirsin de eski günlerden bahsederiz diye ama sen hiçbir zaman gelmedin." Bu sefer çok şiddetli ağlamaya başladı kadın. Hıçkırıklarının arasından konuştu. "Hâlbuki sonuna kadar demiştin, neden sözünde durmadın?" diye bağırdı yaşlı kadın. "Sonuna kadar demiştin." diye fısıldadı. Kafasını soğuk mermere gömdü ve tekrardan dostuna bir an önce kavuşmayı diledi.

Melike YÜKSEL 8C

ANNEMİ BEKLİYORUM

Cansın Erva Temel, Gönen Belediyesinin "Ömer Seyfettin Kültür ve Sanat Haftası" etkinlikleri kapsamında düzenlediği "29.Ulusal Ömer Seyfettin Hikâye Yarışması"nda "Annemi Bekliyorum" adlı hikâyesiyle dördüncülük ödülü kazandı.

Gülfem; yatak odasının kapısını araladı, annesinin yatağına onu orada görecekmişçesine uzun bir süre baktı. Yatağın üzerinde özensizce düzeltilmiş açık pembe renkli yatak örtüsü ve iki yastık duruyordu. Gülfem içini çeker bir vaziyette yatak odasının kapısını geri kapattı. Annesini kaybedeli henüz dokuz ay olmuştu. Annesi Sevda Hanım'ın yokluğuna Gülfem bir türlü alışamamıştı. Tek teselliyi kardeşiyle vakit geçirerek buluyordu. Gün geçtikçe annesine özlemi daha çok artıyor, mutsuzlaşıyordu. Annesi Sevda Hanım'ın, bir türlü anlam veremediği, ileri derecedeki kansızlık denilen hastalıktan öldüğünü biliyordu. "Ah, keşke annem burada olsaydı!" dedi içinden ve kendi odasına doğru yöneldi.

Gülfem; on yaşında, iri ela gözlü, düz saçlı, yaşıtlarına göre daha uzun ve zayıf, okulda oldukça başarılı bir çocuktu. Annesini kaybettikten sonra eski başarısını biraz kaybetmiş ve derslere verdiği önemi oldukça azaltmıştı. Sınıf öğretmeni özel durumundan dolayı üzerine çok fazla gitmiyor, onu neşelendirmek için elinden geleni yapıyordu. Gülfem'in ve kardeşi Gülsüm'ün yaşadığı hiç de kolay değildi.

Babası Kemal Bey yaşadıkları ilçenin lisesinde okul müdürüydü. Uzun yıllar öğretmenlik yapmış, en son bir yıl önce müdürlüğe atanmıştı. Eşi vefat ettikten sonra her sabah çocuklarına kahvaltı hazırlıyor, onları yediriyor, okullarına bırakıyordu. Kemal Bey; uzun boylu, kahverengi saçlarına aklar düşmeye başlayan, gözlüklü, zayıf biriydi. En büyük keyfi gazetesini okurken çayını yudumlamak ve kızlarını kucağına oturtup onları okşamaktı. Kızlarının yaşadığı üzüntü kadar olmasa da kendisi de karısının yokluğundan dolayı acı çekiyordu.

Gülfem kendi odasına girdiği anda annesine duyduğu özlem gözlerinden boşalıverdi. Gözlerindeki yaşı kimsenin görmemesi için perdenin arkasına saklandı. Ne yazık ki o gün gözlerinden akan yaşı durduramıyordu bir türlü.

Kemal Bey kızına seslendi, " Gülfem, kızım hadi kahvaltıya gel!" dedi.

Gülfem sesinin titrediğini hissettiği için konuşamıyordu. Kemal Bey bir süre sonra tekrar "Gülfem gel kızım, geç kalacaksınız." diye seslendi. Kemal Bey kızından ses gelmeyince kızının odasına girdi. Kızını görememiş olmasına rağmen perdede oluşan titremeden kızının orada olabileceğini düşündü. Perdeye yaklaştı ve "Ne yapıyorsun orda?" diye sordu. Gülfem "Annemi bekliyorum." yanıtını verdi. Kemal Bey çok şaşırmıştı. Yanıt vermekle vermemek arasında kalan Kemal Bey eliyle kızının saçlarını okşadı ve onu kendine doğru çekip öptü. Gülfem babasına kollarını açıp sarılırken bir kez daha gözlerinden yaşlar birer birer süzülmeye başladı. Artık gözyaşları hıçkırıklara karışmıştı. Ben annemi istiyorum, dedi sessizce. Kardeşi Gülsüm de bu arada uyanıp yanlarına gelmiş, bir babasına bir ablasına bakıyordu. O da dudaklarını büzmüş, ağlamakla ağlamamak arasında direniyordu. Gülfem kardeşini görünce sustu. Gözlerini koluyla sildi ve hazırlanmak için dolaba yöneldi. Kemal Bey bugün bir kez daha çaresizlik karşısında ezilmişti.

Gülfem ve kardeşi o sabah kahvaltı etmediler. Kemal Bey üzgündü. Masanın üzerinde duran soğumuş sütü içmeleri için ısrar etti. Gülfem önce bir yudum aldıktan sonra hepsini kafasına dikti. Onu gören kardeşi de isteksizce sütünü bitirdi.

Kemal Bey, Gülsüm'ün elinden tuttu. Gülfem'se arkalarından arabaya doğru yürüdü. Hızlıca arabaya bindiler ve okullarına doğru yol aldılar. Kemal Bey "Bu gün bir bitse keşke." dedi içinden. Okula geldiklerinde kızlarını öptü ve arkalarından uzun uzun baktı.

O günün akşamı her zamanki gibi geçti. Kemal Bey içindeki hüznü ve sabah yaşananları telefonda okul arkadaşlarından Rasim Bey'le paylaştı. Rasim Bey oldukça mantıklı düzgün bir insandı. Rasim Bey ve Kemal Bey'in aralarındaki yaş farkı çok azdı. Bu nedenle birbirlerini anlar ve birbirlerinin dert ortağı olurlardı. Kemal Bey onun sözlerine çok değer verir, hemen hemen her sözünü dikkate alırdı. Rasim Bey, o gün Kemal Bey'in anlattığı şeyleri duyunca çok üzüldü. Yapılabilecek en doğru şeyin Kemal Bey'in yeniden evlenmesi ve eve yeni bir annenin gelmesi olduğunu düşünüyordu. Kemal Bey, Rasim Bey'in önerisini duyunca çok şaşırdı. Konuyu bir daha açmamasını isteyerek kapattırdı.

Aradan birkaç gün geçti. Kemal Bey, Gülfem'i ve Gülsüm'ü mutlu etmek için elinden geleni yapıyordu. Buna rağmen her defasında onları annelerinin odasında, yatağının başucundaki fotoğrafına bakarken buluyordu. Bu böyle olmayacak, dedi içinden Kemal Bey. Bu durumu kabullenmek istemese de Rasim Bey'in dediklerinin doğru olduğunu düşünmeye başladı.

Ertesi sabah Kemal Bey okuluna gidince Rasim Bey'i odasına çağırdı. Rasim Bey dersini bitirdikten sonra Kemal

Bey'in odasına yöneldi. Kemal Bey'in odası okulun ikinci katında, onuncu sınıfların koridorundan sağa dönünce tam karşıda duran geniş bir odaydı. İçeride stor perdeler, tahta bacaklı bir masa, deri işlemeli iki tane koltuk bulunuyordu. Tahta masanın hemen arkasında Atatürk portresi, sağ ve sol tarafında İstiklal Marşı ve Gençliğe Hitabe asılıydı. Masanın karşısında kapının sağında büyükçe bir dolap bulunuyordu. Dolabın içinde sınıflara ait klasörler ve okul ile ilgili evraklar vardı. Koltukların arasındaki tahta sehpanın üzerinde içerisinde çiçekler bulunan bir vazo duruyordu.

Rasim Bey okulda tarih öğretmenliği yapıyordu. Öğrencileri genelde ondan korkar ve çekinirlerdi. Rasim Bey olabildiğince sakin ders anlatmasına rağmen öğrencileri korkar, soru soramazlardı. Hafifçe kapıyı tıklattı ve içeri girdi.

Kemal Bey hafifçe "Hoş geldin, Rasim buyur otur." dedi. Ardından:

- Rasim, ben senin şu dediklerini çok düşündüm. Galiba en iyisi yeni bir anne. Belki çocuklarım için en doğrusu bu.

Rasim Bey duyduklarına inanamıyordu. Oysa daha birkaç gün önce konuyu bir daha açılmamak üzere kapattırmıştı. Önce düşündü, sonra "Bir araştırıp bakalım." dedi.

Konuşmanın üzerinden on gün geçmişti. O gün Rasim Bey okulda teneffüs arasını bekledi ve zil çalar çalmaz hızlı adımlarla Kemal Bey'in yanına çıktı. Kemal Bey odasında yoktu. Rasim Bey teneffüs bitene kadar bekledi. Kemal Bey nihayet geldi. Selamlaştıktan sonra Rasim Bey, sakin bir ses tonuyla konuya girdi. Uzun uzun konuştular.

Günler birbirini kovaladı. Gülfem kardeşiyle birlikte evde oyalanıyor, ara ara ders çalışıyor, sürekli annesinin fotoğrafına bakıyordu. Bu süre zarfında Kemal Bey'in evlilik hazırlıkları tamamlanmıştı. Bir gün, içinde bir buruklukla evlenmeye karar verdiği yeni eşini kızları Gülfem ve Gülsüm'le tanıştırmak için eve getirdi. Gülfem şaşkındı. Babasına "Kim bu hanım?" diye sordu. Kemal Bey nereden başlayacağını, nasıl izah edeceğini düşündü bir an. Önceden bir şey söylememiş, birbirlerini tanırlarsa daha kolay anlaşırlar diye düşünmüştü. Leyla Hanım o gün oldukça güzel giyinmişti. Güler yüzlü, kısa boylu, hafif kilolu kırk - kırk beş yaşlarında bir bayandı. Daha önce hiç evlenmemişti. Rasim Beyin önerisiyle evliliği kabul etmişti.

Kemal Bey, "Leyla Hanım artık bizimle birlikte yaşayacak." dedi ve ardından susarak bekledi. Gülfem'in boğazında bir şeyler düğümlenmişti. Yutkunamıyordu. Bir türlü anlam veremediği bir tanışma olmuştu. Gülfem odasına gitmek için izin istedi. O günden sonra Leyla Hanım sık sık onlarla sohbet etmek için evlerine geldi. Bir süre sonra da Kemal Bey ve Leyla Hanım, sessiz ve sakin bir törenle evlendiler.

Leyla Hanım ve çocuklar arasındaki ilk günler oldukça sessiz geçiyordu. Kemal Bey birbirlerine alışmaları için elinden geleni yapıyordu. Gülfem ve Gülsüm, Leyla Hanım'a anneleri gibi değil, zorunlu olarak evlerine gelen bir misafir gibi bakıyorlardı. Leyla Hanım bu durumu istemese de fark etmişti. Bu durum onu çok üzüyordu ve kızların gerçek annesi gibi olmak istiyordu.

Aradan iki ay geçti. Evin havası az da olsa değişmişti. Leyla Hanım üzerine düşen her şeyi yerine getiriyor, kızların onu sevmesi için elinden geleni yapıyordu. Gülsüm arada bir ablasına Leyla Hanım'la ilgili sorular soruyor, yanıt alamayınca babasına koşuyordu. Gülfem evin sessizliğini bozan sorulara yanıt vermek istemiyordu.

Bir sabah Gülsüm'ün inlediğini duydu ablası. Koşarak babasına haber vermek istedi ama babası erkenden işe gitmişti. Gülfem odasına döndü, Gülsüm'ü uyandırmak istedi. Kardeşinin yanakları al al olmuştu ve bir türlü uyanmıyordu. Gülfem şaşkın bir vaziyette Leyla Hanım'ın odasına gidip Gülsüm'ün uyanmadığını haber verdi. Leyla Hanım koşar adımlarla Gülsüm'e bakmaya gitti. Gülsüm ateşler içerisinde yanıyordu. Uyandırmak istedi, uyandıramadı.

Hemen giysilerini soydu, banyoya soktu. Ilık bir duş aldırdı. Gülsüm hâlâ kendine gelememişti. Leyla Hanım telaşla Kemal Bey'e telefon etti. Kemal Bey'i ne kadar çok arasa da bir türlü ona ulaşamıyordu. Bu sırada Gülfem dikkatli ve endişeli bir şekilde Leyla Hanım'ı izliyordu. Leyla Hanım'ın davranışları ve onlar için endişe duyması Gülfem'i çok şaşırtmıştı. Leyla Hanım Kemal Bey'e ulaşamayınca telefonundan taksi çağırdı. Numarayı tuşlarken elleri titriyordu. En yakın hastaneye götürmek için Gülsüm'ü apar topar kucakladı. Gülfem'i de yanına aldı. Endişesi gözünden okunuyordu. Apartman kapısından çıktılar. Olan biteni izleyen Gülfem korku dolu gözlerle Leyla Hanım'a bakıyor, bir yandan da davranışlarına şaşırıyordu. Nihayet taksi geldi. Leyla Hanım titreyen sesiyle taksi şoförüne "En yakın hastaneye, çok acil hadi!" dedi.

Yol sanki bitmek bilmedi. Hastaneye ulaştıklarında Leyla Hanım koşarak acil kısmından girdi. Doktorlar Gülsüm'ü odaya yatırdılar. Leyla Hanım Gülfem'e sarıldı, birlikte oda kapısının önünde beklediler. Bir süre sonra yanlarına bir doktor geldi, Gülsüm'ün durumu hakkında Leyla Hanım'a bilgi verdiler.

Doktor, Leyla Hanım'a yönelerek:

- Tam zamanında yetiştirmişsiniz. Biraz daha geç kalsaydınız yüksek ateş kalıcı hasar bırakabilirdi. Her şey yolunda giderse kızınızı yarın taburcu edebiliriz, dedi.

Gülfem, Leyla Hanım'ın gözlerinden akan sevinç gözyaşlarını fark etti. Gülsüm'ün iyi olacağını duyunca çok sevinmişti. Ayrıca Leyla Hanım'a karşı artık kendini daha yakın hissediyordu. Akşama doğru olayı duyan Kemal Bey de hastaneye gelmişti. Karısının kızını zamanında yetiştirmesi onu çok mutlu etmişti. Leyla Hanım, Kemal Bey'e;

-Sen Gülfem'i eve götür, burada üşüyebilir. Ben Gülsüm'ün yanında kalırım, dedi.

Kemal Bey, Leyla Hanım'a cevaben,

-Hayır, olmaz. Gülsüm'le ben kalırım, dedi.

Bunun üzerine Leyla Hanım ısrar etti, Kemal Bey'i ve Gülfem'i eve gönderdi. Gülfem eve dönerken çok mutluydu. İçinde anlam veremediği bir huzur vardı. Leyla Hanım gerçek annesi olmasa da kardeşini iyi birine bıraktığını biliyordu.

Gülsüm bir süre sonra kendine gelmişti, gece boyunca Leyla Hanım'ın elinden tutmuş, az da olsa anne özlemini Leyla Hanım'da gidermişti.

Ertesi sabah erkenden Gülfem ve Kemal Bey onları hastaneden almaya geldiler. Gülfem odaya girince önce kardeşine ardından Leyla Hanım'a sıkıca sarıldı. Leyla Hanım bu duruma önce şaşırsa da çok sevindi, Gülfem'i yanaklarından öptü. Hastaneden çıktıklarında artık gerçek bir aile olmuşlardı. Gülfem ve Gülsüm uzun zamandır ilk defa bu kadar mutluydular.

Hastane olayının üstünden günler geçti. Gülfem ve Gülsüm artık daha büyümüş, olgunlaşmışlardı. Çocukların Leyla Hanım'a gösterdikleri sevgi ve saygı tamdı. Kemal Bey kızlarının Leyla Hanım'a karşı tutumlarından pek memnundu. Leyla Hanım bir hafta sonu ailesini ziyaret etmek üzere memleketine gitti. Bu kez evlerindeki sessizlik Leyla Hanım'ın yokluğuna bağlıydı. Günler geçti fakat Leyla Hanım geri dönemedi. Babasının rahatsızlığı ve arkasından vefat edişi, uzun bir süre akrabalarının yanında kalmasına neden oldu.

Gülfem öylesine çok alıştığı Leyla Hanım'ı özler olmuştu. Bir akşam üçü sofra başında sessizce yemeklerini yerlerken bir telefon geldi. Leyla Hanım yola çıkıyordu, ertesi gün yanlarında olacaktı. Onun nihayet döneceğini haber aldıklarında hem Gülfem hem kardeşi çok mutlu oldular.

Ertesi sabah Gülfem erkenden kalktı, perdenin arkasına geçti, camdan dışarıya bakıp Leyla Hanım'ı beklemeye başladı. Babası Kemal Bey, Gülfem'i mutfakta göremeyince odasına girdi, onu pencerenin önünde gördü:

- Gülfem ne yapıyorsun orada? diye sordu.

Gülfem:

- Annemi bekliyorum! dedi.

Cansın Erva TEMEL 6C

HAYALİMDEKİ OKUL

Saat 8.30… Güneş sıcak gülümsemesiyle öğrencileri karşılıyor. Güneşin doğmasıyla uyanan rengarenk çiçekler adeta okula girenleri selamlıyor. Bunlar öğrencilerin "sosyal sorumluluk" projelerini gerçekleştirmek ve dünyaya katkıda bulunmak için kendi elleriyle diktikleri, suladıkları çiçekler. Okulun ebemkuşağı renklerine boyanmış duvarları öğrencilerin yüzünde kocaman bir gülümseme oluşturuyor ve bu renklilik onları heyecanlandırıyor. Hiç kimse zorla gelmemiş okula. Ne öğrenciler ne de çalışanlar… Yemekhanede görevli abla ona yöneltilen "Bugün yemekte ne var?" sorularını büyük keyifle cevaplıyor ve sorularının cevabını alan öğrenciler "Ellerinize sağlık…" demeyi asla ihmal etmiyor. Okulun panolarında tasarruf, iyi bir insan olmak gibi konular ile ilgili sözler veya öğrencilerin "kendi istekleriyle yaptığı" ve gerçekten yararlı bilgiler içeren çalışmalar bulunuyor. Dersler sıkı bir şekilde işleniyor fakat öğrenciler bu durumdan hiç şikâyetçi değil çünkü karşılarında duran kişiler onların içindeki öğrenme arzusunu artıran, yaşama sevgisini onlara öğreten, dersleri yoğun fakat eğlenceli hale getiren ve yeni nesil için tam anlamıyla birer örnek oluşturan saygıdeğer öğretmenleri… Dersler sadece o ders, o branş ile ilgili bilgiyi öğretmek, öğrenmekten ibaret değil; genel kültür düzeyini artıracak konular, tecrübeler, anılar, yaşam hakkındaki bilgiler kısacası her türlü konu hakkında konuşuluyor, tartışılıyor. Ama ne olursa olsun bu okulda disiplin hep sağlanıyor.

Öğrenciler mutlu çünkü karşılarında sürekli gülümseyen, mutlu öğretmenleri ve arkadaşları var. Kimi zaman öğretmenler geliyor ve "Çocuklar önlüklerinizi yarın yanınızda getirmeyi unutmayın, resim dersinde okulun duvarlarını boyayacağız." ya da aniden "Sıraya geçin! Bahçeye gidiyoruz!" diyorlar. Bunu söylerlerken öğretmenlerin mutluluğu her hallerinden belli oluyor. Öğretmenler, çalışanlar, yardımcılar… Herkes ama herkes mutlu çünkü herkes yardımlaşma içinde ve küçücük çocukların yüzündeki en küçük bir tebessüme neden olmak bile onları inanılmaz derecede mutlu ediyor. Ayrıca bu okulda çalışan kimse öğrenciler veya öğretmenler tarafından unutulmuyor ve çalışan kim varsa onunla kısa bir sohbet ediliyor, hali hatırı soruluyor ve sohbetin sonunda mutlaka "Kolay gelsin!" deniliyor. Bu okulda eğitime, ilime, bilime önem verildiği kadar sanata, etkinliklere, çocukların eğlenmesine de önem veriliyor çünkü biliyorlar ki hayatta iyi yerlere gelmek kadar mutlu olmak da önemli… Okul bittiğinde öğrenciler servislerine biniyor ve servisle devasa büyüklükteki, etrafı ağaçlarla kuşatılmış bahçenin içinden yaklaşık üç dakikada geçip okulun dış kapısına ulaşıyorlar ve servisteki hoş sohbet eşliğinde evlerine doğru yol alıyorlar.

Yasemin ERGÜL 8B

HAYALİMDEKİ OKUL

Bizim ülkemizde insanlara hayallerini çok sormazlar. Çünkü hayallere inanmazlar. Oysa dünyanın gördüğü her büyük başarı, önce bir hayaldi. En büyük çınar bir tohumda, en büyük kuş bir yumurtada gizliydi. Bu nedenle öğretmenim bana "Hayalindeki okulu anlat!" deyince çok heyecanlandım. Benim hayalim birilerine ilham olabilir, benim hayalim bir değişimin öncüsü olabilirdi. Benim hayalimi dinlemek isteyenler, bunun bir gün gerçekleşeceğine inanarak yazıyorum. Çünkü gelecek, hayallerinin peşini bırakmayanlarındır.

Önce size sormak istiyorum değerli öğretmenler, veliler ve sevgili öğrenciler… Sizin hayalinizdeki okul nedir? Mutlaka hepiniz içinde bulunduğunuz şartlara, hayat felsefenize göre farklı beklentiler içindesiniz. Kiminiz ön yargılarla, kiminiz inançla, kiminiz heyecanla, kiminiz bilinçle bir şeyler bekliyorsunuz okullardan. Çoklarınız iyi bir meslek sahibi olmak için geçtiğiniz bir durak gibi görüyor okulları. Sizi istediğiniz hedefe ulaştırması onu başarılı kılıyor. Öğretmenler, huzurlu bir şekilde çalışmak; velilerimiz okula gidince tüm konuları kavramamızı, yıl sonunda iyi bir karneyle gelmemizi istiyor. Biz öğrenciler ise ne istediğimizi bilmiyoruz aslında. İlkokuldan bir çocuğa sorsanız "Teneffüsler artırılsın, ödevler olmasın." der muhtemelen, hatta okulun kaldırılmasını bile talep edebilir. Bir ortaokul öğrencisi daha makul şeyler ister, daha mantıklı ve bir lise öğrencisi üniversiteye en iyi şekilde hazırlanmayı ister ve elbette ki daha nice istek. Sanırım ben farklı bir şeyler isterim. Mesela bu hayalimdeki okul, herkesin bitmesi için beklediği, zorla gittiğimiz bir yer olmasın. Hatta kar bize ilk kez "merhaba" dediğinde, dışarı çıkıp eğlenmek yerine aptal kutusunun önünde valimizden tatil haberi beklemeyelim. Okul, bizim hayatımızdan çalan değil bizim hayatımıza değer katan bir yer olsun; özgür düşüncenin filizlendiği, kalıpların yıkıldığı bir yer… Hani bazı çocuklar var ya, bu güzel yurdumuzun en doğusunda çobanlık yapan, onlarla birlikte olalım aynı okulda. Birlikte olalım, spor yapalım, derste gerekirse birlikte hınzırlık yapalım, birbirimizi kollayalım. Sosyal sınıf farklarının kalktığı, gerçekten fırsat eşitliğinin olduğu, bilginin dört duvara hapsolmadığı mekansız bir yer olsun okul. Sıralar bizim başımızı koyup uyukladığımız kara tahtalar değil, dersler sadece not almak için dinlediğimiz ezber bilgileri değil… Öyle olmasın… Bir de öğretmenim olsun, neşe kaynağı, sevecen. Sonuçta öğretmen bir kandile benzer, kendini tüketerek başkalarına ışık verir. Bu ışıktan hepimiz faydalanalım, yardımlaşalım. Öyle bir okul olsun ki benimki bana engelleri aşmayı öğretsin, yardımlaşmayı öğretsin. Her şeyden önce mutlu olmayı, gülümsemeyi öğretsin. Saygı duymanın ne büyük erdem olduğunu anlatsın. Bizlerin bu ülkenin geleceği olduğumuzu hatırlatsın, atalarımızdan bu ülkenin bizlere miras kalmadığını, bu ülkenin oğullarımıza, torunlarımıza borcumuz olduğunu öğretsin. Bana elimdeki kalemin, kılıçtan keskin olduğunu, vermemiz gereken tek savaşın cahilliğe karşı olduğunu öğretsin. Bu savaşı da okuyarak, çalışarak, ilim ve bilimin yolundan giderek kazanılacağını göstersin. Torunlarımıza miras bu eşsiz vatanı; fikirlerimizle, bağımsızlık ve vatan aşkıyla yanıp tutuşan bir neslin torunları olduğunu göstersin. Bu okul; bana çalışmayı, elimdekilerle mutlu olmayı, aştığım hedefleri daima yükseltmeyi ve daima mutlu olmayı, gülümsemeyi öğretsin.

Yiğit ERDOĞAN 8C

Kentlerin Gölgesinde

Kentlerin gölgesi…

Boz bulanık sular, patiska perdeli bir camın ardından bakan bir çift hüzünlü göz, Arnavut kaldırımlı sokaklarına vuran topuk sesleri, asırlık çınarların altında bir baston, sararmış bir albümde saklı anılar, acılar, köprüler, sokak satıcıları, âşıklar, akreple yelkovanın kavuşması, tren rayları, otobüs durakları, savaşlar, barışlar, krallar, soytarılar, efsaneler, yoksulluk ve zenginlik... Nedir kentlerin gölgesi? Kentlerin gölgesi, bir kente damga vurmuş bir dizi varlıktan meydana gelir aslında. Canlı ya da cansız, fark etmez. Kentlerin gölgesi tıpkı insanın parmak izi gibi özel kılar onu. İz düşümüdür, bazen geçmişin izlerini barındıran bir müze, bazen anın içinde kaybolmuş bir kalabalık, bazen geleceğe bir mirastır. Kentlerin gölgesi bir şehrin büyüsüdür, süsüdür. Mesela İstanbul denince akla boğaz gelir, Ayasofya gelir, martılar gelir… Herkesin deneyimine göre de değişir bu çağrışımlar. Anadolu'dan göçen bir köylü için "Taşı toprağı altın" yerdir, "ekmek teknesi"dir, bir âşık için "Kız Kulesi"dir, bir turist için "Sultanahmet"tir, bir yazar için "Adalar"dır. Kentlerin gölgesi insan ruhunun bir yansımasıdır belki. Bu gölge bazen bir insan da olabilir. Yaşanmış olaylar ya da. Ehemmiyet kazanmış tarihi olaylar bir kentin adından daha fazla nam salmış olabilir. Örneğin Normandiya Çıkartması. Fransa sahilindeki dik bir yamaçtan yapılan zor bir görev. Amerika tarihinin ve II. Dünya Savaşı tarihinin önemli bir olayı. Ama çoğu kimse bu sahilin Fransa'da olduğunu bilmeyebilir. Kentlerin gölgeleri sadece tarihi olaylarla sınırlanmaz. İnsanlardan ve mimari yapılardan meydana gelebilir. Mesela Amerika, New York'ta bulunan Özgürlük Anıtı. Bir mimari yapıdır ama Çin'e gidip bir fotoğrafını gösterirseniz çoğu kişi ilk olarak New York diyebilir. Ya da Eiffel Kulesi. Paris'in sembollerinden biridir. Paris deyince akla Eiffel Kulesi gelir. Kentlerin gölgesi, bizimle birlikte oluşmuş, halen oluşan ve gelecekte de oluşmaya devam edecek bir kavram. 9000 yıl önce Çatalhöyük'te kurulmuş ilk yerleşim yerinden itibaren kent yaşamı başlamıştır. Güneşin doğuşu ve batışıyla günler, haftalara ve haftalar; aylar ve yıllara dönüştü. Her olay ve insanla birlikte bir gölge bıraktık biz yaşadığımız yerlere. İzimiz binlerce yıldır devam etmiş. Antik kazılardan biz insanların nasıl yaşadıklarını anlıyoruz. Günümüzün New York'u olmuş ama artık geride gölgelerinden başka bir kalmamış antik kentler görüyoruz. Kentlerin gölgesi sadece geçmişten ya da günümüzle alakalı değil. İnsanlıkla ilgili. Bilinmelidir ki insanoğlu dünyada yaşamaya devam ettikçe, şehirler inşa ettikçe, tarihsel olaylara tanık oldukça kentlerin gölgeleri her zaman da bizimle olacaktır.

Serpil Rana ÖZHEKİM 8A

SU HAYATTIR

"Su hayattır!"

Arabada sevdiğiniz şarkı başlamadan önce çıkan ve dinlemeye tenezzül etmediğiniz zorunlu yayınların sonunda, okulunuza gelen konuşmacının sürekli tekrar ettiği, televizyonda çıktığında göz ucu ile izlediğiniz kamu spotlarının başında çıkan iki kelime…

Geleceğe dair kötü senaryoların yapıldığı distopik kurgularda uğruna savaşlar yapılacak, madenlerden daha değerli olacak su… Geçmişte insanların musluktan akanını görmedikleri, yerleşim yerlerini onun yakınına kurmak için göçler başlattıkları su… Her zaman ihtiyaç çoğu zaman estetik bir huzur veren; bereketin sembolü, dünyanın yüzde seksenini kaplayan su… Anne karnındaki bebeğin yaşam döngüsünü sağlayan su… Modern hayatta kolayca temin ettiğimiz için yokluğunun veya eksikliğinin hayatımıza nasıl bir etki bırakacağı bırakacağını çok düşünmediğimiz su… Elimizi yıkarken ya da dişimizi fırçalarken duşta kendi kendimize şarkılar mırıldanırken boşa akıttığımız su… İnsan vücudunda önemi çok büyük olan su; beynimizde, ellerimizde kollarımızda saçlarımızda vardır. Kelebeklerin narin kanatlarında, ağaçların dökülen yapraklarında… Kaplumbağa sert kabuğunun içindeki damarlarda dolaşır, nefes aldığımızda akciğerlerimizde… İşte hayat ışığının, en küçük canlılık belirtisinin olduğu yerdedir su. Bu hayati şey herkes tarafından farklı görülür. Uğruna birçok insanın heba olduğu, kimi zaman bin bir tür hastalığın, kimi zaman da şifanın taşındığı şeydir su. Fark etmesek de su yüzyıllar öncesinden bizlere kalmış sayılı şeylerdendir. Ki belki budur edebiyatımızda suyun değişmez bir yere sahip olmasının nedeni. Bir bardak suda fırtına koparmak, su gibi gitmek, suya düşmek, eline su dökemez, huyuna suyuna gitmek… Şiirlerimizde de ayrı bir yeri vardır suyun. Kimi zaman derman, kimi zaman mahsun, kimi zaman hafif ama acılı… İsmet Özel'in de söylediği gibi:

Sızıyı gideren su.
Suyun sızladığını kimseler bilmez…

Suyun dünyamıza nereden geldiği bilinmez ama gelecekte belki de büyük savaşların kalbi, belki en büyük hastalıkların kaynağı, belki de şifası olacaktır yine. Ama kesin bir şey vardır: Bin yıllar geçse de suya yine de muhtaç olacağız. Dişlerimizi fırçalarken musluğu bir dakikalığına kapatmak veya yarı dolu bir su şişesini çöpe atmamak kadar minik şeyler olsa bile suyu korumalıyız. Su kaynaklarını gereksiz tüketmenin yanı sıra insanlar tarafından yapılan bir yanlış daha vardır, o da su kaynaklarını kirletmektir. Musluklardan döktüğümüz yağlar bu konuya en iyi örneklerden bir tanesidir. Çevresel atıkları sulara dökmeyerek suyumuza sahip çıkabilmemiz mümkün olmaktadır. Evde kullanılan temizlik malzemeleri atık sularla birlikte nehirlere karışıp su kaynaklarını kirlettiğinden içinde fosfat bulunmayan ve suda ayrışabilen temizlik maddeleri kullanmalıyız. Sifon çekildiğinde suyu renklendirsin ve temizlesin diye klozetlere asılan maddeler kanalizasyona karışıp kirliliğe sebep olduğundan bunları kullanmamalıyız. Çamaşır suyu atık maddelerin ayrılıp çözünmesini sağlayan yararlı bakterileri de öldürdüğünden çamaşır suyunu olabildiğince az kullanmalıyız. Akan tesisatlarımızı onarmalıyız. Bahçe sulamak için buharlaşmanın en az olduğu sabah veya akşam saatlerini tercih etmeliyiz. Daha az su tüketen duş başlıkları kullanmalıyız. Suyu kireç ve bakterilerden arındıran filtreler kullanmalıyız.

Doğa yeniden su üretemez. Geri dönüşen su milyonlarca yıl önceki suyun aynısıdır.

10 dakikada 1 kahve fincanını dolduracak bir delik, yılda 11.000 litre suyun ziyan olmasına,

su akıtan bir tuvalet sifonu bir yılda 83.000 litre suyun boşa gitmesine sebep olur. Bu miktar suyla bir yıl boyunca, her gün 3 defa banyo yapabilirsiniz. Duş alırken bir dakikada 18 litre su tükettiğinizi, bu miktarında 90 bardak suya eşit olduğunu, ortalama 3 dakika olan diş fırçalama sırasında eğer musluk açık bırakılırsa her fırçalama için ortalama 15 litre suyu boşa akıtmış olduğunuzu biliyor musunuz?

Nüfusun hızla artması, buna karşılık su kaynaklarının sabit kalması sebebiyle su ihtiyacı her geçen gün artmaktadır. Unutmayın, biz geleceği gençlerden emanet aldık. Onlara yaşam olanakları geniş bir dünya bırakmalıyız.

Su, hayattır!

Bilge Doğa BACINOĞLU 8C

ŞİİR

Fuzuli…

Annesi babası adını koyarken hiç düşünmemişler şair Fuzuli'yle aynı yola baş koyacağını.

Fuzuli bir şair…

Beyoğlu, Narmanlı Han'da küçük bir odası var. Nice şairler şiirlerini yazmış orada. Ona da anca orada ilham geliyor. Kendine has bir şiir dünyası var Fuzuli'nin. O anda neye kilitlendiyse onu betimler, içine kendinden parçalar koyup servis eder edebi dünyaya. Henüz çok genç olmasına rağmen, edebiyat çevrelerinde çok iyi bir şair olduğu söyleniyor Fuzuli'nin. Belki de adaşı ünlü şairi bile geride bırakacak.

Fuzuli, uzun zamandır bir şiir üstünde çalışıyordu. Hanın meşhur erguvanlarının derin morluğunu betimliyordu. "Yakındır cennet İstiklâl Caddesi'nin karmaşasına" diye başlıyordu söze Fuzuli.

Fuzuli'nin küçücük odasının altında bir şair daha yaşardı. Veremdi. Ağır öksürürdü. Geceleyin Fuzuli, peçete dolu ahşaptan kutusunun sertçe hep açılıp kapandığını duyardı. Ama kimseyle muhabbeti yoktu. Yalnızdı Cem Seyit. Hırslıydı da, ancak pek yetenekli olduğu söylenemezdi.

Fuzuli, Beyoğlu'nun kış soğuğundan kurumuş mürekkebini tam çözmüştü ki kâğıdının bittiğini fark etti. Şimdi bu soğukta Eminönü'ne kadar yol yapacak, o pos bıyıklı tilkiyle yine pazarlığa girecek, yarım saat uğraştıktan sonra adamla anlaştığında da – kime ürettirdiyse artık – o hantal kutuların içindeki saman kâğıtlarını hamal gibi taşıyacaktı.

Peki, değer miydi?

Değerdi, yahu! Hayatının tek manası olan şiir için değerdi! Ooo, saat olmuş altı! Adam da buçukta kapatıyor! Fuzuli dirseği aşınmış paltosunu lalettayin giyip tabanları yağladı. Acelenin verdiği heyecanla ne kadar şiddetli kapadıysa da kapıyı, o fırsatçı tamirci gelmeden hallolmayacaktı kapının açık kalma sorunu.

Fuzuli'nin koşarak sebep olduğu esinti, hana ondan hemen sonra giren Cem Seyit'in öksürüğünü daha da şiddetlendirdi. Arkasından tam tükürecekken yine öksürüğü geldi. Hiçbir halt etmeyen işe yaramaz "doktorları" paralamak istiyordu Cem Seyit.

…

Hatırı sayılır bir ulusal gazetenin, ucunda oldukça sağlam bir para ödülü olan şiir yarışması düzenleyeceği konuşuluyordu ortalıkta. Eli kalem tutan her vatandaş, bir hevesle Eminönü'ndeki yüzsüz kâğıtçıyı tıka basa doldurmuştu. Tilki de pos bıyıklarının altından, "Üç alana bir beleş!" diye bağırıyordu.

Fuzuli sevmezdi yarışmaları. Nedir herkesin odasına kapanıp ilham gelmesi için yakarması? Okkalısından kavurmalı pide yedikten sonra, "Çok yedik be kardeşim." diye söylenirken şairler grubu Fuzuli koymuştu tavrını yarışmalara karşı. "Nedir dostlar, bu yarışma baskısı? Şiir duyguyla yazılır, ne hissediyorsan kalemini öyle tutarsın…"

Fuzuli'ye arkadaşları yine de ısrar ettiler yarışmaya katılması için. Daha teslim tarihi gelmemişti şiirlerin. Ama Fuzuli kararlıydı. Şiirleri onun için para kaynağı değildi üstelik.

Yarışmanın son teslim tarihinden birkaç gün batımı sonra, Türkiye'nin en çok okunan edebiyat dergisi çıktı piyasaya. Sonuçlar o dergide açıklanacaktı. Fuzuli, merakla çevirdi sayfaları. Ama o da ne! Birinci gelen şiir çok tanıdıktı. Üzerinde uzun zamandır çalıştığı şiir… Ama oynanmıştı üstünde şiirinin. Ve altında da tanıdık bir isim: Cem Seyit.

Fuzuli donakaldı. Ne yapacağını bilemedi. Kolunda, çocukluktan beri geçmeyen pütürlerini kaşımaya başladı. Nasıl bir hışımla veya yumuşaklıkla kaşıdığını o da bilmiyordu.

ŞİİR

Demek çalmıştı şiirini Cem Seyit. Hiç de düşünmezdi Fuzuli, bir türlü tamir edilemeyen kapısının Cem Seyit'i zengin edeceğini.

Birkaç gün sonra, yine o pidecide yemek sonrası ileri geri konuşulurken Kobra Nasıh, ona keskin dişlerinden dolayı kobra denilirdi, konuşmaya başladı:

"Birinci olan şiir, senin şiirindi, değil mi? Altında da Cem Seyit yazıyor. Vay çakal vay! Gözlerinin o keskin, şeytani yeşilliğinden anlamıştım onu zaten…"

Fuzuli:

"Dostlar, yanlış hatırlıyorsunuz herhalde. Hem bugün Cem Seyit'i mi konuşacağız, yoksa cezayı kimin ödeyeceğini mi?"

Ortalık hemen karıştı. Kobra'nın sorusu unutuldu; şairler tarafından seçilen şanssız gariban da kimin ne yediğini, ne kadar tuttuğunu öğrenmek için kâğıdını ikiye katlayıp başladı hesap yapmaya…

…

Aradan seneler geçti…

Yılda bir kez çıkan uluslararası edebiyat dergisi, tam bir meraklısı olan Fuzuli'ye de nihayet ulaştı. Sayfaları merakla çevirdi. Sıra Türkiye'nin şairlerine geldiğinde yine o meşhur çalıntı şiiriyle karşılaştı. Altında da şairin adı soyadı ve siyah beyaz bir fotoğraf: "Cem Seyit". Oldukça sağlıklı görünüyordu; ancak Cem Seyit'in gençken olan saflığı yoktu. Artık o "Ünlü Şair Cem Seyit'ti. Handan hışımla çıkarken bile görünen şişman sivilceleri; "Genç Cem Seyit"ten "Cem Seyit" olma sürecinde birer birer yok olmuştu.

Şiirin yanına bir de röportaj eklenmişti:

"Hayatımın dönüm noktası olan şiir yarışmasına giderken kendime güvenim vardı tabii. İnsanın kendisine güvenmesini çok önemserim şahsen. Gerçi birinciliği beklemiyordum. Ama o güzel şiiri ben yazabildiğime göre, yeteneğimi geliştirmeliyim, diye düşündüm ve şiir yazmaya devam ettim."

Fuzuli olgunlukla gülümsedi...

Ali NİKRAVAN / 7C

Tarçın Pastanesi

Yılmaz Bey yine her zamanki gibi saat beş buçukta kalkıp pastaneyi açmak için hazırlanmaya başladı. Üzerini giyip yarım bardak su içtikten sonra duvarda asılı duran, rahmetli karısının fotoğrafına uzun uzun baktı. Sonra da bir ah çekip pastaneyi açmak için dışarı çıktı. Pastane evine fazla uzak değildi. Yolda giderken aklından, pazar günü tam pastaneyi kapatmak üzereyken gelen iki adam geçti. Adamlardan biri uzun boylu ve iri yarı, diğeri daha kısa boylu ve şişman biriydi. Yılmaz Bey'e "Pastaneyi satmak ister misiniz?" diye sormuştu. Yılmaz Bey kabul etmemişti ve satmamak konusunda oldukça da kararlıydı. Pastane onun ekmek kapısıydı. Yetmiş iki yıllık ömrünün, hatta babasının -belki de onların da büyüklerinin- geçimini sağlamış, evine ekmek parasını kazandırmıştı. Yalnız dizleri onu çekmiyordu artık. Adımları ağırlaşmış, kulakları zor işitmeye başlamıştı. Eşini, rahmetli Rukiye Hanım'ı kaybedeli bir yıl dört ay olmuştu. Onsuzluk onu ruhen yıpratmış ve hayatı ona zorlaştırmıştı. Rukiye Hanım'la koca bir hayatı, yarım asrı paylaşmışlardı. Yılmaz Bey fırsat buldukça rahmetli Rukiye Hanım'ın mezarına gidip ona dua okuyordu. Rukiye Hanım'ın ona pastane hakkında söylediği sözler ara sıra aklına geliyordu. Bu sözler onun yanına birini alıp çalıştırması ile ilgiliydi.

Yılmaz Bey neredeyse pastaneye gelmişti. Yol boyunca düşündü ve rahmetli Rukiye Hanım'a fazlasıyla hak verdi. Kendi kendine,

-Birini bulmalıyım artık, yalnız yapamıyorum, dedi.

Kepenkleri yukarı topladı. Pastanenin kapısını açtı. Bir gün öncesinden mayalayıp şekil verdiği simitleri, poğaçaları fırına pişmek üzere attı. Poğaça ve simitler pişerken her gün düzenli olarak yaptığı kurabiye çeşitlerini yapmaya başladı. Pastanenin raflarında eksik olan pasta çeşitlerini gün içinde tamamlıyordu. Saat altı, yedi derken sekiz olmuştu. Bir şeyler yemeliydi. Yalnızlık boğazında düğümleniyor güç bela bir şeyler atıştırıyordu. Oysa birkaç yıl önce ne kadar mutluydu. Eşinin hazırladığı kahvaltıyı birlikte yapar ona takılmadan duramazdı. İçinden,

- Hey gidi günler hey, dedi.

- Ne vardı benden önce gidecek? diye ekledi.

Saat ilerlemeye başlamıştı. Müşteriler birer ikişer gelmeye başladı… O yüzden elini çabuk tutmalıydı. Yerinden kalktı, kahvaltı tabağını pastanenin sağ köşesinde bulunan küçük mutfağın tezgâhına bıraktı. Mutfakta küçük bir dolap, fırın ve birkaç raf bulunuyordu. Oldukça sevimli pastaneyle mutfağı birbirinden ayıran kanatlı kapıları vardı. Rukiye Hanım'ın elinde yaptığı elbezleri üst üste dizilmiş sanki yeni yapılmışçasına sıralanmıştı. Yılmaz Bey hiçbirine dokunmuyor, karısının hatırası diye değer veriyordu. Pastanenin kapısı aralandı içeriye mis gibi kokan poğaçalardan almak için Fehmi Bey girdi. Ayaküstü uzunca sohbet ettiler. Fehmi Bey yıllarca öğretmenlik yapmış emekli bir ilkokul öğretmeniydi. Hayatını çocuklara adamış olan yardım sever ve sevecen bir adamdı. Öğretmenlik yıllarında birçok fakir çocuğa yardım toplanmasına vesile olmuştu. Belki de Fehmi Bey'in yüzündeki gülümseme hayata bakış açısındandı. Yılmaz Bey, Fehmi Bey'e yaşlandığını, artık zorlandığını, yanına birini almayı düşündüğünü söyledi. Bunun üzerine Fehmi Bey giriş katında oturan on dört yaşlarındaki Mesut'tan bahsetti. Mesut üç kardeşin en büyüğüydü. Babası, kardeşlerini ve annesini Mesut dokuz yaşındayken bırakıp gitmişti. Annesi geçimlerini dikiş dikerek kazanıyordu. Annesi evde olmadığında Mesut, okulun dışındaki zamanını kardeşlerine bakarak geçiriyordu. Fehmi Bey, Yılmaz Bey'e Mesut'u yanına alıp alamayacağını sordu ve ekledi:

- Mesut çok akıllı ve dürüst, ayrıca yetenekli bir çocuk. Söylediğin her şeyi yapar. Onu işe aldığına pişman olmazsın, dedi.

Yılmaz Bey kafasını hafif öne sallar bir şekilde:

- Senin için uygunsa Fehmi Bey benim için de uygundur. Yarın gelip başlasın, dedi.

Fehmi Bey teşekkür ettikten sonra istediği poğaçayı aldı ve parasını verdikten sonra dükkândan çıktı. Fehmi Bey

ağarmış saçlarının yüzüne vuran bir iki telini eliyle düzelttikten sonra gülen gözleriyle Mesut'a haber vermek için daha bir hızlı yürümeye başlamıştı.

Birden:

-Ah! dedi. Keşke Mesut'a ve kardeşlerine de poğaça alsaydım.

Sıcak sıcak yerlerdi diye düşündü. Tekrar geri dönüp almak zor geldi. Kendi poğaçasını verip vermemek arasında kaldı bir iki dakika. İki poğaça üç çocuğa yetmezdi. Poğaçaları eve bırakıp öyle haber vereyim, dedi. Evine çıktı, poğaçaları bıraktı ve saate baktı. Henüz saatin erken olduğunu ve de hafta sonu oluşunu düşündü.

Bu arada Yılmaz Bey, günün verdiği yorgunluğun üzerinde hafiflediğini fark etti. İçini bir heyecan kaplamıştı. Uzun zamandır ilk defa yanında birini çalıştıracaktı. Daha önceleri bir iki kişiyi çalıştırmıştı. Yaşlanmaya başladığında işleri azaltmış, gün içerisinde yaptığı ürün sayısını iyice düşürmüştü. Rukiye Hanım da vefatından önce rahatsızlanıncaya kadar ona yardım etmişti. Kazandıkları, dükkânın masraflarını ve evin ihtiyaçlarını anca çıkarıyordu. Yıllardır yaptığı tarçınlı kurabiyeyi almayan yoktu. Pastanesi adını buradan almıştı: Tarçın Pastanesi. Kulağa çok hoş geliyordu.

Fehmi Bey, Mesut'la konuşmuş, Mesut'a pastanenin yerini ve orada yapacaklarını bir bir anlatmıştı. Ayrıca yarın başlayabileceğini de söylemişti. Mesut okul saatleri dışındaki zamanını pastanede geçirecekti. Böyle bir iş bulması Mesut'u çok mutlu etmişti. Mesut, Fehmi Bey'e çok sevindiğini belli eden gözlerle teşekkür etti. Bu, Mesut için hem okul masraflarına hem de eve katkıda bulunmak demekti.

Yılmaz Bey cumartesi gününü her zamanki gibi tamamlamıştı. Tarçın Pastanesi saat sekiz buçukta ışıklarını bir kez daha güne kapattı.

Ertesi gün Yılmaz Bey uzun zamandır hiç olmadığı kadar heyecanlı ve mutluydu. Mesut'un nasıl bir çocuk olduğunu merak ediyordu.

Günlerden pazardı. Yılmaz Bey pazar günleri pastaneyi yedide açıyordu, ağır ağır yürüyerek pastanenin önüne geldiğinde Mesut'u kapının önünde bekler bir şekilde buldu. Çok şaşırdı. Bu kadar erken gelmesini beklemiyordu. Belli ki annesi iyi yetiştirmiş sorumluluk sahibi bir çocuk, diye geçirdi içinden Yılmaz Bey. Mesut uzun boylu, esmer, kara kaşlı, kara gözlü, temiz yüzlü; hafif utangaç bir çocuktu. Üstünde ince bir mont, uzun zamandır giyinilmiş olduğu belli olan bir pantolon ve elde örülmüş çizgili bir kazak, ayağındaysa uçları hafif yıpranmış spor ayakkabılar vardı. Bu iş, Mesut için ilk deneyimdi.

Yılmaz Bey:

- Gel bakalım evlat, dedi.

Mesut heyecanlı bir şekilde içeri girdi. Gözüne ilk önce büyük fırın, sonra da raflardaki şekilli kurabiyeler çarptı.

Mesut Yılmaz Bey'e:

- Ben ne yapacağım amca? diye sordu.

Yılmaz Bey:

- Önce anlaşalım, bana Yılmaz Dede diyeceksin, dedi.

Mesut bunu duyunca hem biraz ürktü hem de çok mutlu oldu. Sonra Yılmaz Dede'nin anlattıklarına dikkat kesildi.

Günler birbiri ardına geçiyordu. Mesut, Yılmaz Bey'in eli ayağı olmuştu. Mesut da Yılmaz Bey de çok mutluydu. Birbirlerine iyice alışmışlardı. Mesut, aynı zamanda Yılmaz Bey'in can şenliği de olmuştu. Yılmaz Bey okul saatinin bitmesini iple çekiyor, Mesut'un gelişini bekliyordu. Pastanede pişenlerden Mesut'un kardeşlerine ara sıra pay gönderiyor, kazandıklarından Mesut'a haftalık harçlık veriyordu.

Mesut işe başlayalı tam bir yıl olmuştu. Pastanede pişen her şeyi öğrenmiş, tarifleri bir bir uygulamaya başlamıştı.

Bir sabah Yılmaz Bey yatağından kalkmakta iyice güçlük çekti. Çok halsizdi. İşe gidip gitmemekte kararsızdı. Dizleri tutmuyor, başı dönüyordu. Uzun zamandır ilk kez bu kadar güçsüz hissediyordu kendini. Ayağa kalkmak için doğrulduğu anda başı dönmeye başladı. Yataktan çıktı, zorlukla bir adım attı, tam diğer adımını atacaktı ki bir anda gözleri kardı ve yere yığılıverdi.

Mesut o sırada pastaneyi çoktan açmıştı. Bir yandan sabah yapması gerekenleri yapıyor bir yandan da Yılmaz Dede'sinin neden gelmediğini düşünüyordu. Acaba neden gelmemişti?

Mesut kendi kendine:

- Müşteriler gelmeden gidip bir bakayım, dedi.

Hemen pastaneyi kapatıp hızlı adımlarla Yılmaz Bey'in evine gitmek için yola koyuldu. Bu işin içinde bir terslik olduğunu düşündü. İçini tarif edemeyeceği bir huzursuzluk kaplamıştı. Mesut çalışmaya başladığı ilk günden itibaren Yılmaz Dede'sinin dükkâna gelmediğine hiç şahit olmamıştı. Mis gibi kokan tarçınlı kurabiyeler, nar gibi kızarmış simitler, poğaçalar ve çörek çeşitleri yapılırken mutlaka işin başında olmayı isterdi. Korkusu bir kat daha arttı. İçinden dua ediyor ve hızını iyice artırıyordu. Nihayet eve vardı. Kapıyı tıklattı. Ses yok. Bir daha tıklattı. Yine ses yok. İyice panikledi. Bağırmaya başladı. Yılmaz Dede! Yılmaz Dede !.. Yine ses yok.

Yılmaz Bey'in baygınlığı geçmişti, ağır işiten kulaklarıyla kapının vurulduğunu içeriden fakat duyuyor bir türlü cevap veremiyordu. Mesut'un bağırma seslerini duyan komşular evlerinden dışarıya çıktılar. Kapı zorlanarak açıldı ve Yılmaz Bey'i yatağının yanında yerde yığılmış buldular, hemen hastaneye götürdüler.

Doktorların söylediğine göre Yılmaz Bey yaşlılığa ve yorgunluğa bağlı kalp rahatsızlığı geçiriyordu ve birkaç gün hastanede kalması gerekiyordu. Mesut çok üzgündü, ne yapacağını bilemiyordu.

Tarçın Pastanesi kapanmıştı. Gelen müşteriler kapıdan dönüyorlardı. Mesut her gün okuluna gidiyor, okul çıkışı hastaneye uğruyordu. Yılmaz Bey hastanedeki yatış süresini tamamladıktan sonra evine çıktı. Doktorlar artık çalışmaması gerektiğini söylemişlerdi. Yılmaz Bey'in kimsesi yoktu. Çocukları olmamıştı. Evlat hasretini yıllarca kalbine gömmüş, yaptığı kurabiyelerle avunmaya çalışmıştı. Şimdi komşularının da desteğiyle evde günlerini tek başına geçirmeye başlamıştı. Mesut ara sıra uğruyor, ona yardımcı oluyordu.

Yılmaz Bey, Mesut'un onu sık sık ziyaret edişinden kendisine ne kadar değer verdiğini her geçen gün daha iyi anlıyordu. Yılmaz Bey hiç çocuğu olmamasına rağmen Mesut'u çocuğu ya da torunu yerine koymaya başlamış ve onu çok sevmişti. Yılmaz Bey evden çıkamıyordu artık. Gün geçtikçe ağrıları artıyor, kendini daha da halsiz ve güçsüz hissediyordu. Bir daha eski sağlığına kavuşamayacağını düşünüyor, içten içe üzülüyordu. Rahmetli eşinin fotoğrafına bakıyor:

- Az kaldı hanım, az! diyordu.

Yine bir gün rüyasında rahmetli Rukiye Hanım'ı görmüş, uyandıktan sonra da öleceğini iyice düşünmeye başlamıştı.

Mesut her gelişinde Yılmaz Dede'siyle sohbet ediyor, annesinin gönderdiği yiyeceklerden ona yedirmeye çalışıyordu.

Tarçın Pastanesi kapanalı çok uzun süre olmuştu. Işıklarının yeniden yanıp yanmayacağı hiç de belli değildi. Yılmaz Bey gün içinde gelen ziyaretçilerine, Tarçın Pastanesi'nin yeniden açılıp açılmayacağını soranlara "Kısmet!" diye cevap veriyordu. Tarçın Pastanesi tüm geçmişiyle yavaş yavaş unutulmaya başlamıştı. Pastaneyi kapalı görenler artık kiralık ya da satılık mı diye sormaya başladılar. Yılmaz Bey bu konuyu enine boyuna düşündükten sonra pastaneyi Mesut'a vermeye karar verdi ama bir şartla: Tarçın Pastanesi'ni yaşatacaktı.

Mesut, çalışanlardan o güne kadar pastaneye ve Yılmaz Bey'e en çok değer veren, yaptığı işi en çok ciddiye alan kişiydi. Yılmaz Bey, Mesut'u kendi çocuğu gibi sevmişti. Mesut'u yanına çağırdı ve ona pastaneyi bırakacağını söyledi. Mesut ne söyleyeceğini bilemedi, boynuna atladı, sımsıkı sarıldı.

Aradan bir ay geçti. Mesut'un okulu bitmişti. Mesut pastaneyi tek başına idare etmeye iyice alışmıştı. Aslında tek başına değildi, annesi ve kardeşleri de ona pastanede oldukça yardım ediyorlardı. Yılmaz Bey'in tariflerini annesiyle kardeşlerine de vermiş, tarifleri nasıl uygulayacaklarını iyice göstermişti. Tarçın Pastanesi'nin ışıkları, tarçın kokarcasına ışıl ışıl parıldıyordu. Rahmetli Rukiye Hanım'ın ruhu yapılan tarçınlı kurabiyelerle yaşatılıyordu. Mesut, dürüstlüğünün ahlaklı ve çalışkan oluşunun ödülünü almıştı. Yılmaz Bey, tüm tarifleri Mesut'a öğretmiş olmanın mutluluğuyla huzur içinde yaşıyordu. Tarçın Pastanesi'nin kapısından yine eskisi gibi tarçın kokusu buram buram yayılıyordu.

Cansın Meylin TEMEL – 6B

BAKED FALAFEL WITH TAHINI SAUCE

Baked falafel Ingredients

80 ml(1/3 cup) olive oil
300 g. dried chickpeas, soaked in water for 12-24 hours
1 cup coarsely chopped flat-leaf parsley
1/2 cup coarsely chopped coriander
1/2 cup coarsely chopped mint leaves
6 green shallots, white and pale green part only, sliced
1 garlic clove, crushed
2 tbsp cumin seeds, toasted
2 tsp ground coriander
pinch cayenne pepper
1/2 tsp bicarbonate of soda
3/4 tsp salt
1/2 tsp freshly ground black pepper
2 tbsp lemon juice

Tahini sauce Ingredients

135 g(1/2 cup) tahini
120 -140 mlwater
1small garlic clove, crushed
1 tbsplemon juice
130 g(1/2 cup) Greek-style natural yoghurt

Instructions

Preheat oven to 200°C (180°C fan-forced). Brush a large oven tray generously with half the oil.

To make the baked falafel, place all the ingredients, except the remaining oil, in a food processor and use the pulse button to process until well combined and a rough paste forms. To test if it has been processed enough, press a little of the mixture in your hands. If it holds together, it is ready; if not, process for another 10 seconds and test again.

Shape tablespoonfuls of the mixture into balls, massaging and pressing with your palms so the mixture holds together. Flatten slightly to form patties about 1 cm thick and 4 cm in diameter. Place on the oiled tray close together. Brush the patties generously with the remaining oil.

Bake for 15 minutes, then turn the patties over and bake for a further 5 minutes or until golden and crisp on the outside and warmed through.

Meanwhile, to make the tahini sauce, put the tahini in a medium bowl and gradually stir in the water (it will become thicker before it starts to thin). Stir through the yoghurt, garlic and lemon. Season well with salt and pepper. Cover and chill until required.

KAFTA (LEBANESE BEEF KEBABS)

Ingredients

8 oz. ground beef chuck
2 tbsp. finely chopped parsley
2 tbsp. finely chopped sun-dried tomatoes
2 tbsp. Aleppo pepper
1/4 tsp. ground allspice
3/4 tsp. dried mint
1/2 tsp. ground cumin
1/2 tsp. ground coriander
1/4 tsp. ground cinnamon
1/2 medium yellow onion, grated, drained in a strainer
Kosher salt and freshly ground black pepper, to taste

Instructions:

Build a hot charcoal fire in a grill. In a large bowl, stir together beef, parsley, tomatoes, Aleppo, allspice, mint, cumin, coriander, cinnamon, onions, salt, and pepper. Form 1 tbsp. beef mixture each around the end of 22 skewers; grill, turning, until lightly charred, about 4 minutes.

LEBANESE DATE COOKIES

Ingredients

Date Mixture

2 lbs date paste date
4 tbsp unsalted butter, softened

Cookie Dough

5 cups unbleached all-purpose flour
1 cup corn flour
1 cup powdered sugar
2 cups unsalted butter, softened
4 sticks1/2 tsp rose water **can use vanilla extract instead
1/2 tsp orange blossom water **can use vanilla extract instead
1/2 cup milk add more as needed

Instructions

Date Mixture

Combine date paste and butter and work until smooth.

Form into small balls, the size depends on how large of a cookie you'd like. Can be anywhere from 1/2-1 tsp in size.

Cookie Dough

Preheat oven to 350 degrees and line your cookie sheets with parchment paper or silicone mats. Set aside.

In a stand mixer fitted with paddle attachment, combine all the ingredients except the milk to form a cohesive dough.

Add the milk slowly once dough forms. Add additional milk if the dough seems dry or crumbly.

Form Cookies

Take a small scoop of your dough and flatten in your hand, place a date ball inside. Fold dough around the date and form into whatever shape you'd like.

Bake for 15-17 minutes on the middle rack. Bottoms should be slightly red and tops just beginning to brown.The cookies should not be too dark in color, they will remain fairly pale.

Remove from tray and let cool on cooling rack. Enjoy!

Begüm EKMEN 8C

OUR JMUN EXPERIENCE

This year on 14-17th December and 7-8th April we went to two separete conferences. In December we went to Hisar Jmun Conference. Hisar Jmun was in Göktürk. So the road was pretty long. When we arrived to Hisar first we attended the opening ceremony and then we went to our commitee rooms. We started to play ice-breakers which were simply games. These ice-breakers make you feel more comfortable. Of course you feel nervous and anxious at the first day if it's your first conference.

The next day debates and lobbying started. Lobbying means writing resolutions in a group of delegates. And resolution means law text. You are writing laws simply. Lobbying finishes on the second day and if you are a fast commitee, you start debating on them. Hisar Conference was 4 days so you have a lots of time to write, debate and have fun.

ITU Conference was only 2 days so you have to be quick. In Hisar, you are mostly debating and voting for resolutions. Since you are representing a country, you have to speak due to your country's policy. After debating and voting is over the fun part comes. You will be playing games and listening to music. Maybe at first you have to work but we become friends with other students and for us that is the best part. When you go to other conferences, you see familiar faces and you feel comfortable.

Ceylin Ece YILMAZ 6A - Serpil Rana ÖZHEKİM 8A

OUR JMUN EXPERIENCE

We as the JMUN club members (Melisa, Dilara, Kerem, Doğa, Rana and Ece) really enjoyed our two conferences (Hisar & ITU JMUN). It was a great experience and we improved our English while we were in the conferences. Now we know how to act in a real MUN conference.

The hardest part for us was preparing the policy statements. It isn't necessary to write it but if you do, you will understand the topic better. In the policy statement, you need to write about your situation but you shouldn't include the solutions. To write a policy statement, you need to do a lot of research. When you finish writing the policy statement, all you need to do is to count down the days!

You may feel a little excited when you first go, but it's definitely worth the pain. Because in the end, you will definitely wish it would never end.

Dilara BEKALAN 8B - Melisa BÜYÜKYÜKSEL 8A - Kerem BAYINDIR 7B

WEIRD BUT TRUE (ANIMALS)

- Hummingbirds can fly backwards.

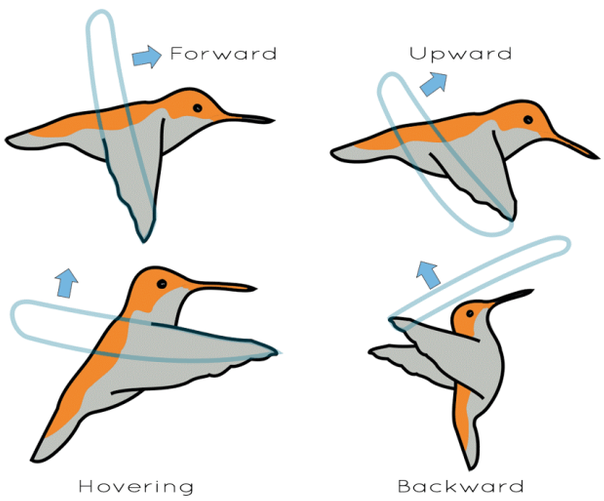

- Honeybees can taste with their feet.
- Guinea pigs are neither pigs nor from Guinea.
- Dolphins can stay active for 15 days or more by sleeping with only one half of their brain at a time.

- Horned lizards can shoot blood out of their eyes to defend themselves.

Otters hold hands while they sleep.

- Squirrels plant thousands of new trees each year simply by forgetting where they put their acorns.

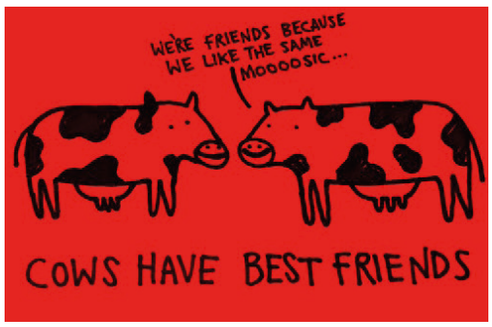

- Rats laugh when tickled.
- Squirrels will adopt other squirrels babies if they are abandoned.

Japanese macaques make snowballs. There is no obvious advantage involved with this behavior, it is apparently just for fun!

- And that feeling you get when something is so cute you can't help but want to squeeze it hard is called "cute aggression."

DISASTER STORIES

ME AS A SPY!

If I hadn't got up late on the day of school excursion, I wouldn't have left my mobile phone at home. If I hadn't left my mobile phone at home, I wouldn't have asked for my friend's phone. If I hadn't asked for my friend's phone, I wouldn't have seen a secret whatsapp conversation. If I hadn't seen a secret whatsapp conversation, I wouldn't have touched it. If I hadn't touched it, my friend wouldn't have been angry with me. If my friend hadn't been angry with me, I wouldn't have wanted to see the message. If I hadn't wanted to see it, my friend wouldn't have kicked me. If my friend hadn't kicked me, she wouldn't have apologised. If she hadn't apologised, I wouldn't have forgotten her. If I hadn't forgotten her, she wouldn't have gone to the toilet. If she hadn't gone to the toilet, I wouldn't have got her phone and opened that conversation. If I hadn't got her phone and opened that conversation, I wouldn't have seen that she was a spy. If I hadn't seen that she was a spy, I wouldn't have gone to the place where she works. If I hadn't gone to that place where she worked, I wouldn't have let them to make me spy too. If I hadn't let them to make me spy, I wouldn't have been killed by Japan ninjas. If I hadn't been killed by Japan ninjas, I could have been alive right now.

Deniz UMAY 7B

DISASTER STORIES

DON'T FORGET TO SET UP AN ALARM

If I hadn't got up late on the day of the school excursion, I wouldn't have left my mobile phone at home. If hadn't left my mobile phone at home, I wouldn't have called my mom. If I had called my mom, she would have said to teacher that I was going to be late and they should wait for me. If she had said that to the teacher, I would have joined the excursion. If I had joined the excursion, I wouldn't have had to stay at home. If I hadn't had to stay at home, I wouldn't have wanted to go out to the market. If I hadn't wanted to go out to the market, I wouldn't have forgotten to take money with me. If I hadn't forgotten to take money with me, I wouldn't have had to run back home. If I hadn't had to run back home, a dog wouldn't have chased me. If a dog hadn't chased me, I wouldn't have been bitten. If I hadn't been bitten by the dog, I wouldn't have gone to the hospital. If I hadn't gone to the hospital, they wouldn't have called my mom. If they hadn't called my mom, she wouldn't have come to the hospital. If she hadn't come to the hospital, she wouldn't have seen me and she wouldn't have fainted. If she hadn't seen me and she hadn't have fainted, the doctor wouldn't have checked her health. If the doctor hadn't checked her health, we wouldn't have learned that she had cancer. If we hadn't learned that she had cancer, we would have gone back home. If we had gone back home, this awful day would have been finished.

İdil Defne ER 7A

DISASTER STORIES

A DISASTROUS EXCURSION

If I hadn't got up late on the day of school excursion, I wouldn't have left my mobile phone at home. If I hadn't left my mobile phone at home, I would have been able to tell my friend that I would catch up with him at school.

If I had told my friend that I would catch up with him at school, he wouldn't have waited for me at the bus station for half an hour and yeah, he was pretty angry when I saw him. If he hadn't waited for me at the bus station for half an hour, he wouldn't have shouted at me in the middle of the cafeteria.

If he hadn't shouted at me in the middle of the cafeteria, I wouldn't have spilt my food all over my shirt with shock. If I hadn't spilt my food all over my shirt, I wouldn't have been all sticky during the bus ride to the park which was the destination of the school excursion that we were going to. If I hadn't been all sticky during the bus ride, I would have been comfortable.

If I had been comfortable during the bus ride, I would have been able to explain the police officer, who had pulled the bus on the side for a routine check, about my situation. If I had been able to explain to the police officer about my situation, he wouldn't have taken me to the police station for some check-ups.

If the police officer hadn't taken me to the police station, I wouldn't have seen a murderer having been taken into the jail. If I hadn't seen the murderer, he couldn't have been able to see me and shout my name out too. If the murderer hadn't been able to shout my name, the officer wouldn't have asked me if I had known him and I wouldn't have answered the question with a suspicious "no".

If I hadn't answered the question suspiciously, I wouldn't have been kept in the station for the night. If I hadn't got kept for the night in the station, I would have gone home. If I had gone home, my mother wouldn't have coped with my dad alone, while he was drunk. If my mother hadn't coped with my dad alone while he was drunk, he wouldn't have hit her. If he hadn't hit her, they wouldn't have had an argument which led them to a decision of getting divorced.

So, if I hadn't got up late on the day of school excursion, none of these would have happened.

Nehir Nil SOY 7B

DISASTER STORIES

HOW MY FAVORITE TV SERIES HAVE BEEN CANCELLED?

If I hadn't got up late on the day of the school excursion, I wouldn't have left my mobile phone at home. If I hadn't left my mobile phone at home, I might not have got bored on the school bus. If I hadn't got bored on the school bus, I wouldn't have annoyed Sam. If I hadn't annoyed Sam, I wouldn't have got any detention. If I hadn't got any detention, I would have joined the school excursion. If I had joined the school excursion, I wouldn't have decided to go home. If I hadn't decided to go home, I might not have waited for a bus. If I hadn't waited for the bus, I wouldn't have seen the lady with white gloves. If I hadn't seen the lady, I wouldn't have been kidnapped. If I hadn't been kidnapped, I wouldn't have tried to escape. If I hadn't tried to escape, I wouldn't have been in a serious danger. If I hadn't been in a serious danger, I wouldn't have hit the lady with a pencil case. If I hadn't hit the lady with a pencil case, I wouldn't have walked around the building that I have been kidnapped. If I hadn't walked around the building, nobody would have seen me. If nobody had seen me, a man wouldn't have tried to be friends with me. If the man hadn't tried to be friends with me, I would have never met him before. If I had never met him before, I wouldn't have got out of the building with him. If I hadn't got out of the building with him, I wouldn't have gone to a beautiful park with him. If I hadn't gone to the park with him, I wouldn't have been kidnapped again by another person. If I hadn't been kidnapped, I wouldn't have to sit down. If I hadn't sat down, I wouldn't have been forced to press a button. If I hadn't been forced to press the button, I wouldn't have pressed the button. If I hadn't pressed the button, my favorite TV Series' actors and actresses wouldn't have got injured. If my favorite TV series' actors and actresses hadn't got injured, the series might not have been cancelled. If the series hadn't been cancelled, I could have watched it with full of joy. If I had watched it with full of joy, I would have forgotten my sadness about being kidnapped. If I had forgotten my sadness about being kidnapped, I could have forgotten this bad day.

Nehir KARAKOCA 7C

2017-2018 Das 2. “ Ülke Maket” Wettbewerb an der Irmak Schule hat angefangen. Die angekommenen Maketten wurden auf einer Liste gespeichert.Es wurden auch sehr viele Versammlungen gemacht. Das Design von den Zertifikaten wurde auch mit viel Spaß geplant.

Vielen Dank!

Eure Zertifikaten sind fertig.

Hurrrra ! Die Maketten sind schon da….

Wir öffnen die Maketten mit voller Freude!

Wir sind sehr aufgeregt! Wer wird gewinnen ??

Wir packen die Geschenke ein.

Eine Versammlung mit den Jurys ist aber spannend!

Le concours ÜlkeMaket – Modèle de mon pays du département des langues modernes a été un grand succès. Les modèles venant de quatre coins de la Turquie étaient enregistrés immédiatement par les professeurs des langues modernes.

Nous avons fait une réunion avec notre directeur M. Metin Yoleri en participation de nos membres de jury. Ils étaient très contents de faire partie d'une organisation à l'échelle nationale pour les langues modernes.

PARLONS français

La cérémonie de remise des prix était aussi un grand succès. Nous avons eu un plaisir d'accueillir plus de 400 modèles et leurs propriétaires chez nous, aux écoles Irmak.
Nous remercions tous les participants et leurs professeurs.

Este año hemos realizado El Segundo Concurso de UlkeMaket con mucha emoción. Con el apoyo de Departamento de Arte hemos hecho la primera calificación. Señora Yeşim Timur nos ha ayudado en conseguir confirmación de documentos oficiales. Mientras hemos hecho muchas reuniones con nuestra vice-presidente.

Ya El Instituto Cervantes es uno de nuestro patrocinador.

Estoy matriculando el modelo número 93.

Acabo de matricular el modelo número 92.

Tenemos sopresas para los niños. Preparamos los regalitos.

Es dificil de elegir un modelo, es que todos son muy creativos.

Estoy de acuerdo contigo. Los niños hicieron un trabajo genial.

DIMOND
magic

ANAOKULU - İLKOKUL - ORTAOKUL - LİSE
Cemil Topuzlu Cad. No : 100 34728 Caddebostan / İSTANBUL
T. +90 216 411 39 23 - F. +90 216 411 39 26
bilgi@irmak.k12.tr / www.irmak.k12.tr